

МИЛАН А. МИЛАНОВ

ТАЙНИТЕ ПОДЗЕМИЯ НА БЪЛГАРИЯ

НАЙ-ГОЛЯМАТА СЪКРОВИЩНИЦА В БЪЛГАРИЯ.
ИЗВЪНЗЕМЕН, ОТКРИТ В ГРОБНИЦА В ЛЕХУН.
ПОТЪНАЛ АТЛАНТСКИ ГРАД ДО КУБА.

ГИГАНТСКИ МЕГАПОЛИС НА 200 000 ГОДИНИ.
ЗАГАДКИТЕ НА МАРКАУАСИ И ЛАМБАЙЕКЕ.
НЛО В БАЛТИЙСКО МОРЕ.

ТАЙНИТЕ НА ЕГИПЕТСКИТЕ ВЛАСТИ. MFKZT –
ЗАГАДЪЧНИЯТ БЯЛ ПРАХ. ЗЛАТНИЯТ ЗМЕЙ.
БУДИСТКА СТАТУЕТКА НА 1000 ГОДИНИ.

ЧАСТ ДЕСЕТА

Прецесионният цикъл приключи на 21.12.2012 година и Земята трябва да премине през звездния Портал от трето в четвърто измерение. Премина ли Земята в друго измерение?

В част десета на „Тайните подземия на България“ писателят Милан А. Миланов, верен на мисията си, отново ни сюрпризира с невероятни разкрития.

Игумен Гавраил, духовният учител на Михаил, продължава да разкрива тайни – къде са гробовете на дякон Васил Левски и Паусий Хилендарски; кои са били Нефилимите; какво представляват откритите каменни дискове в Китай; каква е била възложената секретна мисия на нацистите в България и какви ценности са изнесли от страната ни; посочва мястото, където са се водили ожесточените битки за крепостта Средец, както и неизвестни факти и събития, случили се по света.

Учителят Дънов пише, че най-богатата страна със скрити съкровища в света след Индия е България! Тези неговии думи се потвърждават от публикувания в настоящата част опис, взет от „Таен дневник“ на Кръстю Пулев, успял да влезе в една от най-големите съкровищници в България и изнесъл от нея богатства и безценни уреди, изработени в миналото, но непознати на човечеството.

Издателство
„Везни-4“

Цена: 15.00 лв.

ВСИЧКИ ПРАВА ЗАПАЗЕНИ.

Никаква част от тази книга не може да се възпроизвежда в каквато и да е форма и по какъвто и да е начин - електронен или механичен, включително фотокопиране, аудиозаписване или използване на каквито и да било системи за съхранение или извличане на данни, без предварителното писмено съгласие на автора, с изключение на кратки цитати в критични статии, книги и рецензии.

Милан А. Миланов **ТАЙНИТЕ ПОДЗЕМИЯ НА БЪЛГАРИЯ**

част десета

българска първо издание

редактор: Ели Миланова

формат 16/60/90 Издателство "Везни-4" ISBN 978-954-9977-59-2

за контакти с автора: е-

mail: mareia.mam@dir.bg

GSM: 0889 22 68 10

ТАЙНАТА КНИГА

Вървах по хребета на хълма, по тревата, окъпана от сутрешния дъжд, и внимавах да не стъпвам върху нежните листенца на синчеца, стъбълцата на жълтурчета и червеникавите "камбанки", накачулени върху крехки стъбълца. Обичах да скитам из планината, да чувствам гората, изпълнена с мирис на билки, на шума, да слушам повея на вятъра, шумолящ в листата на дърветата, усещането да съм близо до синевата на небето...

Вървах и за пореден път се чудех какви още доказателства бяха нужни на нас - хората от двадесет и първи век, за да повярваме, че планетите не са създадени вследствие на Големия Космичен Взрив; че не произхождаме от маймуните, слезли от дърветата, да търсят храна на Земята; че преди нас на Земята са съществували други цивилизации, много по-висши от нашата, чиито артефакти намираме в земните пластове, датирани отпреди милиони години (железни гвоздеи, златни верижки, сложни часовникови механизми, метални свещи за двигатели с вътрешно горене и т.н.); че ведно с нас на Земята са живеели, а и днес живеят, други цивилизации, дошли тук много преди човека. Представители на тези цивилизации контактуват с правителства на Великите държави, които пазят в строга тайна сведения за пленени и катастрофирали космични апарати и тела на загинали извънземни пилоти.

И до ден днешен различни предавания по телевизионните екрани все още показват как древните египтяни са построили пирамидите с помощта на първобитна техника! Други учени отхвърлят тези небивалици, но не знаят и се чудят как древните египтяни са построили пирамидите и сякаш съвсем съзнателно забравиха да коментират и изследват постижението на латвиеца Едвард Лидскалнинш, построил многотонни съоръжения като "Кораловия замък", който властите във Флорида обявиха за част от културното наследство на щата. Човекът, извършил тези грандиозни строежи, а по-късно и техните премествания, и обърнете внимание - съвсем сам, признава, че е изградил всичко това като е разкрил тайната за построяването на пирамидите. Тогава за какви елементарни египетски техники при строежа на пирамидите в древността говорим? Фактите са пред очите

ни, но продължаваме да не вярваме на това, което виждаме!

Въпреки упоритите отрицания за пребиваването на Земята на висши цивилизации още от древността и присъствието на извънземни, ежедневно в информационното пространство започнаха да се появяват все нови и нови факти и доказателства за тяхното съществуване: спътници откриха нови звезди-градове в Космоса, откриха градове, намиращи се дълбоко под повърхността на Земята, НЛО, потънал в Балтийско море и т.н. Сега научихме още повече за планетата Марс, за евентуален живот на нея от най-новите научни изследвания...

На върха на самия хребет си избрах подходящо място за почивка и седнах. Пред мен гледката беше завладяваща - зелени гори и поля, а там - далече в синевата морето и небето се сливаха на хоризонта. ...

Мислите ми поеха в друга посока - за писмеността, за създателите ѝ, за различните писмени знаци, изписани върху папируси, глинени таблички, тъкани, дърво, метал, камък, стъкло, порцелан. На науката са известни и писмености, които все още са неразчетени, но съществуват и неизвестни писмена и малцина са щастливците, успели да ги видят. Една от тези загадъчни и неизвестни на науката писмености успях да видя през 2012 година и за нея искам да ви разкажа...

Мобилният ми телефон звънеше:

- Господин Михаил? - Питаше плътен мъжки глас и аз погледнах дисплея на телефона, за да видя кой ме търси. Нямах изписан номер и име.

- Аз съм.

- Господин Михаил, не ме познавате, казвам се Тодор Иванов и съм ваш почитател. Прочел съм деветте части на "Тайните подземия на България" и ви моля за среща, ако е възможно. Бих желал да ви предам нещо важно, което можете да публикувате.

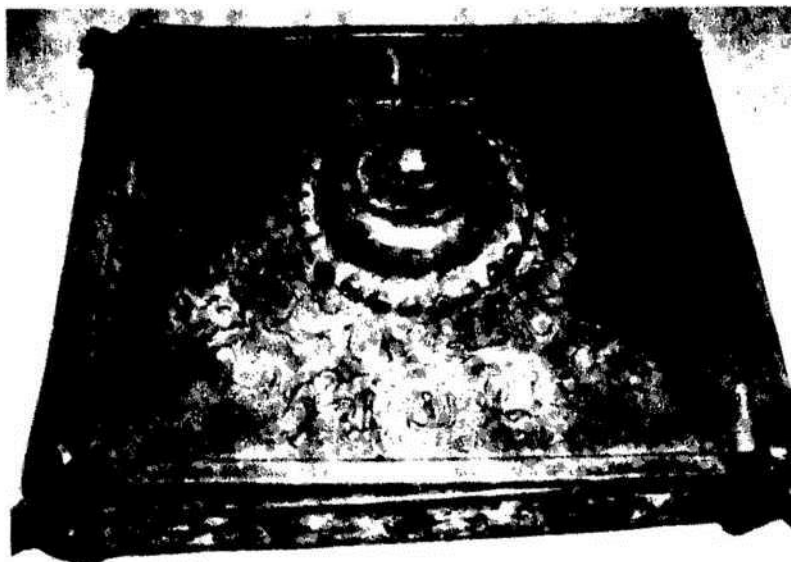
Уговорихме си среща в кафене на Южния парк и след час се видяхме. Почитателят ми бе около четиридесет и две годишен мъж - висок, плещест, обут в дънки, - носеше слънчеви тъмни очила и бейзболна шапка на главата. Не каза откъде е, не го и попитах, чаках да заговори. Поръчахме си кафе и след кратко мълчание той бръкна в

джоба на панталона си, извади оттам флашка и ми я подаде:

- Г-н Михаиле, записал съм няколко страници от древна книга, която дядо ми е получил от прадядо си, който я открил в каменно подземие някъде между Бургас и Варна. Книгата никога не е излизала от дома ни и не е показвана на други хора. Реших да покажа на Вас част от нея, защото съдържа неизвестни символи, а Вие, с помощта на вашия учител, може би ще разберете на какъв език е написана и какво е съдържанието ѝ.

Наблюдавах мъжа докато разказваше за книгата и разбрах, че иска да остане анонимен. През цялото време на разговора ни, той нито веднъж не свали черните си очила, макар облаците често да забулваха слънцето. Не остави адрес за връзка, името, с което се представи при разговора ни по телефона, със сигурност бе измислено, а обаждането му бе от градски телефон. Изпи кафето си, стана, сбoguва се и си тръгна. Можех да запиша гласа му на мобилния си телефон, да го снимам незабелязано, но не го направих. Нямах неговото съгласие, а той явно държеше да остане анонимен. Каква ли неизвестна писменост бе запаметена на флашката?

Върнах се в къщи, включих компютъра, поставих флашката в устройството и с нетърпение зачаках да видя какво ще се появи на монитора. След минута със затаен дъх гледах на екрана книга, изписана с непозната писменост, с цветни изображения, рисунки на черкви с кръстове на куполите. Разгледах и преснетата корица на книгата, направена от твърда кожа, върху която имаше непознати символи и се помъчих да разгадая какво ли биха могли да означават. Написаното

Корицата на тайната книга

явно надхвърляше възможностите ми за разчитане на тайни текстове, интуицията не искаше по никакъв начин да ми подсказе нещо. Гледах и се възхищавах на цветните листове, на символите - също цветни, които се открояваха и толкова...

По-късно, когато пишех част десета от поредицата и бях вече при Учителя символите ми говореха по друг начин...

- Великолепни са, толкова са великолепни! - Възхити се игумен Гавраил, разглеждайки цветните снимки, направени от книгата. - Чудиш се какво представлява кожената книга със златните букви и естествено не предполагаш на какво богатство си попаднал. Това е една от поредица от книги, които са били собственост на атлантите.

- Оригинална книга на атлантите? Толкова древна?

- развълнувах се аз.

- Да, толкова древна! - С увереност потвърди игумен Гавраил. - Навремето оригиналните книги на атлантите

са били изработвани от фини златни листове с твърди гравирани златни корици.

- Но тази книга е с кожена корица и кожени листове... Каза, че е оригинал?

- Да, оригинал е! Атлантите са дали тази книга на араните, преди да напуснат Атлантида.

- Преди 30 000 години?

- Точно така, преди 30 000 години.

- А оригиналите?

- Истинските оригинални книги са в съкровищниците на потъналата Атлантида.

- Учителю, защо книгата е направена върху кожа?

- Защото кожата е била по-лесна за обработване, пренасяне, а и времето за изписването е било по-кратко, отколкото върху златни листове.

- От снимката не можах да добия представа за големината на книгата и колко листове съдържа.

- Всяка една от книгите следва да има по около петстотин листа. Тази също.

- Учителю, ръкописът наистина ли е намерен в подземие?

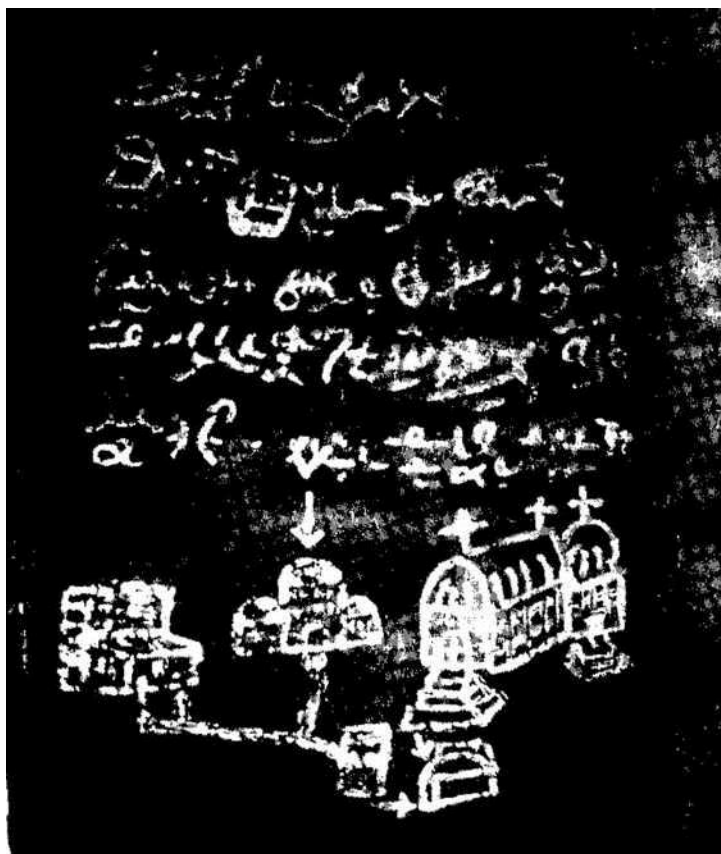
- Да, открит е в едно от подземията, където още преди столетия са имали достъп някои от хайдутите.

- И кожената книга е престояла там хиляди години, без да се повреди?

- Да, защото атлантите са владеели изключително високи технологии и начинът, по който е обработена кожата позволява съхранението ѝ в продължение на хилядолетия. За учудване е, но е факт. Все още не ти се вярва, нали?

- Звучи ми неприемливо - признах си аз. - Не че не вярвам в казаното, но в книгата има необясними факти, които поставят под съмнение годините, през които е написана.

Игумен Гавраил не възрази, което не означаваше, че съм прав, но тъй като в ръцете си държах фотография от книгата, на която се виждаше християнска черква, това ми даваше увереност, че разсъждавах правилно. Да, притежавах неоспоримо доказателство. Навярно Учителя искаше да ме изпита и да провери как ще реа-

Изображение на черкви в древната книга

гирам на казаното за намерена книга, написана преди хиляди години.

- Не приятелю, не се опитвам да те провокирам, само се изненадах, че всичко казано от мен досега го възприемаше без колебание, а този атлантски ръкопис те извади от равновесие. Съгласен съм с теб, сблъскаш се с факт и той те подтиква да отгатнеш как в книга, която е била написана преди тридесет хиляди години може да има рисунки на черкви с кръстове и това те кара да допуснеш, че ръкописът е от по-ново време. Какво би

Тайната книга

казал, ако те помоля да поразмислиш още малко върху изображението на черквата?

Гледах рисунката, мислех и нищо не измислих. Бях безсилен да разгада тайната, която явно съществуваше, щом игумен Гавраил потвърждаваше истинността на книгата. Каква бе тази неуловима за мен тайна?

Изминаха няколко минути в упорити разсъждения, после повдигнах рамене и разперих безпомощно ръце.

- Можеше лесно да разкриеш истината - намекна с лек укор игуменът. - Говорили сме не веднъж за миналото, настоящето, бъдещето и трябваше да се досетиш. Всичко това ти е известно. Както и да е... А сега за книгата. Във времената, когато била създадена книгата, атлантите са умеели да виждат едновременно минало, настояще и бъдеще. Това позволява да бъдат дадени успоредно няколко описания, отнасящи се към миналото, когато са били изградени съответен град, съкровищница, подземие; настоящето (към дадения момент), което описва моментното положение и бъдещето, даващо възможност да се покаже как ще изглежда местността през определени, по-далечни периоди от време.

Само няколко кратки думи, изречени от игумен Гавраил, и всякакви мои съмнения отпаднаха. Пояснението на

Учителя ми напомни забравени истини - за бо- гочовеците. Всичко в света се извършваше в един ден. Минало, настояще и бъдеще бяха едно...

- Учителю, в подземиято имало ли е и други книги?
- Само тази е била оставена в подземиято, откъдето по-късно е взета.
- Само една книга?
- От подземиято са били извадени още няколко не големи, но ценни предмети, които са станали семейно притежание на човека, които ги е намерил.
- Какво се описва в тази книга?
- Разказва се за подземни градове, съкровищници по земите, през които ще преминат араните и там, където ще се заселят и изградят своите градове.
- Тази книга е безценна.
- Така е, тя реално не може да бъде оценена, защото няма аналог и стойността ѝ ще надхвърля милиони долари.
- Учителю, как праждото на мъжа, който ми даде флашката, е открил подземиято?
- Благодарение на стар опис, даващ указания за мястото, където се е намирало подземиято.
- Някъде между Бургас и Варна?
- То е близо до нос Емине, там където някога са били дванадесетте стълба на Мойсей и въпросният праждо е предполагал, че в книгата е написано за тях.
- Подземиято...
- В подземиято - прекъсна ме той, - след залата, в която е била открита книгата, има коридори, отвеждащи до други зали и подземен град. До тях праждото не е имал достъп.
- Да предположа ли, че щом подземният град е бил близо до дванадесетте стълба на Мойсей, то в него ще се съхраняват предмети свързани с живота на Мойсей?
- Налучка... - засмя се игуменът, доволен от прозорливостта ми. - В подземния град се съхранява жезълът му, както и много други уреди и ценности.
- Учителю, ако на човека, притежаващ безценната книга, му предложат един милион долара за нея...
- И да му предложат десет милиона той няма да я продаде. Няма да се съблазни от огромната сума, защото е патриот. Книгата ще остане в България и след време ще намери своя преводач. В нея има описания за много други

съкровища.

Впечатлен от думите на игумен Гавраил, замечтах за времето, когато книгата ще разкрие своите тайни на възвисени ръководители, които ще управляват духовна България.

"Амин! Дай, Боже!" - Пожелах си аз.

РАЗГОВОР СЪС СИВИТЕ

Дълго време не смеех да споделя на игумен Гавраил за един твърде необикновен контакт, който ме притесняваше и ме караше да се чувствам виновен. Мислех си, че в никакъв случай не биваше да допусна този контакт, бях направил грешка и се нуждаех от изповед...

Изключих компютъра, закрачих неспокоен из стаята, пооправих несръчно и ненужно леглото си, все си намирах и други занимания, за да спечеля време и поотмине напрежението ми. Накрая излязох навън, тръгнах бос по камъните, приех топлината им със задоволство, и потърсих с поглед игумен Гавраил. Не се виждаха никъде нито той, нито братята, нито овчарките. Отправих се към черквата, вратата ѝ бе отворена, както винаги през деня, но вътре нямаше никой. Минах зад нея, но и там нямаше никой, проверих зеленчуковата градина и отново - никой. Къде ли бяха всички заедно?

- Ехо! - чух глас зад себе си и се обърнах. - Игумен Гавраил, Димитър, Георги и двете овчарки се задаваха от близката гора. Димитър, прегърнал в обятията си малко сърне, внимателно подбираше терена, преди да стъпи, страхувайки се да не се спъне, да не падне и да го нарани. Сърнето, навярно бе само на няколко седмици, стоеше кротко в прегръдките на Димитър и гледаше любопитно с големите си черни очи.

- Изоставено е. Или са убили майката, или са я прогонили и не може да се върне - заговори Димитър, щом ме приближи. - Сърнето влязло в столовата, а кучетата го открили и решили да си поиграят с него. Когато се разлаяха и излязохме, разбрахме какво се бе случило. Видяхме сърнето да бяга към гората, хукнахме след него и го хванахме. Сега си имаме нов обитател...

- Много е красиво - зарадвах му се аз и погалих сърнето по главата. То не се възпротиви, продължи да

кротува, чувстваше се защитено при Димитър.

Игумен Гавраил се спря до мен, потупа ме по рамото и се обърна към братята близнаци:

- Хайде, засега занесете сърнето в трапезарията, налейте му мляко, пък после ще видим къде ще го държим. Виждам, че брат Михаил иска да се изповядва, така че вие вървете...

Димитър и Георги се отправиха към столовата, а игумен Гавраил се обърна към мен:

- Ученико, у нас изповедта е почти непозната за мнозина вярващи. Правят го малко хора и то в часа, преди да предадат Богу дух. Хората смятат, че изповедта е приоритет на католическата църква. Ти можеш да се изповядаш, като ми разкажеш за необичайната среща с извънземните...

Допусках, че знае за този контакт и въпреки това се притеснявах, отлагах разговора. Трябваше ми време за размисъл, да преценя казаното и едва тогава да го споделя.

- Учителю, на 26 ноември 2012 година с мой приятел - контактьор - водихме дълъг разговор с трима извънземни, които познаваме под наименованието "сивите". Разговаряхме с тях по телепатичен път и чрез духовно виждане. Мога да споделя как приятелят ми описа тримата извънземни, с които имахме контакт. Каза, че сивите се различавали твърде много от нас

- имали сива кожа, по-големи глави с изпъкнали очи и ръстът им бил около един метър. Пръстите на ръцете им са били по-дълги от нашите, особено средният, който завършвал със силно закривен нокът, подобен на нокът на орел. Те не носели облекла и нямали пол... В началото на разговора не исках да контактувам с тях, а започнах да им задавам въпроси, за да се уверя, че те са добронамерени към нас. На много от зададените въпроси сивите потвърдиха това, което ти вече ми беше казал. Но допуснаха и някои неточности. Учителю, възможно ли е извънземните, наречени "сивите", да са добри и благородни към жителите на Земята? - Той не отговори и нито потвърди, нито отрече казаното от мен, а зачака да продължа.

- Зададох ти този въпрос. Учителю, защото сивите

настояваха, че са добронамерени към нас, хората, че ни помагат и отричаха, че са отвличали от Земята множество хора. Заявиха, че тези, които смятаме за отвличени, сами са пожелали да останат с тях. Потвърдиха, че са правили експерименти с хора, но наблегнаха на числеността им - били съвсем малко. Не знам какво да мисля за казаното от тях, Учителю. Вярно ли е, не е ли?

- Михаиле, защо не ми разкажеш какви въпроси си задавал на сивите? - попита игумен Гавраил, без да отговори на моите питання.

- Когато се появили в духовното зрение на моя приятел и се представиха, че са от расата на сивите, аз не исках да имам никакъв контакт с тях и им го заявих. Попитах ги: "Вие ли контактувахте с нацистите"? Те потвърдиха. "Вие ли дадохте на нацистите извънземните технологии за ракетите "Фау-1" и "Фау-2", технологията за изготвяне на атомна бомба, за летящите чинии, за базите в Антарктида?" "Да!" - признаха те. "Но не ние сторихме това, а една част от нас, работеща с черните сили във Вселената".

От трапезарията се раздаде продължително блееене, то се повтори, потрети и изведнъж рязко замлъкна. Може би сърнето вече "сучеше" млякото, затоплено от Димитър и Георги.

- Михаиле, между сивите извънземни има и високо-развити, добронамерени цивилизации - заговори най-после игумен Гавраил. - Но от тях има и отделни представители, обединили се в организации, принадлежащи на тъмните сили. Извънземните са ти казали истината за отвличанията, които не са били много и наистина някои хора от земната раса сами са проявили желание да се приобщят към тях. Експериментите са били ограничени и са провеждани с малко на брой земни жители.

Замислих се. Не можех да си обясня как земен жител ще реши да напусне Земята, да остави близките си и да отиде да живее на друга, непозната планета, сред нечовешка среда. Как ще успее да живее там със земното си тяло? Ще има ли потомство и какво ще бъде то?

Игумен Гавраил следеше мислите ми, поклащаше глава и без да дочака въпросите ми отговори:

- Земните хора, останали със сивите извънземни са трансформирали физическите и енергийните си тела, за

да се приспособят към техните условия на живот. Постепенно са загубили земната си същност и са продължили живота си с нови същности и програми. Те са станали едни от тях и децата, които и маг са също едни от тях.

- Помня, помня и друг път сме говорили за подобни човешки трансформирания...

- Спомена, че на някои твои въпроси сивите не са ти дали отговор, който да те удовлетвори.

- Да, питах ги къде се намира Троя, а те ми отговориха, че е на територията на България, без да уточнят местонахождението ѝ. Имах усещането, че се усмихват...

- Какво още искаше да научиш?

- Настоях да ми дадат точен отговор за местонахождението на Троя, но те замълчаха, аз поизчаках, поизчаках да заговорят и след като не получих отговор заявих, че градът на цар Приам се намира на територията на град Царево. Тогава единият от тях заяви, "че твърде много съм информиран", което означаваше, че изреченото от мен е истина.

- Само това ли пита в този двучасов разговор? - подкачи ме отново игумен Гавраил и ме поведе към трапезарията.

- Имаше и много други въпроси за... За Исус Христос и разпъването му на кръста...

- И какво ти отговориха?

- Това, което и ти си ми казал, че Исус не е бил разпъван на кръст. Събитието се е случило на голямо разстояние от очевидците, които не са могли да видят кой точно е на кръста и това станало причина за поява на различните версии, възникнали след това.

- Не пропускаш ли още нещо? - подсети ме игуменът и тихичко захихика.

- А, да, питах за древни народи и подземни градове, за бази на извънземни на територията на България, за златни мини, съкровища... За храм-паметника "Св. Александър Невски" в София - изплюх камъчето и побързах да се отърва от самопризнанията, преди игуменът да ме е погледнал твърде насмешливо: - Учителю, пропуснах да спомена, че сивите потвърдиха за злините и опасностите, които извънземните, наречени рептилии, могат да

причинят на хората,

- И за да не им даваме възможност да причиняват злини, трябва да влагаме в мислите си светлината на любовта, да говорим и да вършим само добри дела! - отвърна тихо той. - Не чух какво ти отговориха сивите за храм-паметника "Св. Александър Невски"?

Думите на игумен Гавраил бяха мъдри, бяха истина, но колко трудно изпълними, Боже...

- Казаха, че под храма "Св. Александър Невски" има подземие, състоящо се от над десет големи зали. Ценностите в тях са трупани от най-древни времена и са неоченими по стойност. Дълбоко под подземието има атлантски град, изграден изцяло от бял мрамор, обсидиан и злато. От този град по специално построени пътища се достигало до други подземия, а от едно от тях, което не било достъпно за всеки, се стигало до вход за Музея под Витоша.

- Случайно да си попитал как посветените се придвижвали дотам?

- Да, с помощта на малки безконтактни коли.

- Виждаш, казали ти истината, а ти си недоволен. Защо?

- Първоначално се съмнявах в казаното от тях, затова. После промених мнението си, след като ми отговориха на въпроса къде са саркофазите, взети от Пер- перикон. Казаха ми, че били изнесени със знанието на Политбюро с цел да бъдат изследвани в лаборатории в Русия, но впоследствие така и не са върнати в България.

- Надявам се, че си им благодарил?

- Благодарих им, а те обещаха, че ако желая ще поддържат контакт с нас...

- Ти какво им отговори?

- Че ще си помисля...

ОТ ЗАПИСКИТЕ НА СОФРОНИЙ

КИВОТА НА ОРФЕЙ

... Какви бури сме преживели, Господи... И на суша, и в морето, къде вълните ни връхлитаха, заливаха, смазваха телата ни и носеха кораба ни, съща орехова черупка, после ни пращаха надолу, до тъмната бездна, а от дълбочината гледахме надвесеното над вълните черно

мъртвило на небето и със смирение, и с молитва към Бога очаквахме смъртта, а вълните отново ни издигаха нагоре...

Какъв бе този наш късмет, Господи, та и днес по пътя за Светилището, неочаквано ни връхлетя лятна буря, коя за късо време забушува със страшна сила, та изпочупи и изкорени из основи дебели дървета, понесе по въздуха откъртени големи и тежки клони, като да бяха домашни постели, ответи от вятъра. Нямаше ни дъжд, ни гръмотевици, само тежки оловни облаци бързо минаваха над главите ни, а ние, подслонили се под каменния свод, гледахме как бурята беснее, как жилави дървета се накланяха едни къде други и сплитаха клони в прегръдка, за да се спасят. Ни едно животинче не се мяркаше из гората и те като нас се изпокриха, кое къде може, и чакаха да отмине бурята. А тя, като фуча и връхлита връз дърветата, та чак камъни поместваше, най-сетне се умори и миряса. Спря отведнъж, облациите отплаваха и слънцето грейна, сякаш никога не бе имало буря...

Тоя ден войводата ни водеше към Светилището, къде и преди бяхме ходили, пак там на пръскалото при връх Юмрукчал (Райското пръскало на връх Ботев - б.а.). Ама този път не ходихме горе при пещерата, а до подножието на пръскалото...

По-рано писах как се влиза в древното Светилище. Днес нарисувах знаците, кои стоят на скалите пред входа на пещерата, та човек, кога застане пред пещерата и ги гледа - да има очи, да ги разтълкува...

За Светилището, в кое сега сме влезли, войводата рече, че било най-високият храм, граден за бог Дионисий. Каза, че тук бил посветен някогашен тракийски цар на име Ситалк, за кого нищо не бяхме чували. Виж, за Орфей и Дионисий е друго нещо. За тях знаехме. Вече писах за много тайни пещери, ще спомена, че и това Светилище-храм е съкровищница. Богатствата, кои видяхме са големи. Вървахме по широки и високи тунели на съкровищницата и стигнахме до най-святото място в храма, как рече войводата, - една ниша, в коя са поставени лични вещи, предмети и писания на Дионисий. В нишата имаше и три изгладени каменни плочи - две бели и една черна - с изографисани върху тях непонятни букви и други знаци. Войводата каза, че на трите камъка пишело за сътворението на бялата раса, от коя сме и ние, за народа на цар Ситалк и как той е обединил хората. После нареди да пиша това, кое ще ми рече, та утрешните хора да го четат, кога му дойде времето. И аз писах¹:

"На трите плочи в храма на Дионисий има изрисувани схеми, чертежи, таблици, свързани със законите на информационните нива, Свещената геометрия, принципите на взаимодействие и взаимовръзки и прочие. На черния камък са изписани тайни мантри и заклинания."

... Тази есен се навъдиха много мечки, пакост не вършат, ала не е на добро да се среща човек често с тях. Знае ли се какво ще направят? Диво животно е това, макар и да не е гладно по това време на годината, може отведнъж да се нахвърли връз теб, та да си принуден да стреляш за отбрана, а гърмът, кога се чуе далеч, може да ни издаде. Дренки и диви плодове има из целия балкан, стигат и за нас, и за мечките, и не само за тях. Дори и медът, скрит от пчелите в хралупите на дърветата, що мечките обичат да си хапват, оставяме за тях. На нас медац ни носят верни хора от селата, та си имаме. Хубаво нещо е медът - сладък и мирише на билки, щом го вкусиш. Хубавото пък на мечките е това, че не ядат коприва и я оставяха за нас. Днес набрахме връхчета от вече поостаряла коприва, направихме си чорбица, коя всички

---

¹ Авторът е перифразирал старинното описание на Софроний и му е придал съвременно звучене - б.р.

харесваме, хапнахме сварени яйца, печени картофи и хлебец и кога привършихме с яденото изчистихме мястото, къде беше бивакът ни. Заровихме в земята черупките от яйцата, загладихме отгоре пръстта, та да не личи, че сме били тука и тръгнахме през гората. Вярно, трудно се вървеше в гора без пътеки, ала така бе по-безопасно да се придвижим. Понякога вървахме и по пътеки, направени от диви животни, потях оставяхме малко видими следи и не можеха лесно да ни открият.

Вървахме смълчани, всеки с мислите си, мисли, кои никога не напускат човека. Не знам що мислеха другарите ми, но освен за работата, коя трябваше да свършим, аз си мислех и за моята Стояна. Щом аз си мислех за Стояна, сигурно и те мислеха за жените и децата си. Човек все другарува с мислите за най-близките си, забравя дори и за смъртта, коя можеше да ни срещне на всяка крачка.

... Трудно можеше човек да открие входа на пещерата, ако е незапознат с мястото, къде се намира, а още по-трудно ставаше, кога я открие, и трябваше да знае как да влезе в нея. То цепнатината в скалата бе твърде тясна - колко с изпъната длан да се бръкне вътре, да се напипа и нагласи тайника за отваряне, а с другата ръка отвън да натиснеше скритата плоча... И кога влезеше вътре да се варди и Бог да го пази от това, кое може да му се случи. Има лоши капани... А минеше ли веднъж капаните, пак ще му трябва писание, кое да му казва какво да прави...

От входа минахме през голяма и тежка каменна порта и кога запалихме факлите видяхме запустял град. Войводата рече, че целият град е скрит от очите на хората и не се види, заради промените, кои настъпили по земята в ония далечни времена и от израсналата оттогава гора върху града. Каза още, че тук, под дебелията и здрава каменна порта, се съхранява "Кивота на Орфей" и "Плочите на Божия Завет на Орфей" и слязохме да видим и проверим дали всички неща са запазени. Е, стават и изненади - мислех, че ще видя златен Кивот, а този, що открихме бе един сандък, направен от скъп камък и желязо, къде се пазеха три каменни плочи на Орфей и други негови ценни писания, кои съобщавали за историята и произхода на расите, за Земята и законите на Вселената, как рече войводата...

Вгълбен в книгата на Софроний, побързах да прелистия овехтелия лист и преди да започна да чета новата страница се замислих за "Кивота на Орфей". Бях се пренесъл в подземие...

- Хайде, приятелю, върни се! Ела да си поговорим...

- гласът на игумен Гавраил, изпълнен с бодрост и лека закачка ме извади от "подземие", в което едва бях навлязъл. - Здравей, Михаиле, мога ли да седна при теб?

- Заповядай, Учителю, сенчести места до купата дъхаво сено, колкото щеш - отвърнах с радост и внимателно затворих записките на Софроний.

Игуменът седна до мен и хвърли одобрителен поглед към книгата. След миг дотичаха и овчарките, заеха местата си от двете му страни и изплезиха езици за разхлада.

- Невероятен е този Софроний - побързах да изразя задоволството си от прочетеното в книгата. - Къде ли не е бил този човек, какво ли не е видял и преживял. Учителю, Софроний пише, че "Кивота на Орфей" се е намирал в град Пере, за този град никога досега не бях чувал. Съобщава, как през една тежка каменна порта са преминали в град Пере, скрит под земята. Там видял "Кивота на Орфей", който представлявал сандък, изработен от скъп камък и желязо, където се съхранявали три изгладени каменни плочи с изрисувани върху тях някакви схеми, чертежи, таблици и ръкописи на Орфей. Учителю, къде се намира град Пере?

- Нали Софроний е описал къде е - подхвърли небрежно игумен Гавраил и зачака реакция от моя страна.

- Описал го е... - примирено се съгласих, - но от описанието му няма полза. Моля те, кажи ми къде да търся този град.

- Да речем, че град Пере се намира североизточно от село Татул... - замълча, погледна ме предизвикателно, видя, че смръщих чело и се усмихна: - Град Пере се намира в околностите на село Ефрем и по-точно на север от него - добави с усмивка той. - Сега доволен ли си от отговора?

- Доволен съм, Учителю, благодаря. Моля те, кажи ми за Кивота, какво представляват знаците, изписани върху каменните плочи, и какво се съобщава в ръкописите на

Орфей?

- Едно по едно ли? Започвам... - вдигна лявата си длан и с дясната ръка взе да изброява, като прегъваше пръст след пръст. - Кивотът е метално-каменен сандък, в който се съхраняват трите плочи на Орфей, както и други негови ценни ръкописи, свързани с историята и произхода на расите, за Земята и законите на проявената Вселена. На трите плочи има изрисувани схеми, чертежи, таблици, свързани със законите на информационните нива, Свещената геометрия, принципите на взаимодействие и взаимовръзки и прочие. Така го е записал и Софроний.

- Подземието...

- Подземието, в което се съхранява Кивота, се намира под масивна каменна порта, която днес, както и целият град са скрити от очите на хората вследствие на пропадането на земята и промените в релефа ѝ, а също поради увеличаването през годините на растителността.

- Благодаря, Учителю, навярно си спомняш, че Софроний пише и за други плочи и места, посетени от него, но тези градове днес не съществуват.

- Софроний пише за много места, ученико. За кои точно места и плочи питаш?

- За "Плочите на Господния завет" които наследява Тирас, внукът на Ной. Софроний съобщава, че плочите били поставени в Оброчището му, в свято място, което се е намирало северно от тогавашния град Тирас. Извинявай, Учителю, но нямам понятие какво социално положение е заемал Тирас, Ноевия внук, та да има Оброчище. И още, къде се намира това Оброчище?

- Свърши ли? - въздъхна театрално игуменът и погали кучетата. - Добре е, че поне те не могат да говорят... Разбирам се с тях, не задават въпроси, искат само обич... Хайде, без шеги - додаде той. - За "Плочите на Господния завет", които наследява внукът на Ной Тирас, мога да ти кажа, че те се намират в Оброчището му. А кой е Тирас ли? Михаиле, Тирас е син на Тиравехт или Тир и е погребан при родителите си под стария манастир в село Резбарци - гр. Кърджали. Питаш какъв е бил статутът на Тирас. Ами той е един от най-верните последователи и ученици на Ной, поради което наследява "Плочите на Господния завет". Имал е висок духовен и енергиен

потенциал. Оброчището му се е намирало северно от тогавашния град Тирас.

- А къде се е намирал град Тирас?
- Северозападно от днешното село Резбарци.
- Учителю, моля те, може ли по-точно?
- Щом искаш... Градът се намира приблизително на тридесет километра северозападно от село Резбарци, община Кърджали.

Явно трябваше да си размърдам мозъка. Нямаше да получа наготово местоположението на древния град, без да проследя мислено географската карта на България. Тридесетте километра според мен се падаха от западната страна на язовир Кърджали и казах предположението си на игумен Гавраил.

- Да - кимна той. - Град Тирас се намира от западната страна на язовир Кърджали. За кой друг град ще питаш?

- Софроний споменава и за град Нома, който бил "Град на Отците". Кой е този Трад на Отците", Учителю? Къде се намира днес?

- Гледай готи този Софроний! Ходил, гледал, писал, а не уточнил къде се намират тези градове. Поне да беше оставил координатите им... - шеговито подхвана игуменът.
- Михаиле, градът се е намирал североизточно от днешния град Плевен. Бил е средище на посветени, учители, духовни водачи и философи, високо почитани и уважавани от хората.

- Учителю, не уточни къде се намира град Нома.
- Намирал се е приблизително на седемдесет километра североизточно от Плевен - и ме погледна с лека насмешка.

- Добре де, няма да те мъча. Затварям очи и по географската карта тръгвам по диагонал. Така, североизточно... , доближавам се до... , до Свищов.

- Справи се... - похвали ме той. - Град Нома е в посока юг - югоизток от Свищов,

- Защо интуицията ми подсказва, че град Свищов е свързан с подземията под него, както и с тези под античния град?

- Правилно, свързан е! А колкото до интуицията ти, то тя е тази, която те води, приятелю. Знаеш ли, струва ми се, че искаш да попиташ за още един град.

- За друг град ли? - замислих се аз. - В момента не се сещам...

- Сигурно съм сгрешил... - рече игуменът.

- Учителю, сетих се - възкликнах аз. - Прав си, днес мислех за града, който морските вълни разкриха до брега на квартал Сарафово в град Бургас. Археолозите смятат, че той е римски град, построен през IV век сл. Хр.

- Да, древният град е римски.

През мъгла видях други постройки и друг много по-древен град и побързах да се осведомя:

- Но преди да е съществувал римският град, на същото място е имало древно тракийско селище, нали? Видях красиви сгради...

- Да, съществувал е тракийски град, в който римляните влизат в средата на II век пр. Хр.

- Красив ли е бил тракийският град, Учителю? Незапознатите с тракийската култура си представят, че траките са живеели в колиби.

- Градът, ученико, е бил високо развито средище, в което са процъфтявали търговията, занаятите, науките. Бил е терасовидно изграден като най-долната му тераса е била до брега и пристанището, според тогавашните очертания на бреговата ивица.

- Извинявай за интереса ми, но кога римляните започват да дострояват града?

- Когато се заселват в града, римляните не са правили нови постройки и градежи. Изграждането става постепенно в средата на I век пр. Хр., когато част от най-долната тераса е била залята от морето и градът се е нуждаел от ново пристанище и брегова зона.

- Как се е наричал градът?

- Наричали го Слънчевия град или града на Слънцето, на Хелиос.

- Под града... - започнах с дежурните си въпроси, но бях прекъснат. Игуменът заговори:

- Под града, както и под всички древни градове, има съкровищници и трезори, в които се съхранявали ценности, древни писания, архиви и прочие...

- Наводненията от морето ли са причина за гибелта на града?

- Да, градът е претърпял няколко заливания от морето,

които са водили до реконструкции и обновяване, но окончателно му заливане в средата на IV век сл. Хр. слага край на историята му.

- Жалко, историята отново ще се повтори - промърморих, имайки предвид предстоящите катаклизми и наводнения у нас. - Няма да имаме възможност да разгледаме останките на този древен град.

- Един ден и това ще стане, но ще изминат години... Да, римският град ще остане под морското равнище. Водите на Черно море постепенно ще залееят по-ниските части на крайбрежието по цялата брегова ивица на територията на България, а също и на Румъния. Процесът вече е започнал. Най-осезаемо това ще се забележи след няколко години. Не е приятно, но...

БЪЛГАРСКИТЕ ИМПЕРАТОРИ НА ЯПОНИЯ

Няма да пиша за древното минало на Япония, а ще ви разкажа една почти съвременна история, която искам да споделя с вас. Тя се отнася до годините непосредствено след Втората световна война...

Има устни сведения, че при капитулацията на Япония след Втората световна война, японският император бил твърде загрижен за опазването на три безценни предмета, отколкото за самата капитулация. Опазването на тези предмети е било твърде важно, защото те били неизменна част от церемонията по коронясването на императора. Предметите никога не са били виждани от обществото и няма да бъдат показани и в бъдеще. Какви са били тези безценни предмети, предизвикали безпокойството на императора за тяхното съхранение и за запазването им в тайна? Това са били мечът Ку- санаги, който според легендата се пази на тайно място някъде в Нагоя; огърлицата, наречена Ясакани, която била скрита при самия император в Токио, и огледалото на богинята Аматерасу, пазещо се в специален сандък в Исе Джингу - големият храм в префектура Мие, недалеч от старите столици Нара и Киото.

Каква бе моята изненада, когато разказах на игумен Гавраил за трите предмета и попитах защо са толкова значими, а той ми отвърна:

- Михаиле, мечът, огърлицата и огледалото на японските императори са били притежание на владетелите от българската династия, управлявали някога Япония.

- И имат невероятна парична стойност? Безценни са.

- Едва ли паричната стойност е накарала японския император да се притеснява за съхраняването и опазването им на тайни места.

- Може би направата им е неповторима? Но и така да е, дори предметите да са единствени в света, това не е причина да предизвикат такива грижи. Учителю, дали те не притежават и някакви други качества?

- Още една крачка напред и щеше да улучиш целта - подтикна ме той. - Хайде, помисли.

Имаше над какво да се замисля. Древните предмети, за които ставаше дума - мечът Кусанаги, огърлицата Ясакани и огледалото на Аматерасу, не бяха единствените ценни вещи, изработени някога в света. Това, което можеше да ги отличава от подобните им мечове, огледала и огърлици може би бе някаква тайнствена сила, криеща се в тях. Но каква?

Игумен Гавраил разбра докъде съм стигнал в разсъжденията си, това явно го задоволи, защото не настоя да продължа.

- Ученико, мечът Кусанаги, огърлицата Ясакани и огледалото на Аматерасу са донесени от Атлантида и са подарени на българските владетели. Да, тези предмети са безценни и японските императори продължават да поддържат традицията - да ги пазят и предават на наследниците си.

- И за да ги предпазят от кражба, те ги съхраняват на три различни места?

Учителят кимна, но аз не бях доволен. Японците притежаваха безценните предмети, завещани им от български императори, които те са и опазили и до днес, а ние...

- Учителю, в сведенията се твърди, че мечът Кусанаги се съхранява в подземната зала на древен храм в Нагоя, огърлицата Ясакани се пази в личната храни-телница на императора в двореца му в Токио, а огледалото на Аматерасу е в храма Исе Джингу. Това отговаря ли на истината?

- Да, отговаря на истината, но теб те интересува дру-

го... Не говоря за подземията, в които са скрити предметите, а ... - погледна ме предизвикателно и кимна насърчително. - Хайде, питай!

- Искам да си изясня причините, поради които атлантите са подарили предметите на българските владетели - императори на Япония. Предметите не са подарени от куртоазия, а с определена цел. В тях има скрита сила...

Игумен Гавраил разпери ръце и поклати одобрително с глава.

- Най-после улучи. Михаиле, мечът, огърлицата и огледалото са ценни не само заради материалите/от които са направени, не само заради изработката и инкрустациите по тях. Те притежават и свойства, които не са били използвани в пълен капацитет от наследилите ги от атлантите а рани.

- Нещо подобно на златното руно? - не се сдържах аз.

- Точно така, в меча има вграден микрогенератор, възпроизвеждащ силна жизнена енергия и всеки, който го държи придобива неизчерпаема сила, тонус и увереност. В огърлицата има вграден микрочип, предаващ потенциали от духовния спектър на информационните банки във Вселената, а в огледалото се визуализира отговора на въпрос, отнасящ се до конкретен човек, място или събитие.

Допусках нещо подобно за Силата, която предметите притежаваха, но чутото от игумен Гавраил надхвърляше въображението ми. Съжалявах, че тези изключителни предмети са останали при японските императори, които ревностно ги тачат и пазят...

Знаех, че някога, в древни времена, българи са управлявали Япония, но не бях уточнил от кои родове са били тези императори и се приготвих да попитам игумен Гавраил. Той обаче ме изпревари:

- Пристигналите в Япония родове са от лъчите, предвождани от Севторкан и Авитохол. Родът, който е станал управляващ в Япония е от клона на Авитохол и произлиза от родословието на малката му сестра. Династията на българите управлявала приблизително в периода 6500 - 5000 г. пр. Хр.

Както в Китай, така и в Япония пристигнали български

или арански родове, като водещият род е поел управлението на Япония. Това са родове от клоновете, заминали на изток към Азия и Шамбала.

- Това означава, че българските владетели са били посветени...

- Да, в Япония е имало български владетели и те са били посветени. Там, за разлика от Китай, българските владетели са управлявали по-кратко време и присъствието им е било по-силно в духовната сфера. Българи са основоположниците на самурайската идеология и принципи. След оттеглянето на българската династия от управлението на Япония, една част от посветените духовни лица е останала в страната, където са допринесли изключително много за развитието на духовните знания, традиции и просперитета на японската култура, бит и духовност.

- Учителю, свещените предмети, така да наречем даровете, които атлантите дават на българските императори са имали определено предназначение. Били са в помощ на силата и духовността.

- Даровете от атлантите за араните са били многобройни, затова всеки отделен род, който се налагал като управляващ, е притежавал част от тях. Свещените предмети, както ги нарече ти, са ценни както с дизайна, изработката, инкрустациите, но най-вече с онова, което е вградено в тях от атлантите.

- Имали ли и други предмети, атрибути и ценности, подарени от атлантите на българските владетели, за които нищо не знаем?

- За твоя радост има! - успокои ме игуменът. - Били са разнообразни и много. Голяма част от тях през годините са попаднали в различни съкровищници и сега се намират в неоткритите още трезори и подземия.

Игумен Гавраил погледна часовника си, поизкашля се без повод - знак, че е време да прекратя с въпросите си и въпреки това търпеливо зачака.

Знаеше, че ще питам за местонахожденията на подземията и трезорите, но тъй като вече имах деликатно напомняне за прекратяване на питанията си, реших да задам твърде важния за мен въпрос - дали араните са притежавали транспортни средства за придвижване под

вода.

- Ненаситен си за знания, приятелю Михаиле, - скастри ме шеговито игумен Гавраил, но все пак ми отговори: - наред с дарените предмети, араните са наследили и различни транспортни средства от атлантите, които също се намират в неразкритите още подземия. Между тях има и капсули за придвижване под вода.

- Благодаря, Учителю. Надявам се един ден...

- И това ще стане един ден ... - изрече уверен в пророческите си думи Учителя, без да уточни кои от нещата ще станат, нито пък точно кога. В един неопределен ден...

НЕБЕСЕН ГРАД, ПЛАВАЩ В КОСМОСА

През януари 1995 година германски астрономически вестник публикува кратко съобщение, на което реагираха незабавно научните, религиозните и популярните издания на нашата планета. Всеки издател насочи вниманието на своите читатели към напълно различни аспекти на съобщението, но всички те се свеждаха до едно: във Вселената бе открит домът на Бога.

На 26-ти декември 1994 година в НАСА се вдигна страшно много шум. След дешифрирането на серия снимки, предавани от телескопа Хъбъл, ясно се виждаше огромен бял град, плаващ в пространството.

Представители на НАСА не успяха бързо да блокират достъпа до уеб сървъра на телескопа, който включваше всички снимки от Хъбъл за изучаване от различни астрономически лаборатории. По този начин за кратко време - в продължение на няколко минути, те бяха достъпни за потребителите на световната мрежа.

Все пак какво са видели астрономите на тези невероятни снимки?

Отначало се забелязвало малко мъгливо петно на един от кадрите. Но когато професорът от Флорида - Кен Уилсън (Ken Wilson) решил да разгледа по- подробно снимките, той открил, че петното е странна структура, която не можела да бъде обяснена нито с дифракция в обектива на телескопа, нито с нарушения в комуникационния канал за пренасяне изображението на Земята.

След кратка оперативна среща било решено да се

презаснеме участъкът в Космоса, посочен от професор Уилсън, с максималната резолюция за Хъбъл. Големият обектив на космическия телескоп бил фокусиран върху най-далечния ъгъл на вселената, достъпен за преглед от телескопа. И "петното" се появило пред смаяните погледи на учените, прожектирано на екрана в лабораторията за контрол на Хъбъл, подобно на фантастичен град, един хибрид между "летищия остров Лапута" на Суифт и научнофантастичните градове на бъдещето.

Огромната конструкция, простряла се в пространството на Космоса на много милиарди мили, блестяла с неземна светлина. Плаващият град единодушно бил признат за Жилището на Създателя - място, където можел да бъде поставен Божият престол. Представител на НАСА заявил, че градът не би могъл да бъде населен в обичайния смисъл на думата.

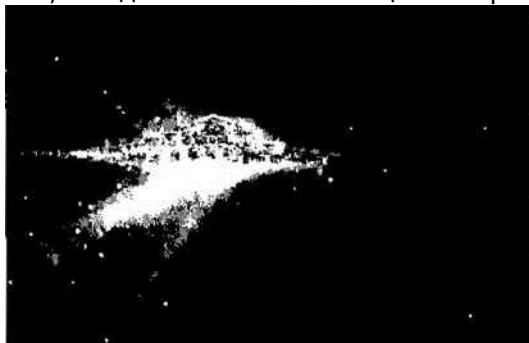
Факт беше, че в търсенето на извънземен интелект, чието съществуване в продължение на десетилетия едва ли е под въпрос, учените са били изправени пред един парадокс. Ако приемем, че Вселената е населена от много цивилизации, стоящи на различни нива на развитие, едни от тях неизбежно биха били суперци- вилизации - не просто излезли в Космоса, а и активно установили се във все по-обширна територия от Вселената. И дейностите на тези суперцивилизации биха били високотехнологични, включително инженерната - те ще могат да осъществят строежи, които трябва да се виждат на разстояние от милиони светлинни години.

Но доскоро такова нещо астрономите не бяха забелязвали. И сега - определено изкуствен обект в галактически мащаби! Възможно е градът, открит от Хъбъл на Коледа в края на XX век, да е именно такава инженерна конструкция на изключително мощна извънземна цивилизация.

Размерът на града е зашеметяващ. Не са известни небесни обекти, които биха могли да се конкурират с този гигант. Земята спрямо този град би била само като една песъчинка в пространство.

Накъде се движеше - и наистина придвижваше ли се този гигант? Компютърен анализ на серията от снимки,

получени от Хъбъл са показали, че движението на града като цяло съвпадало с движението на околните галактики. Тоест, по отношение на Земята всичко съвпадало с теорията за Големия взрив. Галактиките се разбягват, червеното отместване се увеличавало с увеличаване на разстоянието, без да отклонява от общата теория.

Градът на Бог - секретните снимки на "Хъбъл"

Въпреки това, триизмерната симулация на отдалечената част на Вселената изяснила потресаващ факт: не част от Вселената се отдалечавала от нас, а ние - от нея. Защо отправната точка е била преместена в града? Защото това неясно петно на снимката се оказало в компютърния модел "център на вселената/" Обемно движещите се снимки ясно показали, че галактиките се разбягват, но именно от тази част на Вселената, в която се намирал Градът. С други думи, всички галактики, включително нашата, са излезли от тази точка на пространството и точно около Града е ротацията на Вселената. Следователно, първата теория за града като Дом на Бога се оказала необичайно успешна и близо до истината.

Винаги съм възприемал фантастиката като прохождение на човечеството отвъд рамките на обичайното ни мислене и познание. Но проходилите има на какво да стъпят ~ такъв мегалитен град е описан в галактическата Библия "УРАНТИЯ", та няма лошо да го открием.

Гледах на фотографията пирамидалния град на Бога и знаех, че това не е фотошоп изображение, а реален космичен град. Е, моето мнение не е меродавно, затова по

време на обедната почивка попитах игумен Гавраил какво мисли за този град.

- А ти защо поставяш под съмнение оценката си за града? - реагира учудено той.

- Не съм твърдо уверен в преценките си, Учителю. Чувствам се все още недостатъчно компетентен...

- И докога ще трябва да те уча? Остарях, станах немоощен, а ти все още се чувстваш некомпетентен. Ами вземи, че се почувствай! - скастри ме е той и ме плесна леко по врата. - Е, да видим какво е открил телескопът Хъбъл... Открил е град в Космоса, който е изключително високотехнологичен като конструиране и изграждане.

- От кого е изграден, Учителю?

- Изграден е от четири от най-високо развитите цивилизации във Вселената - отвърна той и ме погледна очаквателно. - Знаеш ли кои са тези цивилизации? - Не знаех нищо за тях и той добави: - Представители на тези цивилизации са Хаторите и част от Арктурианците. Другите са неизвестни за нас.

- Учените не дадоха никакви координати за местоположението на града.

- И няма как да ги определят. Той няма точно определено място, тъй като е в постоянно плавно движение в пространството.

Учителя днес не бе особено словоохотлив, не показваше с нищо нетърпеливост, изслушваше ме внимателно и въпреки това изпитах усещането, че има някаква работа. Побързах да задам само още един въпрос. Другите щяха да останат за по-късно.

- Учителю, какво представлява този град? В него има ли... - Обърках се, не знаех как точно да формулирам обобщаващия си въпрос, но той ме разбра и успокоително вдигна ръка.

- В този град имат право да пребивават само членовете на Висшите йерархии, боговете, учителите, мъдреците и посветените. В града има центрове, в които се концентрират всички енергийни потенциали от висшия Алфа спектър в най-чистия им вид. Вибрациите са много силни и чисти. Достъп и пребиваване в този град на същества извън изброените няма, поради невъзможността

им да се адаптират към тези вибрации.

Каза повече, отколкото желаех да науча...

ОТ ЗАПИСКИТЕ НА СОФРОНИЙ

ПЕЩЕРАТА НА ЛИЛЯЧИТЕ

... В Кюстендилската кааза едно село се казва Лиляч², а близо до селото има свещен лековит извор и той никога не пресъхва. До извора има и пещера, в която летят прилепи. Хора тук ги казват - лиляч, та оттук иде и името на селото. Пиша за селото, защото в планината над него човек може да ходи и да работи по цял ден, без да чувства умора. Тук сякаш от земята извира сила. Войводата рече, че това е била енергия някаква, която я има в планината, останала пак от ония много древни атланти.

Селото е близо до Кюстендил, ала до там и да искаме, не можем да припарим. Пълно е с аскер. На топлите му и лековити извори ходят само турците и жените им. Казват, че и султанът идвал тук да лекува болестите си. То по нашите земи топли и лековити извори - колко щеш. И ние кога Бог даде да отдъхнем, ходим да се перем и къпем по топли и лековити бани, които са останали от стари времена и са скрити в подземия.

И друг път сме идвали по този край с красиви планини, в които има много крепости - стари и разрушени, и други стари доизградени, в които и сега има войска. Ето, че отново сме по тези места, защото войводата знае, че един подземен проход се бил срутил след голямото земетресение и трябва да се преправи.

Билото на планината не е високо, а наоколо, докъдето око може да види, е само гора, в която на много места има нахвърляни по дължина на планината скали с нечетливи писания и хора по тях, издялани като от чо-

---

² Село Лиляч се намира в Кюстендилската котловина, в южното подножие на Конявска планина, от двете страни на река Лилячка - б.а.

Светилището при село Лиляч (снимка Емил Александров)

вешки ръце. Само от едната страна, под билото, мястото е плешиво и е с малък наклон - няма ни едно дърво и точно тук се намира отворена пещера, над която стоят два много големи камъка, донесени от великани. Те са допрени в единият си край и по чудо не се катурват долу, в ниското под тях.

Влязохме в пещерата, а тя малка, с дължина три-четири метра и побра вътре само петима от нас. Поопипахме грапавите ѝ стени, не открихме процеп и с интерес зачакахме да видим как войводата ще отвори входа. Той стоеше отвън до пещерата, смееше се и сочеше с ръка двата огромни камъка. Излязохме и се загледахме в тях. Че са чудни, чудни са! Че такива камъни са правени от древните по техен си тертип и не са като другите камъни, знаехме отпреди. Що искаше да ни покаже войводата, та да ни учуди? Но вярно ни учуди. Не разбрах как, ала той намерил секрета и го натиснал, докато ние бяхме в пещерата, и камъните бавно се дръпнаха един от друг и под тях се отвори вход. Имаше стъпала и слязохме в подземие, където се пазеха разни предмети и богатства - златни слънца, сфери, книги и други неща...

Прочетох описанието и преди да затворя книгата усетих, че светилището непреодолимо ме привлича и трябваше да отида там. Споделих желанието си с игумен Гавраил, а той благослови пътя ми и още същия ден се качих на колата и се отправих към село Лиляч.

Красива е природата в Кюстендилския край. Пътувах в подножията на високи планини, обрасли с гъсти гори, минавах през китни села с овощни дръвчета, през тучни поля и ето, че стигнах до село Лиляч, прикътало се до неголям хълм, където се виждаше черква. Но път към черквата нямаше. Оставих колата и пеша се изкачих до черквата, зад нея открих огромните камъни и пещерата. Самата пещера беше малка, но камъните над нея впечатляваха с големината си. Виждал съм и много, много по-големи от тях, но и тези тук бяха големи и си имаха своята странна красота. Седнах на високите камъни над пещерата и разгледах околността. Недалеч пред мен забелязах каменно образувание с формата на кръг, напомнящо слънце, а в дясно от него се белееха още много други скали. Въздухът беше чист, можеше да се върви с километри, без да усетиш умора, защото от земята струеше енергия, даваща сила...

Завърнах се доволен от краткото пътешествие при-вечер. Разказах на игумен Гавраил, Георги и Димитър за мощната енергия, излъчваща се от светилището над село Лиляч, за каменното слънце и редиците от каменни образувания. Искях да разбера причината за силното излъчване и попитах игумен Гавраил.

- Има излъчване и ти си го почувствал - потвърди той.
- Ще ти обясня и за каменните образувания, които си виждал и са ти направили впечатление. А сега слушай! Светилището е било наследено от араните като дар от последните атланти. На времето, когато е било изградено, то е представлявало звездната карта на Плеядите, показвало е и взаимовръзките на Земята с планетите от Слънчевата система. На север от светилището е бил построен подземен атлантски град, посветен на боговете и учителите от Плеядите. В него са били издигнати много златни статуи, различни пластики, показващи уважението на атлантите към създателите им от Плеядите. Градът се е

свързвал, посредством подземни тунели, със светилището, под него има подземия, за които е писал и Софроний.

(За първи път село Лиляч се споменава в регистър от 1576 година. Близко до селото се намира местността Пещера и лековит карстов извор, който никога не пресъхва. По предание местността Пещера е била място, обитавано от летящата пещерна мишка - прилеп, наричан тук "лиляч", откъдето се предполага, че идва и името на селото.)

ДРЕВНО АПОКРИФНО ЕВАНГЕЛИЕ

Древно апокрифно евангелие на 1500 години беше открито в Турция. Текстът на това евангелие е бил обявен за еретичен на Вселенския събор от IV век, защото в него пишело, че на Голгота не умира Исус, а Юда, който го заместил, смятат изследователи.

В апокрифното евангелие има рисунка на Тайната вечеря с Христос и 12-те апостола. Има изображение и на разпъването на кръста, нарисувана е и пещера с голям камък, за която се смята, че вероятно представлява гроба на Христос.

Полицията е открила ръкописа, когато е проведена операция за пресичане на канал за контрабанда на реликви през 2000 година.

Засега само се предполага, че това е тайното евангелие на Варава, което представляло Христос в много различна светлина, отколкото той е описан в признатите четири основни евангелия. Според турски изследователи, евангелието е много по-близо до ислямските идеи и съдържало предсказанието на Христос, че пророка Мохамед ще се появи на земята.

То било едно от най-древните апокрифни евангелия, открити досега. Ръкописът съдържал 52 страници от кожа и е написан на арамейски - език, на който е говорил Исус. Предполага се, че е било обявено за апокрифно след Вселенския събор, състоял се през IV век в град Никея. Градът сега се нарича Изник и се намира в Северозападна Турция. След този събор висшите християнски духовници определили евангелията на апостолите Лука, Матей, Йоан и Марко за единствените достоверни източници на Божието слово.

Някои изследователи смятат, че откритият древен ръкопис е евангелието на Варава - бунтовника, помилван от Пилат Понтийски вместо Исус. Очаква се евангелието да разтърси със съдържанието си християнския

Апокрифно евангелие, намерено в Турция

свят, защото, според някои специалисти, текстът предавал неподправеното учение на Исус, преди да бъде обявен за Божи син.

По време на следствието полицията открила, че реликвата е била намерена преди девет години в пещера, близо до иракската граница и след това е попаднала в ръцете на контрабандисти. След като е открит и иззет от служителите на реда, ръкописът бил пазен в Съдебната палата на град Анкара. Полицията започнала разследване дали някой притежава копие от ръкописа. Главната прокуратура също е започнала разследване по случая.

Турският министър на културата Ертурул Гюнай уточнил, че уникалният текст бил много добре запазен. Евангелието щяло да бъде обявено за национално културно наследство на Турция, а след реставрацията, която ще се извърши с подобаващото уважение и внимание към религиозната реликва, то щяло да бъде изложено в Националния етнографски музей в Анкара.

Стойността му отсега се изчислява на повече от 20 милиона долара. Според медиите, от Ватикана са проявили голям интерес към него, но Гюнай е отрекъл тази новина и каза, че засега няма официално запитване от страна на папата.

Откриването на това евангелие събуди голям интерес

сред християнския свят - всички информационни медии съобщиха новината и хората затаиха дъх в очакване съдържанието му да бъде преведено и публикувано, за да се узнае истината за смъртта на Исус Христос и на Юда.

От публикуваната снимка се вижда, че кожените листове, на които е било написано евангелието са твърде потъмнели, на места до черно от времето, и по нищо не личеше, че е фалшификат. И все пак, за да се уверя, че то е автентично поисках мнението на игумен Гавраил.

- Евангелието не е фалшификат - отвърна той. - Препис е от оригиналното евангелие на Варава.

- Къде по-точно е открито евангелието?

- В азиатската част на Турция, южно от езерото Ван.

- Учителю, какво пише в това евангелие, за да е било отхвърлено от църквата на Вселенския събор през IV век в Никея?

- В него се описват действителни събития от живота на Исус, поради което официалната църква и Ватикана няма да го признаят за автентично.

- В това евангелие се твърдяло, че вместо Исус на кръста бил разпнат Юда.

- Това не отговаря на истината. Юда никога не е бил разпъван.

- Там, където е намерено евангелието имало ли е и други древни ръкописи?

- Не е имало други ръкописи. Ще ти кажа още нещо, че когато по-късно в България се появи превода на евангелието, тогава ще коментираме съдържанието му...

КОГАТО ИНТЕРЕСИТЕ НЕ СТИХВАТ

Тайните разкопки, извършени в далечното минало и по времето на Тодор Живков от дъщеря му Людмила Живкова в местността "Мишкова нива" до град Малко Търново, продължават да будят интерес сред хората. Не стихват журналистическите разследвания за изясняване на "документацията" дала основание на Людмила Живкова и групата изследователи за извършване на разкопките. Предаванията, излъчвани по радиото, телевизията и електронните сайтове предизвикаха още по-големия интерес към гробницата на Бастет. Групи от хора се

обединяват и провеждат съвместни изследвания на светлинните явления, появяващи се в определени моменти край гробницата.

Тайнствеността, обвивала разкопките, интересите на чуждите държави към намиращите се в пещерата съкровища, към неизвестните предмети, изнесени от пещерата, последвалите арести и затвор за част от екипа на Людмила Живкова, а както и светлините, появяващи се в някои вечери край пещерата наистина будеха силен интерес. Трябваше да си изясня истината и се захванах да проуча всичко.

Първо исках да разбера откъде се е получило сведението за пещерата, в която е била погребана Бастет и започнах да търся и съпоставям изнесеното досега в медиите. От публикациите по случая се знаеше, че началото е поставено с някаква иманярска карта, на която са били нарисувани единствено точки без всякакъв текст. Но след като "разшифровали" точките, те се оказали звезди, чиито координати, съпоставени спрямо Земята посочвали място, където имало погребение. Как се е разбрало, че на това място е имало погребение и че точно там била погребана Бастет, остава загадка. Може би подобно на трите пирамиди в Египет, чието разположение отговаря на съзвездието Орион? Но при

гроба на Бастет все още не са построени пирамиди, та по тях да се е ориентирал дешифровчикът на "звездната карта" По-късно мястото на погребението на Бастет било потвърдено и от Ванга, при която попаднала и "вълшебната карта" донесена от иманяря.

Тъй като писах доста подробно за Бастет, сега ще добавя някои нови моменти от проучванията ми, които трябваше да изясня...

В късния летен следобед заварих игумен Гавраил, Димитър и Георги седнали на земята пред столовата да си играят със сърнето, което намерило забавление подскачаше смешно, блееше и се втурваше с наведена глава ту към игумена, ту към Димитър или Георги, а те посрещаха с дланите си "атаката", радваха се на пъргавината му, докато овчарките, изтеглили се на земята, блажено спяха.

Седнах до братята и игумена и приех играта на сърнето, което стана още по-игриво и закачливо при появата на нов обожател. Георги отби нападението на сърнето, прегърна го, леко го притисна към земята и започна да го гали. Сърнето се успокои, а той ме попита:

- Брат Михаиле, днес на каква тема ще разговаряме?
- За Бастет - отвърнах аз и видях разочарованата му физиономия. - Темата не ти ли допада?
- Не казвам, че не ми допада, но нали писа за Бастет?
- Явно има нови неща - побърза да се намеси Димитър.
- На мен темата ми е интересна. А и доколкото знам от прочетеното, не всичко е изяснено. Прав ли съм, брат Михаиле?
- Прав си. Знаете ли причината, довела до тайната експедиция и разкопките на гробницата?
- Да - обади се Георги, - Кръстю Мутафчиев пише, че някакъв иманяр бил ходил при Ванга, на която показал нарисувана карта с...
- Ама, че фантазмагории - прекъсна го брат му. - Карта с точки, без никакво описание и Ванга му рекла, че картата показва мястото, където била погребана Бастет. Пък тя, Бастет, била пренасяна чак от Египет, за да бъде погребана тук и разни други неща.

Игумен Гавраил ни слушаше, без да се намесва в

разговора и аз побързах да се обърна към него:

- Учителю, не искам да обиждам паметта на покойния Мутафчиев, но твърдението за "разшифрованата карта" е нелогично. Ти какво би казал?

- Това, че твърдението е невярно. На картата не е имало само точки, които Кръстю Мутафчиев е разшифровал. Обяснението е пуснато умишлено, за да разсее истината и да събуди съмнения за достоверността на информацията.

- Кръстю Мутафчиев е притежавал истинска карта е опис, нали?

- Притежавал е фрагмент от картата на гробницата на Бастет и опис, който му е дал насоки. И знаеш ли, Михаиле, откъде Мутафчиев е получил този фрагмент и опис? - Нямах представа, а и никога не бях говорил с Мутафчиев за това. Игумен Гавраил продължи: - Картата и описът са били притежание на Кръстю Пулев и впоследствие попаднали в иманяр, който наистина е ходил при Ванга, за да разбере дали са достоверни като източници на информация.

- Кръстю Мутафчиев ли е запознал Людмила Живкова с картата и опис?

- Да, той ги е показал на Людмила Живкова, след което започнало проучването и разкопаването...

- Много неща се изговориха и изписаха за тези разкопки - обади се Георги и отново притисна леко сърнето да лежи на земята, но на него му бе омръзнало да кротува и се надигаше да стане. - Никой, нищо не разбра какво е било изнесено от пещерата и защо бяха арестувани и лежаха в затвора най-близките хора на Людмила след нейната смърт.

- Игумен Гавраиле, какво чак толкова ценно е било изнесено оттам, за да вкарат в затвора, и то за дълги години, тримата сътрудници на Людмила? - попита и Димитър.

- Присъдата е била произнесена заради изнесените зад граница ценни предмети, открити при проучванията и търсенията - статуетки, ръкописи на непознати езици, каменни стели, накити, жречески атрибути и други неща... - замълча, по навик пригладя с ръка брадата си, премисли

нещо и добави: - Кръстю Мутафчиев, генерал Живко Попов и другият висш служител са били хвърлени в затвора, защото са имали информация, доверена им от Людмила Живкова, която те са отказали да разкрият. Притежавали са и карта на местността и описи е точни обозначения на входове, тунели.

- Учителю, от разследващи на това дело се знае, че след ареста на Мутафчиев и попадането му в затвора всички негови записки, книги, карти, писмена информация са били конфискувани от специалните служби и засекретени. Част от тях били изпратени в Москва за разкодиране и разяснения, друга - попаднала в личните архиви на висши военни. Ще се върна назад във времето, когато старите хора от Малко Търново говорели, че от дедите си са чували как от пещерата в "Мишкова нива" са излизали волски коли, натоварени неизвестно с какво. По-късно по времето на разкопките, провеждани от Людмила Живкова пък са виждали от същата пещера да се изнасят неизвестни товари в закрити военни камиони, които отпътували за някъде.

- През турското робство от пещерата, пред гробницата на Бастет, са изнесени оръжия и сандъци с откраднати от турците накити, пари и ценни предмети, а при разкопките по времето на Людмила Живкова са проникнали по-навътре в пещерата и са изнесени оръжия, уреди за копане и добиване на ценни руди, както и складираните там сандъци, пълни с добити големи късове ценни метали и руди. Имало е и сандъци с книги, ръкописи и такива, в които се съхранявали по-големи ценни статуетки и предмети, оставени там през вековете от малки групи хайдути. Колкото до мината, която се намира зад пещерата, пред гробницата на Бастет, тя е била използвана от траките, които са я зазидали, а по-късно мината е ползвана от гърци и от римляни, които също отново са я зазидали. Турците са открили мината, но не са копали злато от нея, тъй като по него време са имали други приоритети. Мината е била търсена от Людмила Живкова и хората ѝ, но не са успели да достигнат до галериите. Проходът и до днес стои зазидан, а в него също има ценни предмети и злато.

- Учителю, в един неотдавнашен разговор ти спомена, че в гробницата на Бастет има два саркофага...

- Да, единият е нейният, а вторият е на Македа (Савската царица) - преродената Бастет, която е наследила мъдростта и знанията ѝ и е пазила в съзнанието си спомена за предишното си превъплъщение като Бастет, а оттам и спомена за земите, съкровищниците, подземията и гробницата си.

- Савската царица е преродената Бастет...

- Да, както казах, тя е имала спомен за знанията и мъдростта ѝ. Знаела е къде е погребано предишното ѝ тяло, имала е достъп до подземията ѝ и затова е поръчала да бъде погребана в залата със саркофага на Бастет.

- Бастет има ли погребална маска?

- В гробницата на Бастет върху саркофага, в който е положено тялото ѝ, има поставена много красива маска на котка. Вътре, където лежи самото тяло има статуетка на котка, но няма маска върху лицето на Бастет.

- Защо има маска на котка, какво символизира котката?

- Котката е космическо същество и присъства като вид със своите особености и различия в много цивилизации. Бастет е имала силна привързаност към котките, а и очите ѝ са били с много красива и изразителна форма, която наподобявала котешките. Тя избрала котката като свой символ, знак, маска и т.н. В някои цивилизации котките са били интелигентни същества и имали свой говорен апарат и език. Бастет е умеела да контактува с всички котки.

- Учителю, по един и същ начин ли са мумифицирани телата на Бастет и Савската царица?

- Погребани са по различен начин. Бастет е била погребана, като преди това тялото е било обработено по метод, близък до мумифицирането, но и с определени различия. Македа е погребана по начин, който също спомага за по-дълготрайното съхранение на материята и тъканите. Михаиле, Бастет няма земен произход. Тя е космическо същество от Висшите йерархии. На Земята е дошла е цел да поддържа знанието и мъдростта, дадени на расата при създаването ѝ. Поради знанията и уменията си, тя е била приемана като богиня. Пътувала е много,

затова е била позната в различни места по земята. Най-много е общувала с траките, живеещи в земите на Странджа, където е била и погребана.

- Ще ми се да разбера, кога Бастет се е въплътила на Земята под името Бастет?

- Приблизително в периода 3-000 - 2 995 година пр. Хр. Пребивава на земята около 79 -80 години. Преди космическата ѝ същност да се въплъти в Савската царица, тя е имала и други въплъщения на Земята.

- Учителю, кога е родена Бастет? Кои са родителите ѝ?

- Бастет е от Висшата йерархия на Вселената и идва във въплъщение, без да преминава през процеса на раждането. Тъй като не е преминала през процеса на раждането, тя няма земни родители. Тя се въплътила в материя, подобно на други същности от Висшите йерархии. Първоначално Бастет пребивава в земите на днешен Египет, след това идва в България и от тук предприема различни пътувания - до Египет и други земи, но често се е връщала в България. Задачата ѝ е била да съхранява и поддържа знанията, учението и мъдростта, дадени на расата при създаването ѝ. По-късно, когато се въплъщава в Савската царица, се е свързала със Соломон. Бастет идва на Земята около 3 000 година пр. Хр., а Савската царица живее през 10 век пр. Хр., т.е. 1000 година пр. Хр.

След "смъртта" си тя оставя материалното тяло, което е обитавала и то е погребано в гробницата.

- Учителю, жезълът, поставен в саркофага на Бастет същият ли е, който е използвала и Савската царица?

- Жезълът е бил на Бастет, но когато тя се въплътила в Савската царица тя е запазила спомена за себе си като Бастет, помнела е добре подземията, съкровищниците, както и гроба от миналото си въплъщение. Жезъ-

лът е бил част от атрибутите и уредите, които са били притежание на Бастет. Той най-често е бил използван от нея, тъй като е съчетавал много от функциите на останалите атрибути и уреди. Тя го е носила почти винаги със себе си. Чрез жезъла Бастет е била в постоянна синхронизирана връзка с Висшата йерархия на Вселената, с него е въздействала от разстояние върху хора, а също и върху животни; чрез различни комбинации е черпела информация за всичко, което я интересувало не само на Земята, но и в пространствата.

- В саркофага на Бастет има ли и други предмети с енергийни заряди?

- Има и те са с различни форми и функции - пирамиди, кълба и пр., те са имали високи енергийни потенциали, които давали възможности за постоянна връзка с космическите същества от Висшите йерархии.

- Може ли по-точно?

- Това са били уреди, които въздействали върху растения, животни и хора, били са носители на информация за Планетата от сътворяването ѝ до времената, които предстоят. Тези уреди и атрибути днес не биха могли да бъдат използвани, но в бъдеще ще настъпи момент, когато ще разкрият силата си.

- Маската, поставена върху саркофага на Бастет, притежавала ли е някаква енергийна сила?

- Не е имала особени свойства или функции. Тя е направена от майстора, изработвал личните предмети на владетеля и висшите жреци.

- Учителю, заговорихме за жезли и други атрибути, с които са си служили древните почитатели. Навярно и златната лира на Орфей е притежавала космична сила?

- Да, златната лира на Орфей е била със специфични функции. Тя е осъществявала взаимодействие и комуникация с ангелския свят. Орфей е бил свързан с финия свят на ангелите, от които е получавал напътствия, помощ и информация. Посредством лирата той е улавял и звуково-музикалния спектър на по-висшите и фини светове. Орфей е бил високопосветен и лирата е била най-ценният му уред.

Цар Соломон и Савската царица, X в. пр. Хр., худ. Пиеро дела Франческа (1415 - 1492 г.)

- Благодаря, Учителю. Бастет преродена ли е вече в България?
- Бастет и Савската царица са проявление на една и съща космическа същност. След време, когато настъпи моментът на спомнянето, тази, която сега е в земно проявление, ще си спомни за двете си минали въплъщения, но още е рано.
- В района, където се намира гробницата на Бастет, се

наблюдават светлини и явления, които шокират хората. На какво се дължи това?

- На действащите енергийни потенциали, които обслужват намиращия се там Портал. Това не се случва с определена цел, а е следствие от проявлението и взаимодействието на енергиите, присъстващи в района.

- Входът за подземието, в което е разположена гробницата на Бастет е...

- Откъм пещерата.

- Учителю, какво ще ми кажеш за 42 метровия храм, намиращ се на върха на Градището?

- Това, че е бил изграден по времето на Савската царица. Там тя е отдавала почит към мъдростта и знанието на Вселената и на своето предишно проявление като Бастет. Храмът е имал красива архитектура. Материалите, вложени при построяването му са били много скъпи, а интериорът е включвал статуи, каменни пана, релефи и рисунки. Под храма има малко помещение, в което са се съхранявали личните предмети на Македа - Савската царица, които тя е използвала при усамотенията си в него. Тази подземна стая не е била свързана с гробницата на Бастет.

БОГ БОЛГ, БЪЛГАРИТЕ И СЛАВЯНИТЕ

Някога при спор не отстъпвах и поддържах своето мнение, когато бях уверен, че съм прав. С годините при разискванията и обсъждането на спорните въпроси настъпиха промени от моя страна - изслушвах мненията на другите и дори да не ги възприемах, вече не се стараех да наложя мнението си. Научих се да уважавам чуждото мнение, съпоставях го с изградените мои заключения по въпроса и не настоявах, нито пък натрапвах своите твърдения. Истината рано или късно излизаше наяве.

Защо започнах с тази оправдателна тирада? Защото това, което щях да напиша навярно нямаше да се хареса на много изследователи, работещи и пишещи по темата за произхода на славяните. Надявах се те да съпоставяха изложеното от мен с техните виждания и тогава да приемат или отхвърлят казаното от игумен Гавраил. Всеки имаше право на мнение!

Ставаше въпрос за продължителен спор между учените

за произхода на славяните. Не ще коментирам безбройните теории и доказателства на учени и любители за произхода на славяни и българи. Който иска да научи повече подробности би могъл да намери богата литература в книжарниците и библиотеките ни.

Трябваше да отида при игумен Гавраил и да поговорим по тази тема ...

Той седеше зад черквата опрял гръб на купата сено и четеше от тетрадка, пожълтяла от времето. Тръгнах към него и докато вървах чувствах безкрайна благодарност към този добър и мъдър човек. Да, аз - неговият ученик, вечно питащ и уточняващ, не го оставях на спокойствие ни денем, ни нощем... Питам се какво ли щеше да бъде, ако съм на неговото място?

Игуменът ме видя, затвори тетрадката, постави я в скута си, тупна с ръка на земята, да седна до него и щом се настаних зачака да чуе какво имах да кажа.

- Учителю, от много години се води спор за произхода на славяните. Една част от учените отричат името славяни, други го свързват с конюнктурни политически зависимости, коя е истината?

- Повтарял съм многократно, ще повторя и сега. Истината е само една! Никой не е в състояние да върне и промени развоя на историческите събития на даден народ. Колкото и преиначавания да има по спорния въпрос, накрая истината възтържествува. Такъв е случаят с произхода на славяните, където с името славяни се спекулира според нагласата на политическите влияния и интересите на управляващите. Истината е, че славяните са клон от първите траки, разселили се на север от река Дунав. Те дали началото на няколко славянски племена, установили се по-късно в Северна Европа.

- Откъде идва името "славяни"?

- Названието "славянин" дошло от името на Ихславс-тохъл II - водач на лъча на Венера (от Седмолъчната звезда от Плиска, б.а.), по чието име са започнали да се наричат племената.

- За произхода на името "българин" има десетки теории. Каква е истината за това наименование?

- "Българин" е произлязло от името на Болг, с нало-

жилото се през времената фонетично изменение.

- Кой е Болг, Учителю?

- Болг е един от най-висшите богове на Вселената!

- отвърна той и лицето му се озари. Познавах това негово състояние, то винаги се появяваше, когато игумен Гавраил с благоговение говореше за Бог, за Исус Христос, Буда, Мохамед, Дънов. И сега лицето му излъчваше тази духовна озареност. Изглеждаше щастлив и с радост продължи да ми обяснява: - Трябва да знаеш, че нашата Слънчевата система и всички останали системи във Вселената са моделирани и създадени главно с участието на Болг и подчинените в йерархиите под него. Тъй като Земята е с изключително важно значение за цялата Вселена, при формирането на Слънчевата ни система, висшите богове и Болг са взели лично участие. При сътворяването на всички слънчеви системи са участвали и по-ниско разположени във Висшите йерархии богове.

Михаиле, Болг е един от най-висшите богове не само за тази Вселена. Той е от Висшата Космическа йерархия и е участвал в изграждането на матрицата на Земята, във "вдъхването" на живот в нея и във всички процеси на нейното проявление от зараждането ѝ до моментите на еволюционните ѝ етапи на всички нива.

- В предишните части на "Тайните подземия на България" писах, че в араните-траки е заложен най-чистия и съвършен ген, както ми каза.

- Народът на араните е космически народ, в чиято матрица е заложен най-чистия и съвършен ген. Посветените са предавали на поколенията това знание, както и знанието за Вселената и Болг. В по-късен етап от разселването на клоновете, когато араните стигнали до Шамбала, а след това предприели завръщането си на запад, към земите на предците си, великите посветени, след специални ритуали, давали името "болгари" на тази част от клоновете, които се завръщали на запад. За първи път това станало в Източна Азия. Преди да стигнат до земите на сегашна България, болгарите са изграждали и организирали нееднократно свои държави там. В древните източни текстове има информация за болгарите и народите, произлезли от тях.

- Вярно ли е, че отделни атланти са се женили или омъжвали за арани?

- Да, някои от последните атланти са се женили за арани. Техни потомки са били, например, амазонките.

- Амазонките ли? - изненадах се аз. - Как да разбирам това, Учителю? Да не би амазонките да са раждани с някаква цел?

- Амазонките не са били умишлено раждани с определена цел. Те били просто момичетата, родени от смесените двойки. Различавали се от чисто арански- те жени само по това, че още от най-ранна възраст са били обучавани в духовни школи, където са овладявали тайните знания и мъдростта на Космоса. Придобивали са и специални умения, които развивали у тях голяма физическа сила и издръжливост. В по-късно време те се обединили и създали собствена държава.

- В такъв случай и библейският Голиат е бил от смесен брак, нали?

- Голиат не е бил от смесен брак. Потомците от смесените бракове са били асимилирани скоро след изчезването на последните атланти, така че още в древни времена са се претопили и изчезнали като потомство на атланти и арани.

СЪЩЕСТВУВА ЛИ ЧУПАКАБРА?

Чупакабра или Чупакабрас е същество, което според легендите, обитавало южните части на Северна Америка, Централна Америка и Южна Америка. Названието Чупакабра води началото си от испанските думи *chupa*, което означава "да суча", и *bra*, което означава "коза" (или в буквален превод "козосмукач" или "козосукач"). Това същество спада към групата на Криптидите. Сведенията за съществото Чупакабра идвали от Мексико, Панама, Пуерто Рико и САЩ (Тексас и Колорадо). Според очевидците то представлявало невисоко същество, което нападало нощем кози, крави и овце и пиело кръв, а животните умирали. Някои разказвали, че то нападало и хора и ги отвличало в гората, където никой не знаел какво ставало с тях. Сведения за Чупакабра са записани през 1990 година в Пуерто Рико, Перу, Чили и Хондурас, а по

късно и в САЩ, Мексико и Панама.

Когато дошли първите сведения за Ел Чупакабра се съобщавало, че по това време в Пуерто Рико имало засилена активност на НЛО. За пръв път се докладвало за нападение на тези същества през 1995 година. Атакувана е била ферма в Пуерто Рико, където осем овце били убити. По-късно, през 1997 година, 150 животни са били убити в Пуерто Рико. По-рано през 1975 година подобни убийства в малкия град Моса били приписани на "El Vampiro de Mosa". Семейна двойка, която притежавала малка ферма, узнала за описанието на това митичното същество от съседите, а малко след това намерили труп на животно, каквото не били виждали досега. То отговаряло на описанието. Занесли го в една от лабораториите, където изследвали необикновеното създание. В крайна сметка фермерите разбрали, че са

открили същество, отговорно за нападенията над добитъка им.

Много от стопаните сутрин намирали животните си мъртви, с полукръгли ранички - отвори по телата, направени като с лазерен лъч. В някои случаи през тези отвори били изсмуквани и вътрешните органи: черен дроб, бели дробове и забележете - мозък.

Една от версиите за произхода на *чупакабра* била свързана с наличието на американски военни бази и лаборатории, където се извършвали медицински и биологични експерименти. Жители на Пуерто Рико твърдели, че когато над някой район долитали черни хеликоптери, без отличителни знаци, се появявало и НЛО, а на следващия ден намирали обезкръвени животни.

Хорхе Мартин, издател на Evidencia OVNI - пуерториканско списание за НЛО, от години се интересувал от чупакабра. Бил събрал стотици снимки, записал разкази на местни жители. Твърди се, че неизвестният хищник напомнял на огромен прилеп, висок около метър, главата му приличала на глава на насекомо с хобот - смукало, имал силни крака на птица с по три пръста и огромни нокти. Тялото му било като на вълк, покрито според някои с червеникава перушина, а според повечето - с козина. Очевидците твърдели още, че когато странните същества отлитали, издавали шум като стартиращ самолет.

Така изглежда чупакабра, според някои очевидци.

Рисунка от Интернет

- Учителю, направените рисунки на чупакабра, от района на Порто Рико, отговарят ли на действителния вид на съществата, които изсмуквали кръв от животните? Те наистина ли съществуват?

- Да, Михаиле, рисунките са на реални същества и те така изглеждат.

- Защо тогава никога не са били заснети? Хората щяха да знаят истината, а не да мислят, че разказите и рисунките на очевидците са измислени.

- Защо не са били заснети? Защото чупакабрите не са пожелали да бъдат фотографирани!

- Какво искаш да кажеш с това, Учителю? Да не твърдиш, че те са разумни същества?

- Да, те са разумни същества, които имат мисия да изсмукват кръв от животните.

- Мисия да изсмукват кръв? С кръв ли се хранят?

- Не се хранят с кръв, а я пренасят в специални ДНК банки, където тя се пречиствала и подобрявала, за да може, когато се извърши преходът на Земята в Четвъртото измерение, животинският свят да бъде подпомогнат като му се влее от новата подобрена кръвна съставка.

- Това е съвсем друго... Очевидците твърдят, че чупакабрите излъчват неприятна миризма.

- Излъчват лоша миризма, защото при съприкосновението на съставките, които използват за консервиране и съхранение на кръвта, със земния въздух се предизвиква отделяне на вещества с неприятна миризма.

- На коя цивилизация принадлежат чупакабрите?

- На цивилизацията на нибетролите, които са подчинени на Висшите йерархии.

- Висшите йерархии ли отглеждат чупакабрите?

- Чупакабрите не са същества, които се отглеждат по специален повод, те са част от цивилизацията на нибетролите. Имат разум и са подчинени, както казах, на Висшите йерархии. Изпълняват различни поръчения, възложени им от тях.

- Никога досега не бях чувал за цивилизацията на нибетролите. В цивилизацията на нибетролите ли се отнасят ДНК банките?

- ДНК банките, където чупакабрите отнасят кръвта, се намират в различни части на Вселената. Съхранената кръв на земните животни се отнася на изкуствено изградена станция. Но тя не е точно позиционирана, а се придвижва в зависимост от района, където се изпълнява мисията.

- С какво се хранят чупакабрите?

- С биохрана, добита изцяло от растителни продукти или създадена по изкуствен, лабораторен път. Анатомията на тези същества е много различна от човешката като разположение на органите, функциите на някои органи и структурата им. Имат органи, които в човешката анатомия липсват и такива, които са с различни функции и свойства.

- По какъв начин чупакабрите извършвали умъртвяването на животните?

- Извършвало се е след предварителен преглед на жизнената програма на набеязаните животни. Подборът се извършвал като се установявали тези, при които е било заложено предстоящо заболяване, водещо до смърт, или които щели да бъдат умъртвени от други животни в скоро време. Използвал се специален енергиен лъч, който предизвиквал хипноза и парализирал животното, което оставало неподвижно, без да изпитвало страх и ужас от предстоящото.

- Очевидци твърдели, че чупакабрите можели да летят и се издигали в небето. Наблюдавани са и случаи, при които от НЛО се спускал светлинен лъч и по него се издигали и прибирали чупакабрите..

- Чупакабрите се издигат в небето посредством непознат за нашата цивилизация метод. Те не летят с криле.

СРЕБЪРНИ КЮЛЧЕТА ЗА 150 МИЛИОНА ЕВРО...

Благодарих на Учителя и малко преди да влезем в спалните помещения Димитър дойде при нас и колебливо попита:

- Игумен Гавраиле, ако е възможно и аз да те попитам за нещо? - И след като получи разрешение, побърза да зададе въпроса си: - В океаните непрекъснато откриват потънали кораби, в които се намират товари от злато и сребро, оценявани на милиони долари. Това е едно допълнително богатство за богатите държави. Наскоро съобщиха за потънал кораб, натоварен със сребърни кюлчета на стойност сто и петдесет милиона евро... А в нашето Черно море...

Спомнях си много добре съобщението, което направи АФП на 27.09.2011 година, че американска компания е открила и идентифицирала британски товарен кораб, потънал на дъното на Атлантическия океан, край бреговете на Ирландия, потопен през 1941 година с товар от 220 тона сребърни кюлчета на стойност 150 милиона евро.

Историята на потъналия кораб бе следната: През февруари 1941 година, в разгара на войната, "Геърсо- па" - 125 метров кораб, натоварен с 2600 тона чугун и още 240 тона сребро плавал от Калкута за Ливърпул. Попаднал в буря и бил откъснат от военния конвой, който го охранявал. Корабът се насочил към ирландското пристанище в Галуей, където се натъкнал на германска подводница, която на 17 февруари го потопила с едно торпедо. Корабът потънал за двадесет минути. От всички 85 моряци жив останал само един, който успял да стигне до брега с лодка след тринадесет дни.

Отломките от британския товарен кораб и тоновете сребро бяха локализирани на 480 км от ирландския

Британския кораб Gairsoppa

бряг и на 4700 метра дълбочина. Компанията Odyssey Marine Exploration, специализирана в търсенето на потънали кораби по целия свят, смята, че ще може да го извади на повърхността през пролетта.

Игумен Гавраил се спря, прегърна през рамо Димитър и каза:

- На дъното на Черно море има потънали кораби с ценности и богатства. Все още тяхното изваждане е невъзможно, но след време, разкритията ще шокират обществеността.

КОИ СА БИЛИ НЕФИЛИМИТЕ?

Библията - книгата на вечните тайни! Макар и частично променяна, тя още дълги години ще пази и крие Божието откровение за сътворението на света...

2012 година. Новото време бе вече в нас! Все по- често телевизията, радиото и пресата ни показваха или информираха за неизвестен на науката вид делфин, близо стометрова змия, очевидци ни разказваха за среща с хора, които имали ципи между пръстите на ръцете и краката си, за появата на нов вид растения, съобщаваха ни за необичайни прояви на контактърство и почести присъствия на НЛО.

Новото време искаше да помогне на развитието ни и търсеше начини, чрез които да ни разкрие макар и все още частични истини от тайните на Библията. Може би,

затова и аз така настойчиво исках да разбера какво крие Библейския текст - (Битие 6:4):

"Като почнаха човеците да се размножават по лицето на земята и им се раждаха дъщери, Божите синове, като гледаха, че човешките дъщери бяха красиви, вземаха си за жени от всички, които избираха. И тогава рече Господ: Духът, който съм му дал не ще владее вечно в човека; в блуждаенето си той е плът; затова дните му ще бъдат сто и двадесет години. В ония дни се намираха исполините на земята; а при това, след като Божите синове влизаха при човешките дъщери, и те им раждаха синове, тези бяха ония силни и прочути ста- ровременни мъже. И като видя Господ, че се умножава нечестието на човека по земята и че всичко, което мислите на сърцето му въображаваха, беше постоянно само зло, разкая се Господ, че беше направил човека на земята, и огорчи се в сърцето Си. И рече Господ: Ще изтребя от лицето на земята човека, когото създадох, - човеци; зверове, влечуги и въздушни птици, - понеже се разкаях, че ги създадох..."

Библията нито уточняваше, нито даваше конкретен отговор кои са били исполините, при чиито дъщери са влизали Божите синове и те им раждали синове. Само допълваше, че "тези бяха ония силни и прочути староревременни мъже".

Защо се смята, че нефилимите са децата, създадени от връзката на Божите синове с дъщерите на човеците? Според книгата на Енох и други небиблейски писания, те били раса от великани и свръхгерои, които извършвали големи злини,

В Библията (Битие 6:11-22) се съобщава, че нефилимите били основната причина за големия потоп по времето на Ной. Затова Бог наводнил цялата земя, като изтребил абсолютно всички (включително и нефилимите), с изключение на Ной, неговото семейство и животните в ковчега.

В Библията (Числа 13:13) се срещат и други сведения за исполините. Когато израилтяните разузнавали земята на Ханаан, те съобщили на Мойсей: "Там видяхме исполините, Енаковите синове, от исполинския род". Тези исполини били изтребени от израилтяните при тяхното

нахлуване в Ханаан (Исус Навиев 11:21-22), и в по-късните години (Второзаконие 3:11; 1 Царе 17).

Библията (Юда стих 6) казва: "и че ангели, които не опазиха своето достойнство, а напуснаха собственото си жилище, Той ги държи под мрак във вечни окови за съда на великия ден."

Започнах да пиша за нефилимите, тъй като не приемах, че те са потомство от връзката на Божите синове и човешките дъщери. Нещата бяха много по-сложни. Мислех, че написаното в Библията се отнасяше до висши същества, а не за децата, родени от "смесените бракове" и наречени нефилими.

Знаех как игумен Гавраил ще реагира на интереса ми към нефилимите.

Представих си как чул въпроса ми започваше тихичко да си хихика, да се усмихва на моето новото "разследване", както той обичаше да именува неспирните ми питання и скръстил ръце пред гърдите си да ми отговаря...

Мечтаех си един ден, дай Боже, и аз да притежавам неговите способности... Бях безкрайно благодарен за всичко, на което ме бе научил. Имах добра интуиция, която понякога за кратки мигове прерастваше във видение, но бях още твърде далеч от придобиването на Силата. Той знаеше това и продължаваше да ме напътства, казваше, че тя, Силата, е в мен и беше уверен, че ще я овладея!

Време беше да потърся игумена. Излязох навън и гледката, която се откри пред очите ми ме накара да се усмихна. Откакто получихме новото животинско допълнение в манастира, нещата малко се попромениха. Двете овчарки, легнали на земята, спяха нащрек, с непрестанно мърдащи уши, а сърнето от скука обикаляше около спящите Рая и Ира и не можеше да разбере защо точно през деня те трябваше да спят, вместо да играят с него. Подскачаше, блееше, тичаше напред-назад, връщаше се и тъй като кучетата не му обръщаха внимание, то примирено лягаше до тях. Чакаше момента, когато овчарките ще се събудят и ще започне гоненето. Сърнето не участваше в боричканията на овчарките. Не умееше да се забавлява като Рая и Ира, но се закачаше с

тях и навело глава се мъчеше да участва в битките. И с храната си имаше проблем - пасеше трева и недоумяващо гледеше как кучетата гризат кокали. Имаше неща, които не разбираше, а и майка му я нямаше, за да му обясни тези чудатости...

Вървах към черквата и си мислех, дали пък анунаки- те не са били наричани нефилими? Бях прочел някъде за това предположение и го приемах за допустимо. Не беше трудно да открия игумена - той седеше в прохладата на черквата и пишеше нещо в бележника, поставен на коленете му. Поздравих го и понеже въпросите, които исках да му задам напиреха, побързах да попитам:

- Учителю, анунаките ли са били наричани нефилими?

- Това пък откъде ти дойде на ума - учуди се той и затвори бележника. - Нефилимите не са анунаките.

- Може би те са деца, родени от съвкуплението между Божите синове и човешки дъщери?

Разсъжденията ми го развеселиха и той ме остави да пофилософствам върху сътворението на расите.

- Михаиле, всички раси са творение на Изначалния творец или Бог. В този смисъл и нефилимите, и атлантите са божии синове и дъщери. В конкретния смисъл нефилимите не са плод на съвкупление между отделни раси, а са самостоятелна раса.

Увлечен в стремежа си час по-скоро да изясня кои са нефилимите не отдадох особено внимание на думите на игумен Гавраил, че нефилимите са самостоятелна раса и за да изтъкна знанията си по Библията започнах да цитирам части от нея:

- "Като почнаха човеците да се размножават по лицето на земята и им се раждаха дъщери, Божите синове, като гледаха, че човешките дъщери бяха красиви, вземаха си за жени от всички, които избираха." - Учителю, да разбирам ли, че това описание се отнася за онези далечни времена, когато на земята са живеели лемурийци и атланти? Нали и те са били човеци като нас? - Игумен Гавраил потвърди с кимване, сякаш бях на прав път и това ме амбицира още повече за изява.

- Но Библията не уточнява времето, когато нефилимите са били на Земята. Имали ли са потомство. Какво е

станало с това потомство?

- То не е било голямо. След оттеглянето на нефилимите, техните потомци постепенно са били асимилирани от чистите атланти, така че до времето на а раните вече не е имало потомци на нефилимите.

- Някои автори пишат, че нефилимите били основната причина за големия потоп по времето на Ной. Затова Бог наводнил цялата земя, като изтребил абсолютно всички (включително и нефилимите), с изключение на Ной, неговото семейство и животните в ковчега (Битие 6:11-22).

- По времето на Ной историята за неразрешеното съвкупление на нефилимите със земната раса била все още свежа в спомените. Разказите за тяхното "прегрешение" се помнели и с времето са повлияли на написаната история. Събитията се преплели и в спомените е останало, че Бог наводнил Земята като наказание за "прегрешението"

- Юда, стих 6 казва: "ангели, които не опазиха своето достойнство, а напуснаха собственото си жилище, Той ги държи под мрак във вечни окови за съда на великия ден" Как да тълкувам този цитат, Учителю?

- Ангели, които в стремежа си да бъдат полезни на човешкия род са преминали границата на разрешената помощ и са допуснали дори периодична себевизуализация, са отделяни и затваряни в междинни пространства, където известно време са престоявали в изолация и в невъзможност да се реализират.

- Затова ли в Библията са били наречени "паднали ангели"?

- Да, нарушаването на определени закони като този за заселването на Земята със собствено потомство и развиване капацитета на ДНК е довело до възприемането им като "паднали ангели."

Едва сега се сетих за думите му, че нефилимите са самостоятелна раса.

- Учителю, нефилимите от коя планета идват?

- Идват от планета, намираща се близо до центъра на Вселената, която не е позната на съвременните учени.

Отговорът му обърка всичките ми представи за не-

филимите - тези, описани в библията и тези от небиблейските източници.

- Каква е тяхната цивилизация? - питах, за да науча повече за Божите синове.

- Те са представители на много високо развита цивилизация, която е носител на същото ДНК като това на земната раса, но с разгънат капацитет на реализация.

- Затова са харесвали човешките жени... - заключих философски аз. - Ти каза, че тяхното ДНК е носител на същото ДНК като това на земната раса, само че с разгънат капацитет на реализация. Какво означава "с разгънат капацитет на реализация"?

- Това, че нефилимите са могли да пребивават, както в материя, така и в безплътния свят.

- Учителю, защо нефилимите идват на Земята от толкова далеч? Каква е била целта им, да посетят Земята?

- Искали са да населят Земята със свое потомство и едновременно с това да разгънат реализацията на пълния капацитет на ДНК на земната раса, на която са гледали като на себеподобна, братска раса, имайки едно и също ДНК.

- И каква в крайна сметка е била реализацията им на Земята?

- Нямали са разрешение за създаване на потомство и за разгръщане капацитета на ДНК на човешката раса, вследствие на което са получили забрана, на която се подчинили и се оттеглили от Планетата.

- Учителю - сетих се аз, - в Числа 13:13 се срещат и други сведения за исполините: " Когато израилтяните разузнавали земята на Ханаан, те съобщили на Мойсей: "Там видяхме исполините, Енаковите синове, от исполинския род" Тези исполини били изстребени от израилтяните при тяхното нахлуване в Ханаан (Исус Навиев 11:21-22) и в по-късните години. (Второзаконие 3:11; 1 Царе 17). Какво иска да ни каже Библията с този цитат?

- Това, че Енаковите синове от исполинския род са потомци на араните-траки, запазили се в съзнанието и знанието си като такива. Те са били с чист ген и са имали ръст, по-голям в сравнение с отделните се племена и

родове, добили вече своите генетични изменения.

- Разбирам от казаното, че араните-траки нямат нищо общо с нефилимите и не носят техен ген.

- Ясно се изразих, ученико. Траките притежавали чист ген и не носят изменен ген от смесването. Имало е отделни единици, които са се смесили, но тяхното потомство не е дало силно поколение и е изчезнало. - Взе отново бележника си, разтвори го и каза: - Подготвих ти нещо за спиралите на ДНК на човешката раса. Знаех, че биха те интересували, нали си лекар. Сега аз ще ти прочета какво съм написал по този въпрос - и започна да чете с плътния си глас: - Спиралите на ДНК, вградени и валидни за човешката раса са с периодична промяна в цикличността, скоростта и интензитета на движение. Всяка спирала има вградени по 738 центъра, които са със самостоятелна структура, програма и център на активиране, действие, реализация и еволюционно проявление. Всяка отделна спирала е с оформени седем зонове камери, които съдържат компонентите на отделните центрове, групирани по времево, структурно и спектрално проявление, вълнови параметри, степен на морфичност, анализ на микроквантовите частици и формула на заложено проявление. При цикличните промени, в отделните зони се активират "нови" параметри на проявление на хромозомните двойки, които са част от общо заложената програма за реализация на троично-четвъртичния спектър на морфоструктурата на полигеномната ДНК в чист вид.

Основните възли са разположени диагонално един на друг и следват микромолекулната структурална единица, разположена в ядрото на обособената РНК. При активиране на новата морфема ще се активират и възлите, заложили във втория централен периметър на ДНК. Стабилизирането на вибрационната система е фактор, определящ баланса и активирането на новите ДНК проявления и изяви.

Игуменът затвори бележника и ми го подаде:

- Препиши написаното. В бележника ще намериш и други неща, които биха те ползвали. Запиши и тях.

Взех бележника. Искях да целуна ръката на Учителя,

но знаех, че той нямаше да позволи това...

ГРОБЪТ НА ЛЕВСКИ

- Учителю, има няколко предположения за мястото, където е бил погребан апостолът Левски...

- Вече е уточнено... - отвърна той и аз го погледнах изненадан. - Не знаеш ли?

- Не, Учителю.

- Иди в подлеза до бившия ЦУМ, където се намира древната черква "Света Петка Самарджийска" и ще видиш поставена мраморна плоча, на която пише, че Левски е погребан там.

- Невъзможно, учените категорично твърдят, че костите, намерени в тази черква не са на Левски.

- И въпреки това... Поставилите плочата се базират на устни предания и на изследванията на Николай Хайтов. Да се надяваме, че след време властите ще разберат, че е направена грешка и ще свалят плочата.

- Учителю, къде се намира гробът на Левски?

Той погледна изненадан и имаше защо. Вече бях писал къде се намира гробът на Левски, но без да спомена името му. Само уточних, че мястото е свято. Отнасяше се за градинката срещу Софийския университет.

- Ти вече писа за него! - потвърди игуменът. - Да, Левски е погребан в района на градинката срещу Софийския университет. Над гроба му днес има стълби или част от сграда.

- Учителю, ще те помоля да изясним още някои подробности за Левски, дължим го на българския народ.

- Игумен Гавраил кимна, знаех, че остана доволен от желанието ми да говорим за неканонизирания от църквата светец Левски. - Учителю, на какво разстояние от гроба на Левски се е намирала бесилката?

- На около 150 - 200 метра от мястото, където е погребан.

- Доколкото знам, бесилката е била издигната в покрайнините на София.

- Така е, Левски е обесен в покрайнините на София.

- Учителю, питам за подробности около обесването на Левски, защото в пресата се появяват какви ли не

твърдения и то написани от хора с титли. Един учен, базирайки се на сведения, останали от очевидци, които присъствали на обесването на Васил Левски, пише, че на бесилката вместо Левски бил обесен брат му, че обесеният е бил друг човек, който не отговарял на описанието на Левски и т.н. Само гдето пишещият е забравил да отговори на въпроса - тогава къде всъщност е изчезнал Левски? Дали не би да се е укрил, под друга физиономия, някъде по света? И все пак, сведенията, за които съобщава, съществуват...

- Да, съществуват, макар че по отношение смъртта на Левски не би трябвало да има съмнения. Той е бил обесен. Всичко останало са фалшиви писания с различна цел - за придаване на повече мистика - умишлено е било подадено такова описание, за да бъдат държани нащрек турските власти, като си мислят, че те са обесили друг човек, а Левски е бил жив и продължавал да работи против империята и султана.

- Известно е, че българи са присъствали при обесването на Левски на 18 февруари 1873 година, но въпреки това не се знае кога е бил свален от бесилката.

- Свален е на третия ден от обесването. Станало е в късния следобед.

- Учителю, как българите са успели да свалят от бесилката тялото на Левски и да го погребат? Как са могли да сторят това, когато там е имало охрана?

- Станало е с откуп. Двама българи са платили със златни лири на заптиетата, които са пазили обесения Левски, и едва след това те са успели да го свалят от бесилката. Погребението е извършено в ранната част на много студената зимна вечер. Бесилото, както знаеш, е било издигнато в края на града. Свалянето на тялото станало на третия ден от обесването на Левски и е нямало други хора наоколо, които да видят къде щял да бъде погребан. Заради сковаващия студ, тялото на Левски се е запазило непроменено. Гробът е изкопан с лопати на дълбочина близо един метър, тъй като земята

"Обесването на Васил Левски", художник Борис Ангелушев

е била замръзнала и много твърда за копаене.

- Учителю, защо българите, погребали Левски не са поставили никакви знаци, за да се знае кой е погребан там? Така гробът е останал неизвестен...

- Я помисли малко! - смръщи вежди той. - Можело ли е по онова време да се поставя на гроба кръст с надпис кой е погребан? А дори да са били поставили никакви знаци, то те биха могли да бъдат забелязани от хора, които да разкопаят и осквернят гроба в желанието си да разберат какво се е намирало там. Затова гробът е останал неизвестен. Българите съзнателно не са поставили надгробен камък върху гроба на Левски, за да предпазят останките му от изравяне и евентуална гавра с тях. Това е и причината, заради която мястото останало в тайна.

- В ковчег ли е било поставено тялото на Левски?

- Пак не мислиш както трябва - скара ми се игуменът. - Как да се носи ковчег, който можел по всяко време да бъде проверен? Не, тялото не е било поставено в ковчег, а е било увито в две платнища като второто е било поплътено като черга.

- Благодаря, Учителю, мисля, че изяснихме още нещо за смъртта на великия български син - апостола Левски.

ОТ ЗАПИСКИТЕ НА СОФРОНИЙ

ПОДЗЕМНИТЕ ХОРА

"Минахме покрай Шабла и по тъмно спряхме при голямото Дуранкулашко езеро, къде бай Стоил, известен за нашето идване ни чакаше и с лодката си на няколко пъти ни превози до големия остров. После се върна, преди да се развидели, и захвана да лови риба. Не бяхме спали цяла нощ и кога поставихме пазачи да вар- дят ние побързахме да се настаним сред многото развалини, останали от някогашно време.

Кога се събудихме беше къде десет часа заранта, тогава освободихме пазачите, та и те да легнат и поспят. На другия бряг на езерото виждахме бай Стоил, гологлав, да лови риба. Не беше си сложил сламената шапка, с коя ни предупреждаваше - че ако стои на главата му е знак, че къде езерото иде аскер или други хора, та да се пазим. То бай Стоил рече, че от Дуранкулак рядко идвали на езерото за риболов, хората искали да ядат морска риба. Бяхме спокойни и войводата каза, че можем да влезем във водата, хем да се окъпем, хем и да поплуваме. Свалихме дрехите си, влязохме във водата на топлото езеро и кога се наслаждавахме на отмората, изведнъж всички се загледахме в една посока, къде едно голо момиче, на около петнайсет години, седеше на брега - недалеч от нас. Това, що видяхме не беше за вярване и ние омагьосани продължихме да гледаме къде момичето. То, момичето де, си седеше голо така, как майка ѝ я беше родила. Имаше красива бяла снага и спуснати до рамене дълги руси коси и нежно лице. Момичето също ни гледаше без свян и без да помръдне от мястото си. Нищо не продумвахме, гледахме и се възхищавахме на красотата му и си мислехме дали видяното е сън, или е някаква магия? Това ще да е русалка, тихо продума по едно време Дончо, кой бе до

мен във водата, и шепота се понесе до другарите ми, кои поклатиха с разбиране глава. И докле стояхме захласнати по красотата на русалката, от водата изплува момък на около седемнайсет години и той съвсем гол и седна до момичето. Момъкът беше хубав и строен. Сега и двамата

гледаха къде нас, говореха си нещо, та видяхме как момичето се засмя, наведе се и с ръце разтри ходилата на краката си. И едва тогаз забелязахме, че и двамата имаха ципи между пръстите на краката си. Ха сега де! Де се е чуло и видяло такова нещо... Не помнех колко време се гледахме едни други, кога двамата бързо се изправиха и се хвърлиха във водата, изчезнаха, та се невидяха...

Излязохме мълчаливи от езерото, облякохме се и попитахме войводата за русалката и момъка, кои видяхме голи на брега, дето се хвърлиха във водата и изчезнаха. "Не е русалка" - рече войводата. Те са други хора, кои живеят под земята. Пък ние рекохме, как ще живеят под земята, кога се хвърлиха във водата и останаха там. Войводата рече, че под водата има и сухи места, къде живеят тия хора. Имали ципи на пръстите на краката, та да можели по-лесно да плуват. Каза, че рядко, ама много рядко са излизали пред хората. А се явили пред нас, защо искали да ги видим. "Искали, пък потънаха и дим да ги няма" - рекох си аз...

Хубаво е на острова, къде расте един три ръбест камъш, има и зелена трева, висока до колене, пълно е с лековито биле. Тук хвърчат много птички, видяхме зеленоглави патици, лебеди, гъски и розови пеликани, а на обяд бай Стоил ни донесе две кофи, пълни с все още живи шарани и бързо се върна на другия бряг. Ние стъкмихме огън в една разрушена къща, изпекохме шарана и благодарихме на Господа за храната. После войводата отвори тайната книга и по нея прочете къде са входовете на подземията, кои търсехме, те бяха две - едното се намираше в северната, а другото в югоизточната част на езерото и след като открихме входа на подземие, кое бе от северната страна, влязохме вътре. Войводата рече, че имало и входове откъде брега, но са на открито място и хората могат да ни видят.

И тук, както и на други места, в това подземие има много съкровища. Войводата ни каза, че по-надолу, под подземие, има още тайни, но нашата работа бе да видим дали в подземие, има повреда, та да я поправим. Нямаше повреда и привечер се прехвърлихме в другото подземие и кога видяхме, че там съкровищата са подредени в

каменните сандъци и по рафтове и нищо не е повредено, излязохме навън и затворихме входа,."

Оставих книгата и се сетих, че през март 2012 година по телевизията имаше предаване с очевидец, който край язовир "Тракиец", до град Хасково, беше видял малко голо човече високо около метър, което му направило необикновено силно впечатление. Човечето било с много по-голямо окосмяване на тялото си от нас, съвременните хора, и след като забелязало непознатия мъж се хвърлило и изчезнало във водите на язовира. По отпечатьците на брега, оставени от стъпалата на малкото човече, хората забелязали, че между пръстите му имало ципи. Случаят не беше единствен, в по-далечни времена също имало описания за такива срещи и аз ги съпоставих с епизода, описан от Софроний. Тези идентични случаи чакаха обяснение...

Разказах на игумен Гавраил за прочетеното от Софроний и за съвременния очевидец и попитах какви са тези необикновени хора с ципи между пръстите на ръцете и краката. За подобен род хора никога не бяхме говорили.

- Няма нищо необикновено - отвърна игуменът. - Хората с ципи между пръстите на краката и по-силно окосмяване принадлежат към онези представители от първите арани, които взели решение да живеят под земята.

- Това не се отнася за хората, за които говорихме наскоро, нали?

- Имаш предвид човека, който можеше да лети с прикрепения апарат към гърдите си? Не, не се отнася за този род хора. Говоря за представителите на първите арани, които слизайки долу под земята претърпяват трансформации на организма и тялото си, приспособявайки се към условията на живот там. Тези от тях, които обитавали подземни райони, свързани с подводни пещери, а от там и с водни басейни, са развили ципи между пръстите си. Такива хора е имало, съществуват и сега на различни места по земята. Те са интелигентни, но все още не е възможно общуването с тях.

- Това, което е описал Софроний за Дуранкулашкото езеро...

- На дъното на езерото има кухни, които отвеждат до дълбоки и просторни пещери. В тях все още живеят същества, характерни за епохите на предишните две цивилизации - лемурийци и атланти. Дълбоко под тези пещери има изградени големи градове, типични за тези две цивилизации. Съществуват няколко лаборатории, които към момента са със затихнали функции.

- А за язовир "Тракиец"?

- Дълбоко под язовира, до Хасково, има неголям град, заселен от подземни хора. Анатомията на подземните хора е като нашата, но с известни изменения, настъпили вследствие от необходимостта да се приспособят за живот към водна среда. В своя свят те носят дрехи, но навлизайки във водните пространства, понякога ги свалят. Расата им не живее "най-долу", там, където обитават извънземните.

- Може би извънземните им помагат?

- Не, те не се намесват в техния живот.

- Да се върнем към подземните градове под Дуранкулашкото езеро. Те свързани ли са помежду си?

- Да, свързани са, но са свързани и с първата столица на араните чрез общ тунел - широк, висок, облицован с масивни мраморни или обсидианови плочи.

- Учителю, как да си обясня, че една част от араните са знаели за съществуването на подземните градове и са пожелали да отидат там, а другата част от тях не са знаели и са останали да живеят на повърхността на земята?

- В зората на петата раса, когато араните са били много по-мъдри и знаещи и са общували с все още съществуващата раса на атлантите, те знаели за подземната структура на Планетата, за подземните градове и лаборатории. Отделни родове, не само от араните, но и от другите цветови раси, са решили да се заселят в подземните градове и там да продължат рода си. Желанието и решението да слязат долу е било взето доброволно, след добре премислени и преценени възможности за духовно развитие.

- Там, под повърхността на земята ли са изграждали градовете си?

- Те са се заселили в изоставени подземни атлантски градове.

- И всички те са имали ципи на крайниците си и са били окосмени?

- Не всички са имали ципи и окосмяване. Това зависело от съответното място, където се заселили и от промените на релефа на това място през вековете. Тези, които обитавали градове, намиращи се под водни басейни, постепенно са развили ципи. Окосмяването е отделна мутация на някои гени и не е общо за всички подземни хора.

- Те интелигентни хора ли са?

- Всички подземни хора са интелигентни, само общуването с тях е все още невъзможно за нас. В повечето случаи те са в друго измерение или друга времева плоскост.

- Моля те, Учителю, разкажи ми за тяхната култура, с какво се хранят, какви технологии притежават и...

- И ако може всичко най-подробно - допълни въпроса ми игумен Гавраил и поклати многозначително глава. - Михаиле, подземните хора имат своята култура, бит, транспорт, производство, природа, подобно на останалите хора. Хранят се с по-различни храни от нас, произвеждани по неизвестни все още на нашата наука технологии. Използват някои видове месо, растения, различни други култури. Подземните хора са лесно приспособими към промени.

- Осветлението...

- Осветлението на подземните градове - прекъсна ме игуменът - се осигурява с необходимата естествена и изкуствена светлина. Говорили сме неведнъж по този въпрос...

- Да попитам... Те двуполови ли са?

- Не. Те са като нас еднополови - мъже и жени.

Благодарих, а в мислите ми вече напираше един неотложен въпрос, който отдавна чакаше реда си - за храма "Св. Александър Невски", издигащ се на "големия хълм" в центъра на София.

- Какво искаш да знаеш за храма, Ученико? - небрежно попита игуменът и тихичко захихика. - Искаш да разбереш

какво се крие под храма, нали? Знаеш, знаеш много добре какво има... - закани ми се с глава и побърза да сподели:
- Под храма има подземие с над десет големи зали. Богатствата в него са събирани от най-древни времена и са неоценими по стойност. Това достатъчно ли ти е?

- Ако продължиш още по-надолу, на голяма дълбочина ...

- Аха, стигна и дотам... Добре де, ще продължа и по-надолу... Дълбоко под подземие то има град, изграден изцяло от бял мрамор, обсидиан и злато...

- Това вече ме устройва - възкликнах радостно аз. - Но като започна веднъж...

- Спиране няма - допълни той. - Хайде, питай!

- Учителю, до църквата "Св. София" се намира доста обемист камък и съм уверен, че той е поставен там, за да закрие вход на тунел, който води към залите в подземията под "Ал. Невски".

- Така е. Камъкът е поставен върху вход, водещ към тунелите за подземията под "Ал. Невски".

- Всички ли нива на подземията са били изградени от атлантите?

- Да, от средните атланти.

- Това означава, че тунелът е свързан и с подземния град.

- Свързан е. А сега ще ти кажа още нещо, което не знаеш.

Погледнах го и видях появилите се закачливи пламъчета в очите му, усмивката, която предвещава нещо неочаквано и зачаках. Може би щеше да ми разкрие още нещо за града?

- Михаиле - заговори тихо той, - в древни времена от този подземен град, по специално изградени пътища, се достигало до други подземия, а един от тях, който не е бил достъпен за всеки, водел до подземен вход на "Музея под Витоша

Ахнах. Признавам, не очаквах това развитие - тунел от храм-паметника "Александър Невски" до "Музея под Витоша." Мислех, че привърших с проучването на тунелите, които се намираха под царския дворец в София и сега неочаквано се оказа, че има още непроучени места...

- И то твърде много... - добави игумен Гавраил, доловил мислите ми.

- Тогава знаеш какъв ще бъде следващият ми въпрос - казах аз, имайки предвид транспорта за придвижване и много бързо получих отговора.

- В тунела, свързващ "Ал. Невски" и "Музея под Витоша", придвижването е ставало с коли, подобни на съвременните автомобилчета за "блъскане" в увеселителните паркове, произведени с много висока технология. Говорили сме за придвижването с подобен транспорт и преди, ти вече си писал за него. - Мълчаливо кимнах с глава, а той добави: - Пътували са върху специално изградена за целта настилка.

- Колите навярно се съхраняват и до днес?

- Сам можеше да се досетиш, че колите се съхраняват в различни депа на тунелите и "гарите" на подземния град - неохотно отвърна той.

- Български царе влизали ли са в подземията под "Ал. Невски"?

- Не са влизали. Достъп са имали първите от араните, заселили се по тези места. Друго?

- Докога е съществувал подземният град?

- Почти до края на атлантската раса. Бил е разрушен и изоставен, малко преди заселването на араните по тези земи.

- Има ли запазени тайни входи, през които може да се проникне в града?

- Не, Михаиле, през хилядолетията релефът се е променял нееднократно, което е довело до затрупване със земна маса на входовете към подземията. Днес те се намират под земната повърхност.

- Учителю, някога тези входи са започвали от повърхността на земята и са отвеждали до тунелите на подземията. Това означава ли, че и на повърхността е имало град?

- Да, на повърхността на земята, където днес се издига "Александър Невски" и върху околните пространства, е имало построен атлантски град, от който се е слизало в подземните нива. Казах ти, че под подземията на "Александър Невски" има друг град на атлантите, който

днес не е действащ. Изграден е от бял мрамор, обсидиан и злато...

- Може би един ден хората ще имат възможност да видят този град. Траките влизали ли са в града?

- Да, да, един ден... - като ехо отвърна игумен Гавраил, зареял поглед в синевата на небето, после отклони погледа си, впери очи в мен и троснато попита:

- Ти изглеждаме слушаш както трябва. Преди малко казах, че някога до горните нива на подземията са имали достъп само най-първите от араните. Години след това знанието за него е забравено.

Извиних се, бях се разсеял, защото някаква мисъл за лазерни устройства пробягна през съзнанието ми и видях странни уреди.

- В подземията съхраняват ли се лазерни уреди?

- Да, Михаиле, в подземията се съхраняват лазерни уреди с различно предназначение. И за да ти отговоря на следващите въпроси ще ти кажа, че подземията са изградени на три нива, а градът под тях - на две.

Благодарих на игумен Гавраил, той се усмихна многозначително. Знаеше, започнех ли веднъж да питам...

ЖЕЛЕЗНАТА ПТИЦА В СТРАНДЖА

Днес хората постепенно започнаха да се освобождават от страховете си да споделят за необикновени събития, случили се с тях, без да се притесняват, че ще ги обявят за луди. Ето какво ми разказа един служител от магазините на ТМС в София, като побърза да добави, че много рядко говори по този въпрос, тъй като хората, с които е споделял, не повярвали на думите му.

"Това се случи през лятото на 1990 година. Бяхме приятелска компания от българи, германци и французи и летувахме в Странджа планина, между селата Велека и Фазаново. Вечер прекарвахме времето си на открито

- бяхме съединили няколко дървени маси и пейки на красива поляна сред гората, разговаряхме, хапвахме с удоволствие пържена цаца, поливахме я с изстудена бира и се радвахме на топлата лунна вечер, когато неочаквано над главите ни се чу шум от хеликоптер. Беше точно полунощ и озадачени от късния полет вдигнахме очи към

небето. Вместо хеликоптер от лунното небе към нас летеше с голяма скорост птица, след минути тя кацна в единия край на дългата маса и започна да ни оглежда. Аз седях на два метра от нея и честно да си призная изплаших се много, от страх стоях като вкаменен. И другите седяха онемели и гледаха с ужас черната птица, незнаещи как да реагират на случилото се. А тя, птицата, бе голяма, с дължина около метър, крилете ѝ бяха плътно прилепени до тялото. Формата на главата ѝ беше като глава на насекомото богомолка. Имаше огромни очи. Да, очите и бяха черни, големи, може би с диаметър шест-седем сантиметра, те блестяха на лунната светлина, въртяха се и ни оглеждаха, сякаш ни фотографираха. Видях краката ѝ - бяха силни и здрави, с черни извити нокти като на орел. Птицата стоеше закотвена на масата, не помръдваше, но продължаваше да ни изучава с огромните си черни лъскави очи. По едно време Ханс събра смелост, извади предпазливо любителска камера и започна да я снима. Тя не се уплаши, позираше безгласно пред камерата, постоя още няколко секунди и изведнъж разпери криле, забръмча като хеликоптер, стремително се издигна право нагоре в лунното небе и се изгуби в далечината.

Дълго стояхме смълчани след полета ѝ. И вече свързали се от срещата с птицата, започнахме да си задаваме въпроси, които ни вълнуваха: каква бе тази птица, откъде беше долетяла, защо кацна на нашата маса, но никой от нас не можеше да отговори на тях. Такава птица никой от нас никога не бе виждал в живота си.

На сутринта Ханс включи камерата към телевизора и пусна записа с птицата. Нямаше запис. Нищо не бе документирано, никой нямаше да повярва на случилото се. Какво бе това преживяване? Може би това беше една от загадките на Странджа планина и искаше изява?

Обещах на очевидеца, че ще попитам игумен Гавраил за случката с птицата и изпълних обещанието си. Ето какво ми отговори той:

- Птицата, кацнала на масата на тези хора през 1990 година, до село Велека, е разузнавателно, проучвателно, изследователско средство, принадлежащо на извънземна

раса, извършвала заснемания и наблюдения на Земята. "Животинката" е роботизирана и се е командвала с много фина механика от корабна капсула, която се намирала наблизо. Причината за шума, наподобяващ шум на работещ хеликоптер е от задействането на механиката на "птицата", чиито честоти на трептене имат звуков еквивалент, близък до земния звуков спектър.

Е, признавам си, това чувах за първи път.

РАЗСЛЕДВАНЕ ЗА ТРИ МИЛИАРДА ЕВРО

Знаех, че всичко, за което пишех не беше случайно. То беше дар от небето, нуждаещо се единствено от разработка, за да бъде публикувано.

Търсех в интернет подробности за строителството на централните сгради в центъра на София и попаднах на следното известие:

Столична община разпространи справка за собствеността на срутилата се сграда на ул. "Алабин" № 39 20 септември 2006 | 17:06 | Агенция "Фокус" София.

Във връзка с твърденията, че срутилата се в столицата, на ул. „Алабин“ № 39, сграда в момента е общинска собственост. От пресцентъра на Столична община предоставиха справка за движението на собствеността на сградата през годините. Справката сочи следното:

С Постановление на Министерски съвет № 19 от 1949 г., въз основа на решение на комисията по чл. 11 от ЗОЕГПНС, е одържавен имот, находящ се на ул. "Алабин" № 39, представляващ двор но място - имот пл.№ 15, с площ от 170 кв. м и къща на четири етажа, със застроена на площ от 150 кв. м.

Няма да цитирам цялото известие, то засяга държавата и в частност Софийска община - собственик на въпросния терен, която би трябвало да вземе отношение по изнесените по-долу разкрития.

Трябва да спомена, че неведнъж бях посещавал офиси в срутилата се сграда, където трагично бяха загинали две млади момичета. Освен това интуицията ми подсказваше и за съществуването на подземия в градинката пред хотел Рила, затова без да губя време и без да предупрежда

игумен Гавраил се качих в колата и потеглих към манастира. Нужна ми бе помощта на Учителя, за да проуча терена, към който се проявяваше силен интерес за възстановяване на собственост.

Ако мислите, че пристигането ми в манастира бе изненада за игумена, не сте познали. Очакваше ме и тъй като знаеше, че ще се върна обратно още същата вечер ме хвана под ръка и докато вървахме към манастира ме осведоми:

- Михаиле, в градинката пред хотел "Рила" общинските власти с помощта на апаратура са засекли голяма кухня с няколко подразделения. Какво има в кухнята естествено е останало неизвестно.

- Затова съм дошъл, Учителю... Все още няма апаратура, която да показва ясно нещата дълбоко под земята.

- Под земята се намира част от управленчески дворец-резиденция от началото на I век пр. Хр. Останките не са много запазени.

Готвех се да питам на кого е принадлежала резиденцията, но игуменът продължи:

- Резиденцията е била започната като строеж от знатен тракийски владетел, но при завоюването на земите от римляните част от нея е била разрушена и по-късно доизградена в характерен за тях стил и архитектура. Служила е като резиденция на местния императорски наместник.

Спряхме пред черквата и игумен Гавраил ме погледна въпросително. Не казах нищо, влязох, прекръстих се, запалих свещ, помолих се и излязох навън.

- Мога ли вече да питам? - казах шеговито и закрачих до игумена, отправяйки се към стария дъб. - В резиденцията случайно да са останали...

- Останали са дребни неща... При оттеглянето си римляните са взели почти всички ценности със себе си. Има оставени по-дребни предмети, монети и една статуя с прилежащо към нея стенно мраморно пано.

- И това е нещо. Тракийските владетели, навярно са избрали това място не случайно за резиденция.

- Няма нищо случайно. Под резиденцията е имало подземно хранилище с бликащ извор, чийто води са имали

ценни лековити свойства. Това е причината тракийският владетел да построи резиденцията си на това място. За съжаление помещенията като цяло не са добре запазени. Част от стените са напълно разрушени. При напускането римляните са искали да нанесат максимално много щети, за да не бъде използвана след заминаването им.

- Под резиденцията... - с половин глас се обадох аз.

- Под резиденцията е имало неголяма съкровищница, която била изпразнена от римляните.

Седнахме на нашата пейка и сякаш въпросът за градинката пред хотел Рила бе изчерпан. За първи път нямаше какво да питам, радвах се на срещата, на чистия въздух и не очаквах да науча нещо повече по случая. За моя изненада игумен Гавраил ми подсказа, че темата има продължение:

- Михаиле, в района на градинката пред хотел "Рила" има сграда, която е била използвана от българските евреи за провеждане на събрания и различни сбирки. В мазето на тази сграда е бил изграден тайник, където са съхранявани тайни кодове, сметки и ключове на богатата еврейска общност.

Не очаквах този развой на нещата. Е, не подскочих от изненада, но веднага се заинтересувах за местонахождението на тайника.

- Тай ни кът се е намирал в мазето на сградата, която се разруши преди няколко години и уби двете момичета. В тайника е била вградена метална каса, която и сега се намира под земята. Касата е там, защото евреите не са успели да приберат съдържанието ѝ, преди да заминат.

- С металотърсач може ли да се открие касата, Учителю?

- Тайникът може да бъде открит след 2016 година. Част от документите все още ще имат своята валидност. Сметките са частни и не могат да бъдат използвани от правителството. В някои случаи у наследява нето от роднини ще бъде спорно и трудно като процес.

- Колко лица са имали достъп да тайника?

- Трима.

- Какво е станало с тях?

- Двама от тях умират скоро, след заминаването си. Единият - от белодробна инфекция, а другият - от обилен кръвоизлив, причинен от тумор и голяма язва на стомаха. Първият е имал дъщеря, която не е оставила наследници. Вторият е имал двама сина. По-големият син създава семейство и се премества да живее в САЩ след смъртта на родителите и брат си, който е бил убит по време на стълкновения между евреи и араби. А третият от тях, който също е имал достъп до касата - Давид е доживял до сравнително дълбока старост и е оставил наследници, живеещи в Израел, САЩ и Южна Америка. Той е притежавал малко тефтерче, в което са били описани точно всички кодове, номера на сметки и пр., намиращи се в касата. Но тефтерчето е било унищожено при пожар, причинен от неизправност в захранването на дома му.

- Съдба! - промълвих тихо. - В касата освен документи навярно е имало и скъпоценности?

- И още как... - усмихна се игуменът. - Това, което сега ще кажа, ще ти допадне - погледна ме и се засмя.

- Да, имало е златни монети, скъпи наследствени бижута и скъпоценни камъни. Стойността на тези ценности е била приблизително 3 987 000 евро. А стойността на авоарите, за които има данни в касата, възлизала на над 3 000 000 евро.

- Допускам, че издирването на наследниците няма да е много лесно.

- Ще отнеме много време и ще бъде доста трудно.

- След заминаването си от София къде се е установил да живее Давид?

- В Тел Авив.

- Само той ли е останал жив от семейството си?

- Давид е имал по-голяма сестра, която не е знаела за касата.

- Касата с какви размери е била?

- С размерите на хладилник, била е малко по-висока от среден човешки ръст.

- Защо Давид не е взел документите от касата при отпътуването си за Израел?

- Съществувал е риск да бъдат преследвани и нападнати с цел обир. Поради тази причина, той записал

цялата информация в тефтерчето си. В Израел Давид е имал роднини, които са му помогнали да си създаде добри условия на живот.

- Би могъл да продаде сградата в София и да не бъде национализирана...

- Сградата не е била продадена, защото напускането на България е било сравнително бързо подготвено, а и заминаващите са очаквали, че след приключването на войната и гоненията, ще могат да се върнат и възстановят собствеността си. Въпреки добрите взаимоотношения между България и Израел, богатите евреи се опасявали да потърсят правата си, тъй като е съществувала реална опасност държавата да обяви сградата, ценностите и парите за народна собственост, т.е. за собственост на новата социалистическа власт.

- Давид и баща му в България ли са били родени?

- Да, били са родени в България.

- Ще ми кажеш ли трите имена на Давид и кога е бил роден?

- Казвал се е Давид Якоби Вайсман. Той е бил роден през зимата на 1912 година. А баща му се казвал Якоб Моис Давид. Давид е имал двама сина - Елиазар и Вениамин.

- Синовете му живи ли са?

- Единият е починал, а другият е жив, но не е в добро здраве.

- Защо Давид не е фигурирал в документацията на дружеството, където са вписани семейство Конфино?

- Защото не е участвал в това дружество. Кооперацията е била собственост на Херман Барух Розенщайн, който е живеел в Чикаго, но е имал бизнес интереси в България. Той е отдал част от имота си за ползване на Давид и неговите сподвижници. Документът за собственост се намира в частен архив в САЩ. Новите "собственици" са непреки роднини на Херман и не притежават оригиналния документ за собственост, но разчитайки на родството се надявали да им се признае като наследство тази собственост.

- Как се казват другите двама, знаещи за касата?

- Те са Семи Йешуа Вил(е)ман, роден през пролетта на

1908 година и Шели Ноа Гройсман, родена през пролетта на 1901 година.

- Учителю, и в България би трябвало да съществуват документи за собственост...

- Документ, аналогичен на този, намиращ се в Чикаго, не съществува. Бил е унищожен заедно с други документи, скици и актове. Този акт за собственост е бил издаден през 1930 (или 1939) година. Давид и сподвижниците му не са имали собственост в сградата и затова не са притежавали нотариални актове.

- Българските власти биха ли могли да помогнат на евреите и да им върнат касата с ценностите. Да, биха могли да се договорят и за част от печалбата в швейцарската банка... - не се доизказах. Игуменът знаеше какво имах предвид.

- Могат. Това би могло да се случи само и единствено при добра воля от страна на евреите и при подписано уверение от тях на страна. До такова споразумение, обаче, може да се достигне много трудно и то ако има промяна на политическата обстановка в страната.

(Разговорът се водеше през септември 2012 година).

ПАИСИЙ ХИЛЕНДАРСКИ

"Здравейте, не се познаваме лично, но ще си позволя да Ви изпратя една информация. Можете да я проверите или да я използвате, тъй като освен на Вас не знам на кого друго би послужила:

Божурище, 1248/1258 година, "светлина в тунела" оттам ще дойде.

Паисий не е бил сам, били са група сподвижници, оставили са много, но малко е намерено. Не само история се е писала, но са се събирали и реликва след реликва и са прибрани някъде. Пирдоп?

Това е.

Поздрави, Венета /"

Когато получих съобщението бях зает с писането на осма част на "Тайните подземия на България" и не отделих достатъчно внимание на писмото, получено по интернет, на моя имейл. Но не го изтрих, запазих го и реших да го разгледам по-късно.

Днес отново прочетох съобщението, изпратено до мен, и дълго време се старах да вникна и да разтълкувам кратката и странна информация. В нея се споменаваха за Паисий Хилендарски и негови сподвижници, които през 1248 - 1258 година в Божурище са проучвали древни документи и въз основа на тях са писали за различни исторически събития. Тези писмена са били скрити някъде, може би в Пирдоп?

Контактърката не бе разяснила "шифровката" - толкова й бе дадено. Въпреки краткостта си съобщението носеше някакво послание и затова се заех да разбера какво се криеше в него.

Преди да отида при игумен Гавраил за разяснение, подложих сведението на пълен анализ. Първо годините, съобщени от контактърката не отговаряха на действителността. Паисий пише "Истор'и славѣноболгарскад" в Зографския манастир в периода 1760- 1762 година. Първият препис е дело на Софроний Врачански (1765). Затова всяка една дума в съобщението бе "разчленена" на съставните си части - обикновено и цифрово изразяване, с мисловно значение, цветова вибрация и в края на краищата се получи едно нищо. Купища от ненужна и нестваща за нищо информация. Бях се потрудил достатъчно и сега спокойно можех да потърся помощта на игумен Гавраил.

Посрещна ме засмян.

- Леле, леле, какъв къртовски труд, Михаиле - продължи да се усмихва той, извади от джоба на панталона си едно бонбонче-лукче и хихикайки ми го поднесе.

- Заслужаващ да те почерпя след толкова мъки...

И на мен ми стана смешно. Заразих се от неговия смях и пригнах.

- Благодаря, Учителю, обичам ментовите бонбони - взех лукчето и се заех да го разопаковам, поставих го в устата си и веднага усетих ментовия мирис. Извадих писмото със съобщението за Паисий и без предисловие му го прочетох.

Той сякаш остана изненадан. Приглади косата си и размисли:

- Видях те да пишеш, да зачеркваш, да групираш

несъвместими понятия, но не разбрах каква е целта ти. Имах да върша други неща. А това за Паисий е добре дошла информация.

- Какво общо има Паисий с Божурище? По него време Божурище не е съществувало. Едва на 2 януари 1897 година княз Фердинанд с указ постановил учредяването на военно конно-ремонтно депо в землището на село Гурмазово, което да обслужва младата българска армия. Тогава, едновременно с конезавода, се строили и домовете на търговци, занаятчии, работници, които са били и първите заселници на Божурище.

- Така е, но контактюрката е визирала само мястото, за да те улесни в проучването. И е била права.

- Погледнах го с искрено любопитство, не можех да свържа миналото с настоящето, а той добави: - Михаиле, Божурище след време ще бъде едно от местата, къ

дето ще се оформи много широк, стабилен и постоянен космичен транспортен коридор.

Сетих се, сетих се веднага за коридора. В съобщението дословно пишеше "Божурище, 1248/1258 година, "светлина в тунела" оттам ще дойде."

Лицето на игумена придоби замечатан вид и той продължи да говори с въодушевление:

- Енергиите, които ще го обслужват са от Висшия спектър и затова се определя като "светлина в тунела." През този коридор на Земята ще идват не само обикновени транспортни кораби, но ще се приземяват и корабите на воините на Светлината, на Учителите от Вселенската йерархия.

Бях възхитен от чутото. Оставаше само загатката - Паисий и сподвижниците му, които са работили на земите на сегашно Божурище. Какво щеше да ми каже за това игуменът?

- Паисий Хилендарски пише сам "История славянобългарска", но около него е имало още няколко негови сподвижници, които са му помагали при събирането и систематизирането на хроники, документи, карти и пр. Събирали са и сведения за растителния и животинския свят, за лечебните свойства на различните растения, за лековитите извори.

- Къде се съхраняват тези писания и имали ги въобще запазени? Те имат ли някаква връзка с град Пирдоп, както предполага контактърката?

- Всички писания са съхранени в каменна библиотека, намираща се в естествена скална кухня - северозападно от град Пирдоп - потвърди той.

- Учителю, само "История славянобългарска" ли е написал Паисий за целия си живот? Да, тя е много важна за нас - българите, но други книги за България няма ли?

- Нима по това време е трябвало да се разкрият тайни, касаещи бъдещето на България? - подчерта с видимо недоволство игумен Гавраил и ме погледна с недоумение така, както се гледа ученик, задал глупав въпрос. - Поради тези причини Паисий и сподвижниците му са скрили другата записана информация, защото тя е съдържала факти, които е нямало как да бъдат изнесени

по това време. Паисий и неговите хора са знаели, че ще настъпи ден, когато записаните от тях съобщения ще бъдат намерени и истината ще бъде разкрита и приета.

- Писмото на контактърката Венета започва така: "Божурище, 1248 - 1258 година". Не разбирам защо са цитирани тези години и какво значат те? Може би е грешка...

- Не са грешни. Те определят един важен период, в който е имало отворен мощен информационен коридор, през който е била получавана много точна и богата информация от трима души, които са я записвали. Тогава природата и релефът в този район са били по-различни. Всичко записано от тези мъже, е съхранено в три продълговати ниши, подобни на пещери, северозападно от Божурище.

- Имам сведение, че Паисий е погребан в България. Преди години хора от едно село са посещавали редовно гроба му, чели са молитви и под плочата на гроба му са изваждали препис от "История славянобългарска." След молитвите отново са връщали в гроба ръкописа, обвит в насмолена хартия.

- Известно ми е, и на мен Вергиний Кацаров ми е разказвал това. Да,

Паисий е бил погребан северозападно от Асеновград, в едно малко селце. Бил роден в будно, родолюбиво семейство и от малък е възпитаван да обича България и народа си. След като станал монах, Паисий влага енергията си в събирането на сведения и материали, свързани с историята на България, цивилизацията, природните науки и философията. Всичко събрано по тези теми е било систематизирано и записано от него и съратниците му.

- Има ли останали писмени материали от Паисий в Хилендарския манастир?

- В Хилендарския манастир Паисий не е оставил нищо.

- Учителю, Паисий е роден през 1722 година, но не се знае през кой месец?

- Роден е в първата седмица на март 1722 година, в малко село югозападно от Самоков. Целият му живот е бил отдаден на Бога и събирането на сведения, документи,

материали, свързани с историята, цивилизацията, природните науки и философията. Пътувал е много, както из България, така и в чужди земи и страни, откъдето също е събирал сведения.

- Ще ми кажеш ли къде точно е гробът му?
- Гробът се намира южно от село Куклен. В него действително има препис на "История славянобългарска"
- Учителю...
- Паисий е погребан в района на манастира "Св. Козма и Дамян" до Куклен. Гробът се намира зад входа на манастира в посока север-североизток. Казаното от Вергиний за преписа е вярно. Преписът е бил изваждан преди години. Днес новите стопани на манастира не знаят за тази тайна, тя не им е предадена.
- Какво е истинското име на Паисий?
- Истинското му име е Павел. Роден е в района на село Мала Църква.
- Къде по точно?
- В село Доспей.
- В гроба на Паисий има ли и други неща, за които нищо не се знае?

Игумен Гавраил забави отговора си. Погледна ме и разбра, че бях видял някаква метална кутия, в която имаше нещо, но не знаех какво.

- В гроба на Паисий има поставена метална кутия с няколко ценни ръкописа. Колкото до преписа, увит в найлон и платно, той е повреден и почти унищожен от влагата.
- Ще може ли да се възстанови?
- Не, не би могло да се възстанови.
- А ръкописите в металната кутия запазени ли са?
- Да, ценните ръкописи в металната кутия са запазени.

Времето за тях ще настъпи след смяната на управлението и с промяна на съзнанието на управляващите...

Посетих манастира "Свети Козма и Дамян", до град Куклен, и въпреки усилията ми не можах да открия гроба на Паисий.

ХАЗНАТА...

Вървях през южния парк в София към офиса си и се

любвах на зелената на ширналите се пред мен тревни
площи, на дърветата, току-що окичени с пролетни листа,
на водата в басейните, в която се оглеждаше синевата на
небето, на каменните скулптурни творби с причудливите
им форми, на посетителите, решили да се поразходят на
чист въздух, на щастливите викове на децата, тичащи на
воля. Вървах и си припомних разказа на моя познат Тодор
Стайков, който на чаша кафе ми разказа една достоверна
семейна история - предадена от неговата пра-, пра-, пра-,
прабаба, починала на осемдесетгодишна възраст в
далечната 1870 година, жената на известния хайдутин
Ангел войвода.

*Ангел войвода,
1812 - 1862,
картина на Ди-
митър Гюдженов*

Разказът на Тодор Стайков ме подтикна да напиша и съживя един забравен епизод от миналото на нашите славни хайдути...

... Луната осветяваше сънната земя с бледа светлина и превръщаше горите и полята в неясни причудливи видения, където се движеха хора. Пет хайдушки чети, от различните краища на страната, вървяха уверено и безшумно по тайни горски пътеки, известни само на тях. Крайната цел, до която четите трябваше да достигнат едновременно, бе теснината, която беше на един ден път от Цариград.

Беше лятото на 1858 година...

Часът бе три след полунощ. От двора на видинската казарма се чуваше тихо пръхтене на коне, приглушени, но резки и точни команди и не след дълго от портата се изниза елитен конен отряд от аскери, въоръжени до зъби. Четиридесетте коня бяха натоварени с кожени чанти, пълни със златни и сребърни монети. Чантите бяха окачени на специални приспособления за седлата. Конниците прекосиха равнинната част и преди изгрева навлязоха в гориста местност. Пренасяше се хазната - събирана в продължение на шест месеца и се изискваше опитност, смелост и решителност от обучените аскери, за да я опазят от хайдутите и доставят в Цариград, защото не беше рядкост това рът да се изгуби по пътя, преди да достигне в столицата на Босфора...

Дружината на войводата Филип Тотю, която отскоро пребиваваше в Одринския вилает, първа пристигна до усойната теснина, но не навлезе в нея, а започна да подбира място, откъдето можеше да види идването на конниците, пренасящи хазната.

На дружината на Желю войвода ѝ бяха нужни три дни, за да стигне навреме в указаното място. Знаеха, че на конниците, пренасящи хазната, ще са необходими седем-осем дни, за да достигнат Цариград, затова щом получиха известието, че конният отряд с хазната е на път, веднага потеглиха.

От Средна гора към Странджа с бърз ход се движеше и четата на Илю войвода. Само преди дни четата му бе обградена от отряд на турската армия, обучен да води

война с хайдутите. Успяха да си пробият път и да се изплъзнат, но с цената на трима убити и десетина ранени четници.

Четата на Ангел войвода тръгна от районна на Драгойна веднага, щом получи известие, че хазната от Видин ще бъде готова за пренасяне. Имаха преднина от седем дни, да стигнат до теснината, но не забравяха, че аскерите пътуваха на коне, а четниците не можеха по никакъв начин да си позволят да яздят коне, които оставяха дири и затова вървяха пеша.

Дружината на Вълчан войвода се връщаше от Беломорието и с усилен ход вървеше към теснината, в очакване да се съедини с другите чети.

Турците смятаха земята на България за своя - тук те се раждаха и тук умираха от стотици години. Бяха израснали на тази земя и знаеха потайни места - скрити горски пътеки, тайни пещери и по нищо не отстъпваха с познанията си за горите и пещерите на българската рая. Страната бе тяхна, тук властваха единствено законите на султана. И въпреки това, тази непокорна рая често им създаваше главоболия...

Конниците, пренасящи хазната и четите се движеха предимно вечер по известни само на тях горски пътища. Мухеддин Пазвантоглу - командирът на турските конници, бе тридесетгодишен, роден в Плевен и бе завършил военното си образование в Цариград. Беше син на търговец, ползваше се с уважение и респект от подчинените си. Бе пъргав, находчив и безстрашен. Тези му качества бяха високо оценени от височайшето ръководство и бе изпратен в специална школа за обучение в преследване и ликвидиране на хайдушки чети. Пазвантоглу не за първи път пренасяше безпроблемно хазната. Сега той водеше със себе си тридесет и девет елитни бойци, готови да бранят до смърт хазната и себе си... Но трябваше да внимава, конницата по никакъв начин не биваше да бъде забелязана - ни от свои, ни от раята. Четиридесетте коня, натоварени с кожени чанти веднага биха привлекли вниманието на хайдутите, а това не трябваше да се допусне. Пътуваха предимно нощем, понякога много рядко яздеха и през деня, бързаха.

Хранеха се със суха храна, която си носеха, спяха по няколко часа и отново препускаха...

Повече от двеста четници се събраха над теснината. Имаше безмълвни прегръдки, скрити сълзи от радост. Тук се срещнаха бащи и синове, роднини, съселяни, които бяха в различни чети. Някои от тях бяха вървели денонощно, без сън и почивка, но въпреки това лицата им издаваха радостта от срещата. Седнаха, събуха цървулите от уморените крака, свалиха тънките шаячни дрехи, пропиха с пот, пушките, револверите, камите и се заеха да поставят всичко в ред... После огледаха теснината, приготвиха и заложиха невидими капани и зачакаха...

Четирима конници, раздалечени на по петдесет метра един от друг предвождаха "хазнарите". Те бяха разузнавачите, а колоната от коне се движеше на около стотина метра зад тях. Разузнавачите не се връщаха назад, за да докладват, а изчакваха конниците да се приближат до тях и отново препускаха напред като по този начин даваха да се разбере, че пътят е чист. Ето, че навлязоха в усойната теснина, за която малцина знаеха, - тя беше секретна зона, където някога Мухеддин Пазвантоглу бе преминал специализираното си военно обучение. Мястото се пазеше в пълна тайна. Опасна теснина, дъно на пресъхнала река с отвесни десетметрови стръмни скали, обрасли с вековни дъбови гори.

Наближаваше пладне, слънцето сияеше в безоблачното небе, но в смълчаната теснина владееше хлад, не се чуваше птича песен, само чаткането на конските копита по чакълестата почва нарушаваше тишината. Сух полъх носеше мирис на шума, чуваше се тихото пръхтене на коне, леко подвикване и успокоително потупване по шията на нервен кон. Турците бяха преминали половината от теснината, разузнавачите отпред, с готови за стрелба пушки, дочакаха конницата и отново препуснаха. В един миг Мухеддин Пазвантоглу стана неспокоен. Нищо не заплашваше "хазнарите", но той сякаш усещаше във въздуха да витае нещо неуловимо, заплашително, затова зареди пушката си и даде команда всички да бъдат нащрек. Конете и те като че ли усетиха приближаваща опасност, наостриха уши, зашибаха с опашките си и

забавиха вървежа си. Нещо се случваше и то тревожеше хората и конете, а опасност от никъде не се забелязваше. Яздеха внимателно, оглеждаха пътеката, високите скали и дърветата, откъдето може би ги дебнеше неочакваната опасност. Но къде ли се криеше тя?

На пътя, пред първата двойка разузнавачи, стоеше гологлав мъж с препасан през гърдите патрондаш и колан, в който бяха затыкнати два револвера. Човекът беше вдигнал в едната си ръка бяло знаме, а в другата държеше пушка, наведена с дулото надолу. Конниците, изненадани дръпнаха рязко юздите на конете си и те спряха. Две цеви се насочиха към гърдите на осмелилия се гяурин да се изпречи на пътя им и единият от водачите отдалеч властно запита какво иска гяуринът, а той посочи скалите от двете страни на теснината и заяви, че са обградени и трябва да се предадат. Мъжът им каза, че проходът е заварден и от двете страни, а триста души чакаха решението им.

Турчинът, невярващ на думите му, повдигна глава и огледа високите скали, видя нарочно повдигнатите на клони шапки на налягалите един до друг хайдути, насочените към конниците дула на пушки и онемя. Двамата разузнавачи не посмяха да стрелят в парламентъора, размислиха за миг върху създалата се ситуация и галопирайки се върнаха назад, пресрещнаха конницата и докладваха на Мухеддин Пазвантоглу за засадата. Той не се смути, бързо прецени обстановката, в която бяха попаднали и вече знаеше как да действа. Без да дава гласно заповед, той с отривист жест на ръката си нареди на конниците да откачат кожените чанти от закопчалките на конските седла, те паднаха на земята с глух звън, а Пазвантоглу отново подаде с ръка друг заучен знак, сниши се и пришпори коня си в галоп. Той знаеше, че единствената възможност беше да се измъкнат с бой от теснината. А когато се измъкнеха щеше да дойде и подкреплението от войската и тогава ще подгонят хайдутите. Галопира ниско приведен до гривата на черния жребец с пушка, заредена за стрелба, следван от конницата, когато тялото му изведнъж полетя пред коня и преди да падне, видя свличащият се зад него черен жребец, който тежко грохна на земята. От удара загуби

съзнание, но успя бързо да се свести и гледаше как войниците падаха на земята заедно с конете си, а галопиращите след тях връхлитаха върху убитите, мачкаха ги и също на свой ред падаха мъртви на земята. Десетината оцелели конници с мъка задържаха уплашените, струпали се цвилещи коне, но бързо скочиха и се приготвиха за отбрана. Бяха в пълно бойно снаряжение, ала позицията им за стрелба бе неизгодна и те го съзнаваха. Парламентьорът беше изчезнал, от скалите проехтя силен глас, заповядващ им да оставят оръжията и да се предадат. Но те не искаха и нямаше да се предадат. Бяха дали клетва да бранят повереното им злато и щяха да се защитават до последна капка кръв. Мухеддин Пазвантоглу, отчаян от развързката, се пригответи да открие стрелба по залегналите хайдути, чиито глави вече не се виждаха. Дори извади револвера и сабята си готов да се защити, макар и да съзнаваше, че няма спасение и със съжаление впери поглед във войниците си, залегнали на земята до конете. Уви, конете не можеха да ги предпазят. И от двете страни на теснината всички те бяха изложени на прицел. Не, нямаше спасение, затова му оставаше единствената утеха да продаде своя живот и живота на оцелелите от отряда по възможност най-скъпо. Докато размишляваше кога да даде знак за стрелба, от скалите отново проехтя заповеднически глас, който повторно им нареждаше да се предадат, тъй като няма да могат да излязат от теснината. Гласът обещавахе да им запази живота.

Срамът, който щеше да изпита Пазвантоглу от поражението на конният му отряд, не му позволяваше да се предаде. Щеше да загине, но до последно ще брани живота на хората си. Може би ще успеят да си пробият път? Реши да даде заповед за стрелба и в този миг от двете страни на теснината гръмнаха двеста пушки. Като покосени житни класове, клюмнаха главите на елитните аскери...

Първи в теснината навлязоха хората на Ангел войвода. Огледаха падналите един по един, търсеха ранени, за да ги превържат и оставят живи, макар и завързани, но всички бяха мъртви, ударени не с по един куршум, а с по

няколко. Нямаха време да погребат убитите. Само след ден-два конниците, пренасящи хазната трябваше да пристигат в Цариград и при забавянето им, друг елитен отряд щеше да тръгне да ги дири. Взеха оръжията, мунициите и сабите на убитите, натовариха ги и завързаха върху седлата на останалите живи коне, прибраха четиридесетте кожени чанти с монетите в тях, разпределиха товара на по-малки части помежду си за по-лесно носене и подгониха конете из теснината. После побързаха да се махнат от лобното място...

На петия ден, след усилен преход, дружините се разделиха. Четата на Ангел войвода пое задължението да скрие и съхрани хазната и се отправи по потайните горски пътеки към Своге. От този край бе четникът Златко Михов, който познаваше като пръстите на ръката си петте тайни пещери в родното си планинско село Бре-зе, където турчин не смееше да пристъпи. Там, в една от пещерите, хайдутите скриваха чантите...

Комините на притихналите в мълчание къщи, покрити със сняг, изпускаха оскъдни струйки дим към студеното небе, а вятърът ги подхващаше, отскубваше ги навън и се заиграваше с тях - раздухваше ги и разпиляваше по заснежените оголени клони на дърветата, разстиляше ги по снега, затрупал калдъръмените улици, по стъклата на незапалените фенери, докато съвсем избледнееха, та помен не оставаше от дима. По улиците рядко преминаваха хора, загърнати в дебели груби кожуси, забързани към домовете си.

Зимата на 1862 година...

Едноетажна къща, измазана с вар, с три стъпала, стигащи до здраво залостена дървена врата. Неголяма стая, с два миндерлъка, поставени под ъгъл до прозореца, застлани с тъкани покривки, няколко възглавници с бродирани шевици, ниска кръгла дървена маса, с две гледжосани купи отгоре и четири три крак и столчета около нея, огнище с горящи цепеници - това беше цялата подредба. По стената имаше окачени жълтеникави кратуни, сплитки чесън, лук и сухи билки.

Висок, жилест петдесетгодишен мустакат мъж седеше до огнището, вперил замислен поглед в светлините на

пламъците, играещи по набразденото му от бръчки лице. Светлините се плъзгаха и изчезваха по белосани- те стени на стаята също като спомените му...

От 1832 година до тази 1862 година той бе водил юначна, добре организирана чета от около четиридесет души в Пловдивско и Хасковско.

Беше се прибрал в дома си малко преди дърветата да оголят клони, като бе донесъл шепа припечелени сребърни монети от Одринско. Купил бе и забрадка за Станка, неговата жена, десет години по-възрастна от него, която чевръсто шеташе из стаята, после сядаше и доплита- ше вълнен чорап за лютата зима и чакаше да чуе какво още ще ѝ разкаже Ангел за гурбета му из онези далечни места, където бе ходил да работи. Не бяха се виждали двамата от пукването на пролетта, откак Ангел напусна дома и сега тя се чувстваше окрилена от връщането му. Той никога не ѝ бе доверил с какво се занимава, ала тя предусещаше и знаеше кой е мъжът ѝ, но нито веднъж не го бе питала къде заминава в ранната пролет. Тази привечер бе приседнала до прозорчето, гледащо към двора, от което все още влизаше светлина, и се готвеше да довърши плетката си. Изведнъж уплашено трепна, затули с ръка устата си, да не издаде звук, а сърцето ѝ се сви от болка и затуптя бързо, бързо при вида на двете заптиета, които настървени нахлуха в двора и с бързи крачки се запътиха към вратата на къщата и заудряха по нея. Ангел мигом се изправи - някой го бе предал и той знаеше какво ще се случи с него и докато отключваше вратата побърза да пошепне на жена си няколко думи, които да запомни - за село Брезе, пещерата и хазната. С поглед успя да се сбогува с нея...

Отвлякоха го така, както си бе облечен по домашно в студа...

На сутринта заптиетата го хвърлиха в двора мъртъв - окървавен и обезобразен от жестоките побои. Ангел не бе казал и дума ни за чета, ни за хазна. Корав българин! Беше 1862 година. Неговата петдесетгодишна.

Разказът за Ангел войвода предизвика в мен и гордост, и тъжни чувства. Вярно, войводата не е забравен, за него

са написани няколко книги, но паметник на този български войвода няма. И не само на него!

Както Вълчан войвода е дарил пари за построяването на Софийския университет, така и Ангел войвода е известен с многобройните си дарителски жестове в подкрепа на родолюбиви начинания за издигане на българското самоосъзнаване. Войводата е оказал значителна финансова подкрепа при строежа на редица църкви и училища в Първомайския край. С дарени от войводата средства в Араповския манастир се издигнала внушителната Ангелова кула, а в храма на Драгой-ново доскоро е висял разкошен полилей, дарен също от Ангел. На неговото име е наречен един връх в Рила - Ангелов връх. Ангел войвода е основен дарител и инициатор за изграждането на единствения български манастир, построен през турското робство.

Къде сте родолюбиви български управници,, че не пожелахте да издигнете паметници на войводите ни, дали живота си, да пазят българите в онези страшни времена, да съберат съкровища за идните дни на България, когато тя ще бъде свободна?

Реших да посетя село Брезе и околностите му, където хайдутите са скрили златните пари и скъпоценности, пренасяни от турските отряди за султанската хазна в Цариград. Може би те още са там...

Село Брезе е било основано от жители на софийското село Бояна, бягащи от турците, когато България пада под турско робство. Селото било малко - едва няколко къщи, разположени в местността "Белинов кръст" И днес на това място, където е било първоначалното селище, стоят останки от старите зидове на къщите, а един кръст, издълбан в голям камък, напомня за онова далечно минало.

Днес село Брезе се е разраснало, а основният поминък на хората е животновъдството и земеделието. От XI - XIII век датират останките на манастир, опожарен от турците, като в наше време е поставена паметна плоча.

Манастирът "Свети Спас" ("Възнесение Господне") се намира в югоизточния край на село Брезе, в местността

Манастиро. Не е известно кога е бил построен, не се знае нищо за историята на манастира, липсват всякакви сведения. Местните селяни са наричали манастирската черква "Свети Иван Пуст", защото още по онова далечно време е била разрушена и запустяла.

От някогашния манастир са останали само развалини. От черквата по-добре са запазени източната, северната и западната стена. Южната стена е била напълно разрушена, но преди години е надстроена. Черквата е била покрита със стенописи, които напълно са унищожени. Единствено стените на притвора са добре запазени.

Останките на манастира са изложени на природните въздействия и продължават да се рушат. Ако не се вземат мерки, след години може да го няма и малкото, което е оцеляло!

В манастира има и два каменни оброчни кръста, за които се помни, че са били посветени на Света Петка - твърде е възможно и храмът да е носил същото име.

В околностите на селото се намират множество пещери, с различна големина и дължина, като: Марина дупка - 125 м, Църквите - 106 м...

Седях в сянката на полуизсъхналата купа от наскоро окосеното сено и размишлявах за съдбата на Ангел войвода. Усещах на гърба си едва доловима хладина, идваща от влагата на все още съхнещата трева, вдъхвах мириса ѝ и ми бе тъжно за войводата, за този корав и смел българин.

- Тъжен си, приятелю, тъжен... - Чух гласа на игумен Гавраил и вдигнах глава. Беше се приближил до мен тихо, без да го усетя. - За кого тъжиш, приятелю?

- За войводите, Учителю - Изправих се и той ме поведе към столовата. Наближаваше време за вечеря и едва сега усетих, че съм гладен.

- Славни войводи сме имали, Михаиле, славни!

- И колко малко от тях са доживели до Освобождението. Мислех си за Ангел Войвода и за богатството, което е заровил около село Бреже, Софийско.

- Откъде знаеш, че войводата е заровил имането?

- Въпросът ме изненада. - Не, не, имането не е било заровено, а е скрито в дълбока пещера с много тесен и

дълъг вход, който в дълбочина се разширява и преминава в просторна зала. Тая пещера е била използвана и преди това за събиране и съхранение на различни придобити ценности и богатства от хайдутите. Ще ти кажа и още нещо, преди да зададеш резонните си въпроси. В дълбоките нива на пещерата е имало база-лаборатория от времето на лемурийците. Там, в подземните недра, тече река, която някога е била по-голяма и е използвана за транспортиране на различни товари от лабораторията към другите зони на подземните пластове и обратно.

НЛО В БАЛТИЙСКО МОРЕ

Когато фактите говорят, тогава и учените ги потвърждават! - казах си аз, след като прочетох съобщението за откритото НЛО, паднало в морето.

"Неизвестен обект на дъното на Балтийско море може да се окаже дълго търсеното доказателство за съществуването на НЛО" съобщава електронното издание на британския ежедневник "Дейли мейл", цитиран от bTV.

На 9 юни 2011 година екип от шведски търсачи на съкровища, проучвал дъното на Балтийско море със сонар, забелязал странна дискообразна структура на дълбочина деветдесет метра.

Водолазите от групата "Ocean X" са започнали първи гмуркания близо до бреговете на Швеция, където е бил локализиран обект с формата на митичната "лелячница".

Някои от гмуркачите съобщават за странни аномалии, когато се приближили до обекта. В един от случаите камерите са отказали да работят в близост до неизвестния обект и се включили едва след като се отдалечили от него.

Международните експерти не успели да обяснят изобращенията от сонара, а през 2012 година, след месеци подготовка, екипът "Океан X" отново се гмурнал, за да разкрие мистерията.

Огромният обект се издигал на три - четири метра над морското дъно и бил с големина около шестдесет метра в диаметър. Членовете на екипа го описали като нещо кръгло, с неравни краища и вдлъбнатина, напомнящо на "голяма гъба", или ако щете, с формата на космическия

кораб "Хилядолетния сокол" от филма "Междузвездни войни" В централната част на обекта имало "дупка с формата на яйце", а отстрани се виждали странни скалисти образувания, които изглеждали като "малки огнища" и камъни, "покрити с нещо подобно на сажди."

НЛО е намерен на дъното на Балтийско море. Лежал в края на 300-метрова дия и бил покрит с малки каменни структури, приличащи на огнища.

"Чухме най-различни обяснения - като започнете от космическия кораб "Хилядолетния сокол" на Джордж Лукас до това, че обектът е някакъв портал към вътрешен свят" каза пред "Дейли мейл" един от основателите на екипа "Океан X" - Питър Линдберг. "Тъй като никаква вулканична активност не е наблюдавана в Балтийско море, откритието изглежда дори още по-странно" заяви Линдберг в съобщение на сайта "OceanExplorer. se". "В качеството си на неспециалисти можем единствено да спекулираме как това нещо би могло да се образува в природата, но определено е едно от най-странните неща, които съм откривал като професионален гмуркач", допълва той.

Друго наблюдение, което екипът забелязал лично, е тристаметровата следа, оставена от обекта, която те определят като "дия от спускане надолу по склон, очертана в морското дъно" Екипът от гмуркачи забелязал тристаметровата следа, водеща до обекта, която ясно показвала, че той се е влачил по дъното, преди да спре.

Групата заявила, че е предала проби от обекта на учените за по-нататъшно проучване. Експерти изучават също изображенията от сонара и обработвали останалата част от информацията. Би било добре да се спомене, че изображенията от сонара не са много надеждни. Те невинаги отразяват правилно различни скални формирования и изображенията често изглеждали като странни обекти.

"Мястото на приземяване" или точните координати на обекта не бяха публикувани, но бе потвърдено, че той се намира на дъното на Ботническият залив - между Финландия и Швеция.

В миналото Балтийско море е било сцена на много-

бройни битки, а освен това е доста натоварен път, но също е и обект на засилен интерес от страна на тър-

Падналият HJ10 в Балтийско море

сачите на съкровища и потънали кораби. Смята се, че приблизително 100 000 различни находки все още лежат на дъното на морето.

"Сега, благодарение на по-нататъшно проучване и лабораторни анализи на скалите около обекта, сме на една крачка от повдигането на завесата около тази мистерия. Камъните, разположени върху обекта се оказа червен гранит, който е дошъл от ледената епоха"

- каза Денис Асберг, член от екипа на "Океан X", който има своя теория. Той смята, че когато снеговете от ледената епоха започнали да се топят, тези камъни са паднали върху обекта. Това означава, че обектът бил престоял повече от 140 000 години на това място.

Последните тестове показвали, че в обекта има дупка около два метра в диаметър и в същото време той не е закрепен към земята.

"Открихме, че обектът е отделен от океанското дъно. Той е заседнал върху билото на една скала. Направихме наблюдения и изследвания с робота ROV и огледахме обекта отдолу. Може ясно да се види, че той е отделен от дъното на океана." заяви Денис Асберг.

Екипът на "Океан X" направи третата си експедиция до

мистериозната цел. Образуванията, които се виждат над обекта, са били разположени под ъгъл от 90 градуса и изглеждали като коридори или стени, имало и нещо, което приличало на стълб. Водолазите са открили и дупка около 25 см в диаметър, но все още не се знае къде води. В допълнение се виждали кръгови форми от малки скали, които изглеждали като перлена огърлица. Геолозите, които продължавали да работят, все още не могат да обяснят какво е това.

По време на изследванията възникнал един странен феномен - основната цел на гмуркането била да се снима обектът, но камерата спряла да работи, когато се приближила до него.

"Нищо електрическо не искаше да работи. Сателитният телефон спря, когато се намирахме точно над обекта и след това, когато се отдалечихме на около 200 метра той отново се включи. А щом се върнахме над обекта, той отново отказа да функционира. Така че, такива странни неща се случиха." - разказа Стефан Хогерборн, професионален водолаз. Г-н Хогерборн каза, че никога не е имал подобно преживяване по време на 20-те си години работа като професионален водолаз.

Денис Асберг, от екипа на "Океан Х", е сигурен, че след първата експедиция са намерили нещо доста необичайно. "Аз съм сто процента, убеден и сигурен, че сме намерили нещо, което е много, много, много уникално" - заяви Денис Асберг.

Ето това е за мен - казах си аз, след като прочетох публикуваното в пресата. Властите по света вече трудно ще успеят да скрият и манипулират хората за наличието на НЛО. Всяко нещо до времето си! С лъжите дотук!

- Доволен си, нали? Най-после реален космичен обект - разпери ръце със задоволство игумен Гавраил. - Да, откритият обект в Балтийско море е транспортно средство, използвано за придвижване от кораб-майка до бази и обекти на Земята. Аварирало е вследствие грешка на бордовия компютър. Екипажът е успял да се спаси с помощта на капсула, каквито има на тези транспортни средства.

- На коя цивилизация принадлежи НЛО?

- На цивилизацията от съзвездие Лира и е изработен в заводите на една от планетите на съзвездие.
- Не знаех, че има летателните апарати с подобна форма... Мислех, че на този обект му липсват части, загубени при катастрофата. На дъното на морето, върху пясъка, има оставена дълга следа от него.
- Летателните апарати на извънземните имат различни форми, а не само кръгла. Този обект няма части, които да са се откъснали от него при падането.
- Следата върху пясъка е оставена от него, нали?
- За подобни летателни уреди не е проблем да изминат и по-дълги разстояния дори и под вода, особено когато са водени от инерционните сили.
- Кога е паднал НЛО в морето?
- През зимата - в края на януари, началото на февруари 1941 година.
- На фотографията изглежда твърде масивен. Вероятно тежи няколко тона?
- Да, около седемдесет и два тона.
- За колко време е пристигнал до Земята?
- Пътуването от съзвездие Лира до Земята се осъществява през времеви пространствени коридори, които спестяват много време. То е отнело приблизително четири земни денонощия.
- Корабът вероятно е бил обслужван от голям екипаж?
- Не, екипажът на борда на аварийния НЛО е бил от седем членове.
- Хуманоиди са били, нали?
- Да, те са били хуманоиден вид. Имали сиво-зелен цвят на кожата в меки, топли и светли нюанси.
- Каква е продължителността на живота им?
- Живеят до 700-750 земни години, след което се трансформират в енергия. Цивилизацията им е много напреднала и в техническо, и в духовно отношение.
- Контактват ли със земните жители?
- Излъчват информация, която е прихващана понякога от различни контактьори.
- Двигателите, компютрите и "горивото" на НЛО все още ли се намират на борда му?
- Цялото съоръжение на аварийния НЛО е на борда

му. Екипажът е взел със себе си само записите от компютрите, включително и бордовите дневници, които са на "дисков" носител.

- В такъв случай специалистите ще извадят НЛО от морето и учените ще се запознаят с устройството му.

- В близкото бъдеще учените няма да имат работа на борда на кораба... - скептично отвърна той. - Различни причини ще отложат проучването му.

- Изобщо няма да има проучвания, така ли?

- Проучвания ще има, но ще бъдат преустановени.

- По какви причини?

- Можеше да пропуснеш този въпрос. Ясно е защо ще бъдат преустановени. На борда на авариралия НЛО е цялото му оборудване, което е разработено по непозната за земната цивилизация технология. Възможно е при изследването на кораба и уредите земните учени да употребят придобитите знания за производство на оръжия и уреди със специфични възможности, които няма да са от полза за еволюционното развитие на нашата земна раса. Това е основателна причина да се създават енергийни полета и ситуации, които да попречат за изследването и проучването на кораба.

Знаех, че е така, но друго беше пак да го чуя от Учителя.

- Има предположения, че НЛО е паднал по време на Втората световна война и е принадлежал на третия райх.

- Няма да се установи с точност произходът на кораба.

- Учителю, с каква цел извънземните от съзвездие Лира идват на Земята?

- Участват в разработки на изследователски лаборатории и в различни производствени дейности.

Темата навлизаше в непознати и дълбоки за мен води, затова благодарих на Учителя и тръгнах към стаята си, за да запиша на компютъра всичко, което бях научил.

ТРОВАНТИ - КАМЪНИТЕ, КОИТО МОГАТ НЕ САМО ДА РАСТАТ, НО И... ДА СЕ РАЗМНОЖАВАТ

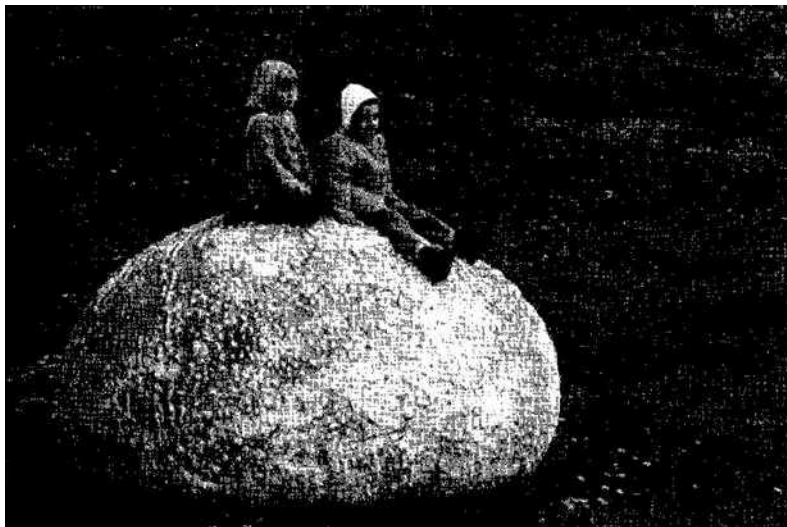
В централна Румъния се срещат удивителни камъни. Местните хора ги наричат трованти. Тези камъни могат не

само да растат, но и... да се размножават! Повечето от камъните имат закръглена форма и са лишени от остри ръбове. На външен вид много малко се отличавали от другите камъни. Но след дъжд, с тровантите ставало нещо невероятно: те започвали да растат като гъби и увеличавали размерите си. Всеки тровант, с тегло от няколко грама, може след време да порасне и да тежи повече от тон. Младите камъни растели по-бързо, с възрастта нарастването им се забавяло. Учените досега не са успели да разкрият тайната напълно. Според тях, камъните са пясъчници, които увеличавали размерите си благодарение на различни минерални соли, които се намирили под тяхната обвивка. Когато повърхността се намокрела тези химически съединения се разширявали и притискали пясъка, вследствие на което камъните започвали да "растат". Но тровантите имали една особеност, която геолозите не могат да обяснят. Живите камъни, освен че растели, са били способни и да се размножават. Това ставало след като камъкът се намокрял и тогава на повърхността му се появявала неголяма издупчина. След време тя се разширявала и когато теглото на "новородения" камък станело достатъчно голямо, той се откъсвал. И започвал свой "живот"

Че камъните са чудни, чудни са! Но и аз като шопа бих казал, че "такова животно няма". Няма, ама на - имаше и то не на края на света, а в съседна Румъния. Не съм ходил там, където те растат, но това, което видях от снимките е достатъчно, за да предизвика интереса ми и да се помъча да разбера що за камъни са.

Камъни трованти

- Що за камъни, а? - Игумен Гавраил почука с пръст по цветните фотографии. - Ами тровантите не са камъни, а каменни растения от времето на атлантите. Имат сходство с морските корали, но се развиват на сушата, а водата задвижва процесите им на растеж и размножаването им.

- Учителю, ей, къде е Румъния, би могло да се вземат трованти оттам и да се пренесат у нас. Навярно никое правителство не би попречило да ги пренесем, не виждам и проблем с митниците.

- Проблем няма да има нито с правителствата, нито с митниците, но камъните трудно се "хващат" при промяна на почвата. Ще се получи разрешение за преместването им, но те са своенравни и не се знае дали ще проявят воля да се развият при смяна на местонахождението им.

- Ако е необходимо в началото ще ги отглеждаме в оранжерии - пошегувах се аз. - Заслужава си.

- Причина за развитието и размножаването на камъните е единствено средата, в която живеят. Когато приемат една почва, среда, въздух за свои, те започват

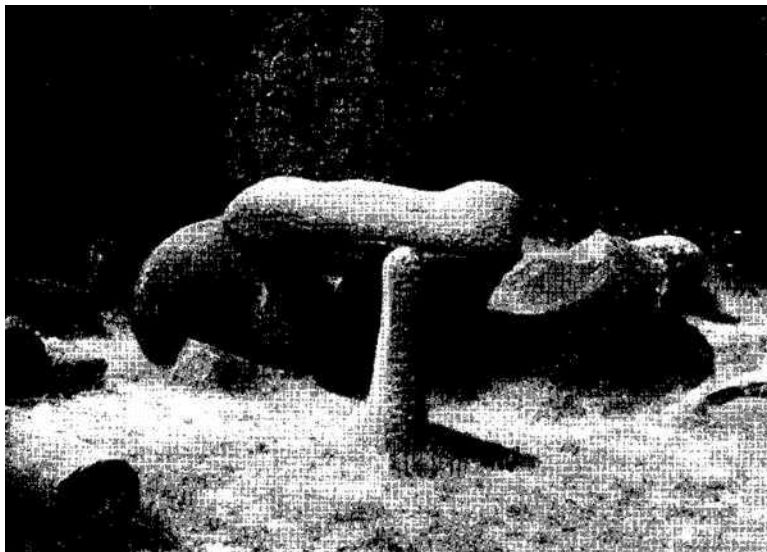

Камъни трованти

развитието си. Ако не са "удовлетворени" или не припознат средата за своя, те не се развиват. Няма друг фактор, който да оказва влияние върху растежа и размножаването на камъните.

Гледах снимките на тровантите и неусетно "проникнах" дълбоко под тях. Видях с изненада множеството обратно разположени кристални пирамиди, изградени в някакъв шахматен комплекс. Какво бе това видение?

- Шмугваш се ненадейно под земята и сега питаш какво е това видение - чух да казва шеговито игумен Гавраил. - Шахматното разположение на пирамидите в комплекса, намиращ се частично под трованти камъните в Румъния, са с обратно насочване, т.е. те приемат различни потенциали от космическите енергийни потоци, препращат ги в централата под тях, а тя от своя страна ги премоделира, балансира и изпраща към лабораториите, обслужващи земното ядро. Такива

Камъни трованти

шахматно разположени пирамидални комплекси има на много места по планетата.

Достатъчно ми беше да видя един комплекс! Нямах да обикалям по света и да ги оглеждам един по един...

БУДИСТКА СТАТУЕТКА ОТ МЕТЕОРИТ НА 1000 ГОДИНИ

Научното списание *Meteoritics and Planetary Science* публикува сензационен материал. През 1938 година германска експедиция, ръководена от Ернс Шафер, открива в Тибет древна будистка статуетка (висока 24 см, и тежка 10 кг). Експедицията била спонсорирана от Хайнрих Химлер, ръководителя на СС, който е вярвал, че арийската раса произлиза от Тибет и бил впечатлен от артефактите, които били донасяни оттам.

Учените са установили, че 1000-годишната статуетка със свастика на корема, е направена от рядка форма на желязо с високо съдържание на никел. Учените смятали, че статуята е парче от 209-килограмовия метеорит Чинге, разбил се в Земята преди около 15 000 години.

След като пристигнала в Германия статуетката, наречена "Железният човек", попаднала в частна колекция и изчезнала през 2007 година. Собственикът на статуетката по-късно потърсил научно доказателство за произхода ѝ. Той се обърнал към д-р Елмар Бюхнер от университета в Щутгарт, който установил, че тя била скулптирана в изключително ценен вид метеорит, клас атаксити, намиращ се много трудно на Земята. "Богат е на никел и на кобалт. По-малко от 0,1% от всички метеорити и по-малко от 1% от железните метеорити са атаксити, така че те са от най-редките на света" - пояснил ученият.

Германските и австрийските учени, работили заедно с д-р Бюхнер по случая с "Железния човек", смятат, че метеоритът Чинге е паднал в граничния район между Източен Сибир и Монголия преди около 15 000 години. Отломки от него са открити през 1913 година от златотърсачи, но те са били малки парчета като това, от което е била направена статуетката. Такива парчета са намирани много пъти през вековете.

Будистка статуетка "Железният човек"

"Изумени сме от резултатите" - каза д-р Бюхнер. Ясно е, че е метеорит, но удивителното е, че успяхме да го свържем с голямото парче от Чинге"

Предполага се, че въпросната статуетка изобразявала бог Вайсравана. Учените смятали, че принадлежи на религията Бон, разпространена в Азия около 1000 години преди будизма.

"Ако сме прави, че е направена в традициите на Бон през XI век, това е абсолютно безценен и уникален предмет - смята Бюхнер.

Нито човекът, които я е направил, нито нацистите са имали и най-малка представа колко рядък е материалът. В някакъв момент статуетката е била разкрасена със

златно покритие"

Прочетох статията, разгледах внимателно фотографията на "Железният човек" и въпросите заизникваха като гъби след дъжд. Кой е народът, изработил статуята от парче метеорит преди 1000 години? Къде се намирили градовете и селата му в Хималаите? Съществува ли все още този народ?

Игумен Гавраил, препасал хавлиена кърпа през кръста, тъкмо излизаше от банята, видя ме, приглади с ръка косата си и се усмихна.

- Хайде, не се церемони, а питай!

- Ще изчакам...

- Питай, ще постоя така, после ще се облека - Стори му се, че се колебаю и без да съм му казал за какво ще питам, взе да обяснява: - Статуетката от метеорит, намерена в Хималаите, е изработена преди около 1 200 години от малък народ, потомци на смесена раса - бяла и жълта. Те са живели сравнително изолирано, не са общували със съседните народи и постепенно са изчезнали.

- Върху гърдите на мъжа от статуетката е и изобразена обърната свастика. Какво символизира тя?

- Свастиката в обратна посока, според древния народ е символ на енергията на слънцето, която носи светлина и добруване. Но според Вселенската философия, смисълът е друг.

Игумен Гавраил замлъкна и съсредоточено се захвана да преглежда копчетата на ризата си, сякаш току-що се бяха скъсали. Понякога наистина не разбирах защо не довършваше започнатото обяснение, като знаеше много добре, че само след миг ще поискам доизясняване на въпроса и въпреки това...

- Ще ми обясниш ли в какво се състои Вселенската философия? - реагирах моментално аз. - Впрочем свастиките са били изобразявани в два варианта - по посока на часовниковата стрелка и обратно на часовниковата стрелка. Те какво са символизирали?

- И двата пречупени кръста са символ на енергиите във Вселената. Този, който е по посока на часовниковата стрелка символизира енергиите от Алфа нивата, които са

по-силни и чисти, а другият е символ на енергиите от Делта нивата, които са по-тежки и към тях винаги се прибавят допълнителни слънчеви стойности.

Разбрах отчасти що-годе за енергиите във Вселената, но как към Делта нивата се прибавят допълнителни слънчеви стойности не проумях. Може би в някой друг живот...

ГИГАНТСКИ МЕГАПОЛИС НА 200 000 ГОДИНИ

30 Август 2012 година /КРОСС/ Удивително откритие бе направено в един от районите на Южна Африка, на около 150 мили западно от пристанищния град Мапуто. Според специалисти, става дума за останки от гигантски мегаполис, който по "най-консервативната" оценка е на около 200 000 години, съобщава сайта "Тайни". Площта, която е заемал мегаполисът е 1500 квадратни мили, уточняват учените.

Огромният мегаполис е бил построен, преди толкова много години, от високоразвито общество. По тези места са били открити няколко хиляди древни мини за добив на злато. Това свидетелства, че в древността тук са живели представители на вече изчезнала цивилизация, които са добивали злато в продължение на няколко хилядолетия.

Но възникваше естественият въпрос: как са могли да постигнат всичко това преди 200 000 години?... Засега нямаше отговор.

- Но ще има! - твърдо каза игумен Гавраил.

Бяхме седнали навън пред столовата заедно с Димитър и Георги и коментирахме за открития град. Нима

Руини от гигантския мегаполис В Южна Африка

учените можеха да отрекат останките на древния град в Южна Африка?

- Откритията променят старите знания, поднасят достоверни факти, а ведно с това и нови знания - обади се Димитър.

- Така е, ето учените вече притежават доказателства за народ, построил сгради преди 200 000 години

- допълни Георги. - Игумен Гавраиле, какво е твоето мнение за този град? Кой го е построил?

- Ех, че сте и вие ... - започна с недоволен глас игуменът. - Не сте недосетливи, но чакате всичко да ви се смели. Не се обиждайте, толкова много сме говорили за древни градове. Е, хайде, от мен да мине... Градът, открит в Южна Африка, е построен по времето на средните атланти. Просъществувал е почти до края на расата им, когато вече те са знаели, че ще изчезнат като цивилизация от Земята и ще бъдат заменени с новата пета раса. Градът е бил напуснат постепенно, на четири етапа. Днес от него са останали само основи на крепостни стени и руини от владетелски дворец, зони с останки от сгради, използвани от висшите в йерархията, части от жречески комплекси, от търговски и занаятчийски райони. На места инфраструктурата сравнително добре се забелязва, а на други е разрушена и почти заличена. Някога под централните дворцови сгради и главния жречески храм е имало подземия, в които се съхранявали ценности, богатства и архиви. По-голямата част от тях е била изнесена с напускането на града. Сега там са останали много малко неща в някои от помещенията. Под този град няма друг.

Време беше да се включа.

- Учителю, на снимките, направени от космическите

спътници, учените отиват рудници. Дали в тях все още има залежи на злато?

- В златните рудници, които са дълбоко под земята, все още има залежи, защото не са били експлоатирани до край.

- Старите зулуски легенди твърдят, че в златните мини на Монотопа, Южно Зимбабве, са работили "Роби от плът и кръв, изкуствено създадени от първите хора".

Глинена плочка от Шумер

За какви "Роби от плът и кръв, изкуствено създадени от първите хора" става въпрос? За клонингите, създадени от анунаките ли?

- Да, робите са били клонингите, създадени от анунаките.

- Легендите разказват още за тези роби - продължих аз. - "Беше по времето на битката с "маймуната-човек", когато "Звездата на великата война, се появи в небето" За битките между клонингите, наричани "маймуната-човек", и анунаките ли говори легендата?

- Успоредно с последните атланти на Земята е съществувала и по-нисша раса, която също е била подложена на клониране след войната между нея и анунаките. Да, представителите на тази раса се споменават в легендите на зулусите като "маймуната-човек."

- "Звездата на великата война, се появи в небето". - Кога се е водила тази война?

Игумен Гавраил замълча. Погледна към ръцете ми, видя, че не държа лист с въпроси и многозначително се усмихна.

- Това е периодът на първата война от съществуването на петата раса, т.е. 7 500 - 7 000 година преди Христа - поясни той. - Друго?

- Коя е "Звездата на Великата война", която се появила в небето?

- Звездата е Марс, която през част от този период е греела по-ярко на небето.

Глинена плочка от Шумер

Димитър се подвоуми дали да зададе въпрос, после реши да ме изпревари:

- Игумен Гавраиле, според видни биолози, всички хора са произлезли от една обща генетична майка, живяла в Африка преди 150 000 години. Вярно ли е това?

- Всички раси и култури са създадени едновременно. Учените смятат, че началото е било в Африка, базирайки се на различни изследвания, които няма как да обхванат всички доказателства, тъй като голяма част от миналото на цивилизацията ни все още не е разкрито. Това е и причината за неверните им заключения.

ПОГРЕБАН ГРАД ПОД СЕЛО ХУХЛА...

Юни 2012 година

На древната крепост през деня беше горещо. Слънцето сипеше огън от нажеженото до блясък небе, отникъде нямаше лъх на прохлада. Всичко живо се беше изпокрило. Термометърът на сянка показваше 42 градуса по Целзий. Тревата около манастира бе пожълтяла, листата на храстите стояха сбръчкани, потъмнели, сякаш направени от кафява шагренова кожа. Дори зелените гущерчета и миниатюрните саламандри с разперените крачета,

препичащи се доскоро върху останките на крепостта, се скриха дълбоко под каменните блокове. Не се чуваха песни на щурци и птички. Нямаше и една мравка по земята. Кучетата, сврели се на сянка, до стената на черквата, дишаха тежко с изплезени езици. Само старият орех, разперил кичести клони с все още неузрели плодове, мълчаливо бдеше и оглеждаше долината под него. От обяд до деветнадесет часа не посмях да изляза вън от стаята си. Четях от записките на Софроний, когато през отворения прозорец чух Димитър да ме вика. Помислих, че зачетен в книгата съм пропуснал часа за вечеря и побързах да изляза навън, където стояха Димитър и Георги с някакви тайнствени усмивки на лицата.

- Е, брат Михаиле - каза напевно Димитър, сякаш изнасяше проповед в черквата, и ми подаде вестник, на който изпъкваше заглавие, обградено с червен флумастер. - Вече не си единственият, който пише за погребани градове. Има и друг... - добави той със сериозен тон.

Взех вестника и с интерес започнах да чета:

ПОГРЕБАН ГРАД ЛЕЖИ В ПОДНОЖИЕТО НА ИВАЙЛОВ-
ГРАДСКОТО СЕЛО ХУХЛА

16/07/2012 г.

"Погребан град лежи в подножието на ивайловградското село Хухла.

Магията на селото привлича древните тракийски жреци...

Казват, че в Родопите всяко камъче е история. Спомени за непознати явления, извънземни нашествия и несметни богатства. На седем километра от Ивайловград, в живописното село Хухла, мистериите и реалността се сливат в необятната панорама към Гърция и Турция, която се разкрива от възвишението "Свети Илия"

Далеч назад във времето, дванадесет века преди Христа, магията на това място привлича древните тракийски жреци. Хълмът "Свети Илия" става светилище, а водата от кладенеца, разположен на самия връх - лечебен феномен, познат по целия цивилизован свят.

"Тук, в светилището, са идвали хора от целия свят. И са търсели своето лечение. Всеки хухленец знае, че като се качи на хълма, ако му е криво, ще се оправи, ако му е

болно, ще оздравее", разказва Иван Бунков - писател и организатор на празненствата "Мистериите на Хухла".

Най-голямата мистерия на това свято място е огромен подземен град с тунели и водопади. Подходите към него обаче се пазят в строга тайна от малцината посветени в мистериите.

"Ние не го отваряме още, защото мислим, че държавата не е готова да приеме богатствата на това място", обясни Иван Бунков.

Част от погребания лабиринт е старият кладенец на върха на възвишението. Отдавна пресъхнал, за него се носят легенди за силна лечебна сила и за посещението на хиляди поклонници от близо и далеч.

С идването на християнството, възвишението "Свети Илия" става и място за преклонение пред светеца. Поверия разказват, че именно в този район е неговият гроб. Векове наред, в жегите навръх Илинден, момите от Хухла са катерили този връх. Макар и поизбледнял от времето, този ритуал все още е жив в спомените на най-възрастните баби в селото.

Подземните лабиринти се свързват с времето, когато поминък на хората тук е било въглищарството и рудодобива. Смята се, че от светилището на връх "Свети Илия" тракийските жреци са ръководели добива на ценните метали.

Друго мистериозно място е водопадът на около 400 метра под връх "Свети Илия". Твърди се, че от неговите основи тръгва тунел, който води до подземния град под село Хухла.

Местността около водопада е срутен вход на пещера. В околностите е намерена стилизирана скулптура на воин - доказателство за култовото значение на мястото.

"Просто няма място тук, което като се наведеш, да не бъка от археология", коментира Иван Бунков.

Всяка година около Илинден свещеният връх "Свети Илия" става център на шумни празненства и родови срещи. Страстите се вихрят около малък параклис на възвишението, възстановен преди четири години от основите на древен храм.

Напоена с кръвта от войните и погребала съкровищата

на няколко исторически епохи, земята под село Хухла е дала на България десетки таланти във всички области.

Всяка година, около Илинден, когато забие камбаната, с механизъм на стар "Москвич", идва ред за връчването на наградата "Почетен селянин на Хухла". Статуетката представлява земното кълбо в един пробит селски цървул...

Репортер: Николай Василковски

Прочетох внимателно статията и преди да изразя каквото и да е мнение по въпроса Георги попита:

- Брат Михаиле, ти знаеше ли за този погребан град до село Хухла?

- Не, не знаех. По света и в България има много погребани древни градове.

Димитър и Георги кимнаха в знак на съгласие и тъй като бе време за вечеря се отправихме към трапезарията. Заставахме пред отворената ѝ врата и изчакахме да дойде игумен Гавраил, който имаше да довърши нещо в черквата. От трапезарията се носеше приятен мирис на пържени чушки залети с доматиен сос и чесън, на печен патладжан. Почувствах, че съм гладен. Братята се бяха погрижили за вечерята в този горещ юлски ден. От черквата излезе игумен Гавраил, поздрави, покани ни с ръка да го последваме и мълчаливо влезе в "матерни цата" Побързахме да се настаним в прохладното помещение и докато ядяхме от вкусните гозби му разказахме за село Хухла...

Вечерята приключи, но не ни се искаше да излезем навън в зноя на горещината, макар вече да бе настъпила нощта, затова помолих игумен Гавраил да ни разкаже повече за погребания град - от кого е изграден, каква е архитектурата му, как се е наричал, за тунелите, водопадите, кладенците, входовете, лечебната сила на мястото и преди да завърша с изброяването той внимателно ме прекъсна.

- Хайде, едно по едно. Нека да не е като поменик... - кротко рече игуменът, наля в чашата си студен айрян, изпи го с удоволствие на бавни глътки и продължи: - Да, в района на село Хухла наистина има град, погребан под земята - потвърди той, спря поглед върху мен и се усмихна

многозначително: - А под този град има друг подземен град, за който нищо не се знае и той е изграден от първите атланти...

Това бе изненада. Исихме да научим повече подробности за погребания римски град, а се оказа, че дълбоко под него има и друг, за който дори няхаме представа.

Игумен Гавраил праметна крак върху крак, с длан поглади дървената маса, полирана от годините до блясък, и попита:

- За кой от градовете ще говорим първо?

- Нека да е за подземния град - обади се Георги. - За него нищо не се знае.

- Така да бъде - съгласи се игуменът. - Не виждам въздържали се и ако разрешите... - изчака секунда, сякаш подреждаше мислите си, и заговори: - Подземният град се намира в естествена земна кухня с големи размери, където има много извори, потоци, вирове, езерца и водопади. На места височината на водопадите достига петдесет метра.

В един миг разбрах, че ми липсва диктофонът, нямаше да мога да запиша разговора и се ядосах. Не се бях сетил да го взема и сега се мъчех да запомня всяка чука дума.

- Архитектурата на атлантския град е съобразена с подземния релеф и е специфична за него - продължи да разказва игумен Гавраил, зареял поглед в невидимия за нас град. - Има множество тунели, изградени от прозрачен и много здрав материал, които минават под водопадите и позволяват придвижването и разглеждането на невероятно красивата околна среда.

Щеше ли игуменът да спомене за входовете? - помислих си аз и се зарадвах, когато чух продължението.

- Входовете за този град са общо шест. Някои от тях са известни на отделни посветени, които пазят тайната. Така и трябва!

Заслушани в разказа му, не задавахме въпроси, само от време на време пиехме от айряна за разхлаждане. Следяхме внимателно, както винаги, разясненията на игумена.

- Разказваха се много легенди за стария кладенец на

върха на възвишението - за лечебната му сила, за хилядите потърсили изцеление от близо и далеч. Но кладенецът беше пресъхнал отдавна. Бил е част от цялостната мрежа за вентилация, охлаждане, отводняване на подземния град - помисли малко и добави: - Но не е вход!

Обяснението ми се видя нелогично, или поне аз така го схванах. Как може кладенецът едновременно да вентилира, охлажда и отводнява - това е абсурдно. Да вентилира - да, може. Да охлажда - какво ще охлажда като температурата на три метра под повърхността на земята е постоянна през цялата година и е около 10°C.

Да отводнява - ами то гравитачното отводняване става отгоре надолу.

- Какво, физичните закони ли те притесняват? - попита игуменът. - Знаеш, че има и други закони, неизвестни на науката. Добре, ще ти обясня. Старият кладенец, на върха на възвишението в село Хухла, изпълнява няколко функции в зависимост от необходимостта, включително и да охлажда. Температурата на три метра под земята не винаги е константа. Вследствие на различни процеси под земята, понякога тя се покачва и тогава се задейства механизмът за охлаждане. Кладенецът може и да отводнява, но не като "изхвърля" водата нагоре към повърхността. Той "засмуква" ненужната вода и по странични улеи я отвежда извън мястото на покачването ѝ.

Доизясних си нещата, но не съвсем. Липсваха ми още знания... Питам се, как ли се е наричал градът? Дали да напомня на игумена за златните мини? - помислих си аз и тутакси със задоволство чух това, което исках да науча:

- Градът се е наричал Самсара! - поясни той, без да отклони погледа си от точката, в която бе вперил очи, някъде през нас...

Златните мини оставаха загадка. Къде се намираха? И изобщо имаше ли ги?

- Има ги, Михаиле, има ги! - моментално реагира на въпроса ми Учителя. - Има ги, но са в района на подземния град - дълбоко под него... Те са златни мини с високо качество на метала. Една от мините, намираща се в североизточната част от общия комплекс, е богата на диамантени залежи.

Това бе добра новина - диамантени залежи! Знаех отпреди за наличието на диамантени находища в България, писах и къде се намират, но досега игумен Гавраил не беше споменал за диамантени находища под подземните градове. Логично, трябваше да се сетя! Нали в много от подземните градове имаше безброй предмети, изработени от диаманти?

А водопадът? Вход ли е за подземния град? - продължих мислено да разсъждавам върху казаното от Учителя.

- Водопадът, който е на около четиристотин метра от връх "Свети Илия", прикрива един от входовете за града - уточни той и тихичко се засмя. Отмести настрана празната чаша, погледна към входната врата, откъдето вечерта нахлуваше към нас. Игуменът въздъхна с облекчение, прекара пръсти през косата си и се обърна към мен:

- Не съм забравил за водата...Тя, водата от кладенеца на връх "Свети Илия", наистина е била лековита. Балансира е енергийното поле на хората, стимулира имунната система и подсилвала функциите на органите и системи им като възвръщала правилното, заложено в матриците им, функциониране. Енергийните потенциали и свойства на водата са пропити и от въздуха около самото място, макар с по-слабо действие.

Игуменът млъкна, взе празната чаша, повъртя я в ръка, погледна към каната с айряна, но не си наля, премисли нещо и попита дали имаме още въпроси. Естествено, въпроси дал Бог...

- Игумен Гавраиле - започнах аз, - ти потвърди, че в района на село Хухла се намира и римски град, чиито останки днес археолозите намират. Как се е наричал този град?

- Казвал се е Илионструм (приблизително) и е бил напуснат в края на трети век след Христа.

- Очевидци разказват, че през тунели са влизали в римския град и са разглеждали постройките му... Пред очите им се разстинали широки каменни улици, обградени с мраморни колонади, сгради с плоски покриви... До басейн видели мраморна статуя на Дионис, обвит със змии...Имало саркофази и статуи на пълководци...

- Разказали са истината. Влизали са и са попаднали в част от запазения град.

- Но нали градът е разрушен, как са успели да видят тези улици, колони и саркофази?

- Видели са ги, защото градът е разрушен на едни места и съхранен на други.

- Игумен Гавраиле - обади се развълнуван от чутото Димитър, - изненадан съм от възможността един град да потъне в земята, а част от него да остане незатрупа- на. Как да си обясня това чудо?

- Чудеса няма. Има реалности! - отвърна игуменът, наблягайки на думата реалности. - Как тези части от градовете остават незатрупани със земя? Обяснението е просто. Запазените части от затрупаните градове попадат в големи кухни, които ги предпазват от свличащата се земна маса. Така се съхраняват някои сгради, колони и пр. Кухините се намират под скални "тавани", над които се натрупва земя.

Димитър ме погледна очаквателно, явно търсеше помощ от мен, но и аз не разбрах докрай как затрупаният град се запазва от скални тавани, които поемат земните маси. Той постоя замислен за миг и реши да си изясни вече чутото:

- Игумен Гавраиле, ти каза, че обяснението е просто, но аз не го възприемам така. Не го разбирам. Излиза, че потъване означава преместване по вертикал надолу, без съпътстващи деформации и разрушаване. По- тъванията са били предизвикани от земетресения, при които се разместват земни пластове. Отделя се огромна енергия - обикновено в епицентъра на земетресението. Тогава построените от човека съоръжения се разрушават първи. Пропадането и преместването на части от градове в големи кухни ме впечатлява. И още, да попитам как ще потъне град в кухня, която над себе си има скален таван?

- Отново ще ви напомня, че в подземните нива на планетата Земя действат не само триизмерните закони. Там има различни плътности и измерения. Когато един град попадне в четвърта, пета или шеста плътност, той става недосегаем за триизмерните фактори и въздействия.

- И може да бъде местен... - философски заключи Димитър. - Благодаря, ще ни опишеш ли по-подробно този

град?

- Град като град. Изграден е в характерния за времето си стил - с много колониади, арки, широки улици и площади, фонтани и статуи. Казах, че срутванията са го разрушили, но има части от града, които са запазени.

- Тези, които са успели да влязат в него казват, че имало саркофази и статуи на пълководци до тях. Кой са погребаните там? - сега аз продължих да поддържам темпото на въпросите.

- В саркофазите са били погребани високопоставени хора.

- Учителю, как се свързва статуята на Дионис с митологията на римляните?

- Римляните са уважавали култа към Дионис и традициите на траките, свързани с техните древни богове. Римляните са заимствали своите богове от гърците. Техният бог Бакхус е бил идентичен на бог Дионис. Змиите са били широко използвани в древните скулптури като символи на мъдростта и протичащите енергии.

- Но тук не е погребан Дионис - намеси се Димитър.

- Преди време брат Михаил писа къде е погребан...

- И не е сгрешил. В този град не е погребан Дионис! Трябва да знаете, че римският град е бил изграден на място, където е имало древно тракийско светилище.

- Само от един вход ли може да се влезе в потъналия град? - попитах аз. Щеше ми се да има повече места за влизане ...

- Римляните са направили входовете или подстъпите за града, в четирите му основни края.

- Учителю, тунелите на римския град достигат ли до тунелите на атлантския град?

- Те са построени над града на атлантите... Някои от тях отвеждат и до вход към него.

- Тогава римляните са влизали в подземния град! - възкликнах аз.

- Не са влизали! Римляните са открили тунелите, водещи към подземния атлантски град и са изградили своите тунели над тях. Искали да ги свържат и да проникнат вътре, но...

Учителя прекъсна разговора на най-интересното място,

побарабани с пръсти върху дъбовата маса и се замисли. Изминаха няколко минути в мълчание и размисъл, Димитър не се сдържа:

- Игумен Гавраиле, какво се е случило? Да не би тунелите да се срутили?

- Не са се срутили... - отвърна спокойно той. - Римляните са достигнали до тунелите на подземния град, само че не са успели да задвижат съответните механизми, за да отворят входовете му.

Не за първи път игумен Гавраил уточняваше, че е невъзможно да се проникне в подземните градове. Атлантите зорко пазеха входовете им...

- Игумен Гавраиле - обади се след кратък размисъл Димитър, - каза, че водата в кладенеца била лековита, само че тя отдавна е пресъхнала. Друга лековита вода в района има ли?

- Има! Водата на водопада притежава известни свойства от тези на лековитата вода на кладенеца, макар и по-слаби.

- Да попитам - размаха ръце Георги, препрочитайки за кой ли път написаното във вестника. - Писателят Иван Бунков говори за легенда, в която се казва, че на хълма е погребан Св. Илия. Вярно ли е това?

- Като във всяка легенда, така и в тази има зрънце истина. Вярно е, че Свети Илия е пребивавал по тези места и е имал обиталище, където е посрещал хората, идващи при него, но не е бил погребан на хълма, както се твърди.

- А къде? - попита бързо Георги и очите му блеснаха в очакване на разкритието. - Впрочем...

- Свети Илия няма физически гроб! - Думите на игумена ни впечатлиха и заинтригуваха, спогледахме се мълчаливо с Димитър и Георги, очаквайки развързката. - Свети Илия - игумен Гавраил произнасяше с благоговение името му - е част от Висшата космическа йерархия и е един от малцината в новата история, който напуска Земята, без да преминава през процеса на смъртта.

- Извинявам се, забравих за написаното... - обади се Георги и лека червенина обля лицето му. - Казано е, че "Свети пророк Илия, единствен сред хората, е взет жив на Небето и не е умирал физически. Хилядолетия преди него

същата участ е имал и древният пророк Енох."

- Той е като Тутанкамон, който не преминава през смъртта - обадох се и аз.

- Така е, Свети Илия е бил на Земята през IX век пр. Хр. и в продължение на седемдесет години е обикалял из всички библейски земи - допълни игуменът.

- В Библията пише, че е бил на планината Хорив... Евреите... - започна Георги, но игумен Гавраил му направи знак с ръка да спре.

- Достатъчно говорихме по тези въпрос - резервирано каза той. - Знаете къде се намира планината Хорив. В България! Така, че не е нужно да повтарям преиначенията на местности и събития, описани в Библията. Споменах, че Свети Илия е от Висшата йерархия и е бил по нашите и другите библейски земи. Да, бил е, за да даде мъдрост и знание на хората, които са започнали да забравят древните учения и да се принизяват духовно. Работил е за духовното им пробуждане, за припомняне на Вселенските закони, любов и философия, като е балансира енергийните полета на местата, където е пребивавал. Пътувал е много.

- Игумен Гавраиле, когато Свети Илия е пребивавал и проповядвал по местата около село Хухла влизал ли е в подземния град? - попита Димитър, който се вълнуваше от чутото.

И не само той се вълнуваше, Георги и аз също очаквахме нови разкрития. А Учителя не бързаше да задоволи любознателността ни. Искаше сами да стигнем до някакво решение. Само че как да сторим това? В своите си разсъждения мислех, че щом светецът е от Висшата йерархия той непременно ще е общувал с атлантите от подземния град. Но така ли бе?

- Доколкото виждам, и тримата сте единодушни, че светецът е общувал с атлантите, нали така? - отбеляза игумен Гавраил, ние потвърдихме, а той добави: - Да, Свети Илия е влизал в подземния град на атлантите, под село Хухла, и е общувал с пазителите му, но не е разказвал за това на хората, за да опази в тайна входовете за града.

- Свети Илия прераждал ли се е? - попита отново

Димитър, доволен от отговора.

- След заминаването си от Земята, Свети Илия не е влизал повече в цялостно въплъщение, а само в частични.

Беше мой ред:

- Учителю, хората от село Хухла често наблюдавали полети на НЛО. Да не би в околностите на селото да има база на извънземни?

- Има! Намира се югозападно от Хухла. Транспортният коридор минава покрай селото и е възможно летателните кораби да бъдат забелязвани.

- Извънземните имат ли достъп до подземния град? Питам, защото посветени хора от селото говорят, че са виждали високи хора да влизат в него. В града има ли живи хора, които го обитават?

- Не, няма живи хора, които да го обитават постоянно. Тези хора, които виждали посветените, са пазителите на града и периодично посещаващите го "уредници", които идват с цел оглед и поддръжка на прилежащите му обекти. Известно ви е, че атлантите са били по-високи от нас и сега тези, които го посещават са също с висок ръст.

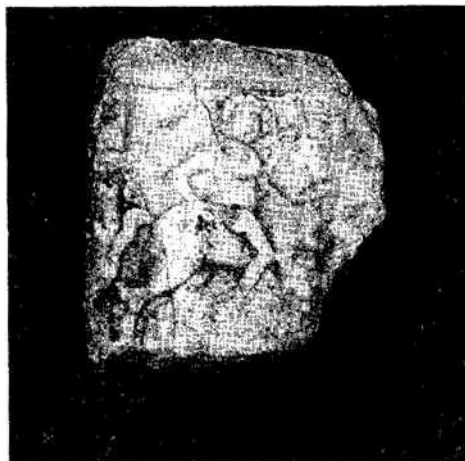
- Учителю, казваш, че под подземния град има злат-
■ ни и диамантени мини. Нима в района на Хухла римляните не са добивали злато?

- Уви, злато не са добивали - игуменът разпери ръце и на лицето му се появи израз на съжаление, после се усмихна подкупващо, след което категорично заяви: - На територията на Хухла няма златни мини! Те са разположени само по цялата периферия на подземния атлантски град.

Пригответи се да стане, надигна се, но се отказа, усетил желанието ми да задам още въпроси за важни неща за мен и тъй като знаеше какво ме вълнува, побърза да задоволи въпросите ми:

- В римския град, до село Хухла, все още има останали ценности, които не са били извозени от римляните при напускането им. Те се намират в една част на подземие.

- Игумен Гавраиле, сетих се - обади се неочаквано Димитър и се плесна с длан по челото. - Имаме състу-

*Конникът от село Хухла. Снимка
Иван Бунков*

(През септември 2012 година писателят Иван Бунков ми изпрати фотография, на която върху малка каменна плоча се виждаше изобразен конник. Плочата беше счупена и не се знаеше какво бе изваял древният скулптор пред конника. Попитах игумен Гавраил за изображението пред конника и той ми отговори, че пред ездача е бил скулптиран образът на знатен жрец, почитан и уважаван в древността. Запазеният на плочата конник е негов верен сподвижник и следовник, който го е придружавал и следвал навсякъде.)

дент в семинарията, роден в Хухла. Той ни разказваше за връх "Св. Илия" и за една голяма могила, която сега се намирала в езерото зад хълма. Какво има в тази могила?

Въпросът на Димитър ме зарадва. Не знаех за съществуването на могилата.

- Могилата зад връх "Св. Илия" е последният дом на древен тракийски жрец, погребан с високи почести.

Починал е на преклонна възраст, бил е изключително мъдър и отдаден на службата си в помощ на хората. Стените на помещенията в могилата са изрисувани. Вътре са подредени лични вещи на жреца, както и много скъпи дарове от признателни хора. Вещите и даровете трябвало да го съпътстват в последния му път.

- Игумен Гавраиле, как се е наричал жрецът? - побързах да се намеся аз.

- Наричал се е Сабазиони(й) по името на високо почитания Сабазий. Истинското му име е забравено още приживе.

- Тогава могилата е много древна. Кога е била направена?

- През XV век преди Христа...

- Римският град свързан ли е с нея?

- Римският град не е свързан с могилата - отвърна игуменът, надигна се от пейката и стана.

Питанията бяха приключени. Но аз имах един последен въпрос, както винаги, който зададох мислено, защото знаех отговора му. Погледнах игумена, тръгнал към изхода, но ето, че той се обърна към мен и очите ни се срещнаха. И този път бе отгатнал мислите ми и кимна утвърдително. Учителя потвърждаваше, че входовете за римския град ще бъдат открити след 2018 година, а входовете към атлантския подземен град щяха да станат достъпни за археолозите и обществеността след 2030 година...

БИТКАТА ЗА СРЕДЕЦ

В късния юлски следобед, който през зимните сезонни наричаме привечер, пътувах с колата за село Ми- ровяне, което е близо до София. Там имах среща с моя приятел Иван Тотев, притежаващ ферма, където сееше и жънеше жито, отглеждаше коне, имаше крави, овце и птици. Произвеждаше сам всичко необходимо за дома си - месо, мляко, масло, сирене, кашкавал, дори и зеленчуци.

Вече бях излязъл на пътя извън селото и пътувах сред наскоро ожънатите житни ниви, мислех за моя трудолюбив приятел, когато воланът, който здраво държах с две ръце, неочаквано и с невероятна сила се завъртя на дясно, колата се отби встрани, а ключът в стартера се превъртя,

двигателят спря и изгасна. Някой друг управляваше колата ми и я спря, но защо? Огледах се, бях сам сред потъналото в тишина Софийско поле, не виждах никаква заплаха и се чудех какво ще последва, когато пейзажът пред мен постепенно започна да избледнява, стопи се и изчезна. Някаква друга жива картина зае мястото му...

Поле, изпълнено с многобройни войски - българската, предвождана от младия цар Иван Асен IV и турската, превъзхождаща я по численост, на княз Сюлейман, по-големия брат на султан Мурад I. Войските бяха вплетени в жесток бой.

Подредените в стройни блокове бойци се впускаха в атака, редиците им бързо оредяваха, разпиляваха се, а тяхното място се заемаше от леки конници. Видях как българската конница тактично отстъпваше и въвличаше след себе си вражеската турска конница. На полето, потънало в кръв постепенно започна да се очертава изходът от сражението...

Април 1347 година.

... Битката продължаваше с временни настъпления и отстъпления и от двете сражаващи се войски. В наболата крехка трева на полето, огряно от пролетното слънце, лежаха телата на убитите български и турски воители, по земята стърчаха забити стрели, счупени копия, лежаха саби и ятагани, търкаляха се блестящи медни шлемове, смачкани щитове, стъпкани плетени железни ризници...

Препускаха конници, чуваше се оглушителният тропот на конете, понесли се в устремна атака. Войските, прикрити зад щитове с насочени напред копия, с лъкове, опънати за стрелба, с извадени саби галопираха едни срещу други. Надавайки бойни викове двете конни войски се сблъскаха, смесиха се и първите им редици оредяха. С прободени тела, отсечени глави и ръце ездачите падаха, конете ги газеха, размазваха, кръвта бликаше като фонтан и се плискаше върху земята при всеки нанесен удар. Поразените ездачите едва успяваха да издадат предсмъртен вик на ужас и отхвърчаха от седлата, понесени от копията на освирепелите воители, други тела препускаха обезглавени върху полуделите от уплаха коне

...

Видях как в разгара на безпощадната битка младият

цар Иван Асен IV³ застана сред своите воители. Въз- седнал "бронирал" кон, облечен в блестяща ризница, със сребърен шлем на главата. Държейки в лявата си ръка щит и извадена сабя в дясната, той поведе тежко въоръжената си конница в атака. Българската конница сееше смърт сред турската войска, громеше воините така, сякаш хала ги бе връхлетяла. Но и турците сееха смърт, бяха смели, прекалено дръзки, те загиваха без страх от смъртта с чувство за изпълнен дълг към султана...

Остро копие, добре насочено от яростен конник, улечи ризницата на царя, разкъса я и прободe гърдите му. За миг тялото на Иван Асен IV остана неподвижно, охраната застана мигом до него от двете му страни, а отсечената глава на еничаря отхвъркна и падна на земята.

Цар Иван Асен IV загина със смъртта на храбрите, без да дочака и види извоюваната победа... Навършваше двадесет и вторият си рожден ден...

Картината на кървавата битка изчезна. Пред мен отново беше полето на Мирояне, окъпано от слънцето, ожънатите ниви, в далечината зеленееха дървета, подредени в дълга права линия. Слязох от колата, седнах на тревата до пътя и си припомних мигове от историята ни...

Шест години по-късно (1355 година) турците нееднократно водеха битки и атакуваха стратегически важната и непревземаема крепост Средец, а през 1382 година крепостта отново бе обсадена от войската на турския пълководец Лала Шахин, но и този път турците нямаха успех...

За кой ли път пред стените на Средец се появяваше многобройна турска войска. Цар Иван Асен V⁴ предвожда българската войска и умело водеше бойните действия срещу превъзходящия го по численост противник.

Войските на османците дадоха много жертви и привечер

---

³ Княз Иван Асен IV (обявен за "съцар" или "млад цар" от баща си) е син на цар Иван Александър от първия му брак с влашката принцеса Теодора Басараб. - б.а.

⁴ Княз Иван Асен V е вторият син на цар Иван Александър, и негов съцар, роден от втората му съпруга - покръстената еврейка Сара-Теодора. - б.а.

бяха принудени да се оттеглят на юг към Пловдив. Цар Иван Асен V беше ранен, но успява да запази крепостта Средец, която българите отбраняваха храбро чак до 1382 година и задържаха вражеското настъпление...

В историческите анали се споменава, че през 1349 година в околностите на София цар Иван Асен IV, води битка с многочислена турска конна войска, наброяваща 20000 души. Защо видях друга битка, водена през 1347 година? Грешах ли? С каква ли войска е разпо

лагал Иван Асен IV, за да разгроми войската на княз Сюлейман? Е, не бях историк, но... А кой спря колата ми?

- Ако не възразяваш... - чух плътен мъжки глас, който не познавах и мислено попитах кой ми говори.

- Познаваш ме добре, ученико, познаваш ме. Разговаряли сме си много години с теб, но никога не си чувал гласа ми...

Изведнъж се сетих и сърцето ми заби бързо. Да, познавах го, наистина го познавах, макар никога да не бях чувал гласа му, защото той говореше на моята духовна майка в София - Веса Маркова, а тя предаваше думите му на мен. Това бе Учителя й Раджи. Но сега за първи път го видях - мъж на възраст около петдесетте с бяло лице, със сиви очи. Носеше бял тюрбан на главата, в средата на който блестеше голям овален, искрящ светлосин диамант.

- Аз си позволих да спра колата ти, ученико. Показах ти една битка, за която има малко исторически данни. Радвам се на тази среща, която ти отдавна искаше да осъществиш.

- Вярно, Раджи. Много ми липсваше. Благодарен съм ти за всичко, което направи за мен и тъжах, че не те виждах.

- Аз изпълних своя дълг към Веса Маркова и към теб. Но никога не съм те изоставял, защото следя твоето развитие. От днес ще можеш да имаш пряк контакт с мен. Ще ме виждаш и чуваш... А сега ще отговоря на въпросите, които си задаваш и нямаш отговор за тях.

Битката при Мировяне се е водила не през 1349 година, а през април 1347 година. Конницата на турците не е надвишавала 11 000. Общо турската войска е била приблизително 18 000. Българската армия е била около 15 000, в това число пехота, лека и тежка конница.

- Професор Николай Овчаров оспорва водачеството на българската войска от Иван Асен IV през 1349 година. Базирайки се на намерен надпис върху мраморни плочи той твърди, че цар Иван Асен V е водил българската войска.

- Михаиле, Иван Асен IV е водил българската армия

Иван Асен V

и е убит в битката не през 1349 година, а през 1347 година.

Исках да попитам кога е роден Иван Асен IV, но Раджи ме изпревари:

- Роден е през 1325 година и е по-големият брат на Иван Асен V.

- А Иван Асен V кога е роден?

- Роден е през 1354(7) година. Ранен е в сражение срещу турците през 1388 година и по-късно умира през същата година.

Чух думите му, след което Раджи отново ме пренесе над полето. Сега то бе друго - обрасло с високи треви, сред които пасяха стада от овце и говеда, забелязах малки топови гори, мяркаха се овчарски колиби.

Там, сред полето, видях тайник, където бяха поставени сандъци с различни ценности: накити, монети, пендари, вещи и предмети, изработени от благородни метали и скъпоценни камъни. Защо Раджи ми показваше това закопано богатство?

- Защото знам, че ще го откриеш... То се намира между землището на твоя приятел Иван Тотев и самото Мирояне. Искам да те предупредя - Не е добре да се търси!

Видях тайника, дори си мислех как съкровищата от тайника да бъдат използвани в бъдеще, но това предупреждение...

- Не забравяй, че в землището на село Мирояне се е ляла много, много кръв... Има хиляди посечени българи и мюсюлмани. Кръвта им... - отново ми напомни Раджи.

- Кръвта им пази съкровищата?

- Самата кръв не действа на мястото. То се "пази" от енергиите на душите на убитите. Те създават вибрации, които "пазят" мястото. Техните духове пазят съкровищата.

- Извинявай, Раджи, не разбирам. Как така духовете на убитите пазят съкровищата? Нали духът заедно с душата се завръщат "там горе" след смъртта на човека?

- Михаиле, духовете на убитите не пазят съкровищата. Теса охранявани от създалите се вибрации, които имат специфично излъчване и "пазят" съкровището.

- Раджи, битките са водени много отдавна. Възможно ли е тези духовни енергийни вибрации да действат толкова дълго през годините? Как един ден ще се извадят съкровищата? Вибрациите няма ли да попречат? Бих искал аз...

- Знам, знам, само че не ти ще извадиш тези съкровища. Когато дойде времето за изваждането им, ще се появят хора, които ще могат да преодолеят тези енергийни излъчвания, защото ще настъпи резониране между техните полета и енергиите на самото място. След изваждането на съкровищата, вибрациите ще променят своето излъчване.

- Бих искал... - отново се опитах да кажа, че ще е добре за България..., но Раджи пак не ми даде възможност да продължа.

- Ученико, нещата не зависят от твоето желание,

колкото и добро да е то за родината ти. В случая действат неотменими Космически закони. Мястото само ще покаже кога и кой ще извади съкровището, но това няма да се случи по времето на сегашното правителство на Герб, нито по времето на следващото правителство, както ти се ще.

- Съжалявам Раджи... Мога ли да питам?...

- Непоправим си - отвърна шеговито той и чух да се смее с плътен баритонов глас. - Вечно питащ, вечно се интересуваш ... Какъвто си беше, такъв си и остана... - каза той и ми напомни текста на една руска песен. - Тайните на света са безкрайни. Учат се в много животи... Питай!

- Къде са погребани Иван Асен IV и Иван Асен V?

- И двамата са погребани под царските покои.

- Как така под царските покои? В самия дворец, в подземията под двореца или и в дворцовата градина са погребани?

- Под царски покои се разбира целият царски дворец с принадлежащия около него градински парк.

- Знам, че царският дворец в Средец се е намирал в централната част на днешна София, включително и в района на Централната баня.

- Някога ти ме пита за двореца и писа за него... - напомни ми той. - Нека да продължим. Иван Асен IV е убит в битката за София и е погребан западно от двореца, а Иван Асен V, който е бил пленен и принуден да приеме турската вяра, по-късно се връща, отрича се от ислямската вяра и продължава борбата срещу турците. Умира по-късно, през 1388 година. Погребан е източно от двореца.

Раджи ме пренесе в София... Под днешните сгради ясно различих останките на двореца и гробниците със саркофазите на убитите млади царе. Но имаше още една друга гробница до двореца, в която бяха наредени пет каменни саркофага. Нима и в тях имаше погребани царе?

- Не са на царе, а на висши военни сановници - обясни Раджи и побърза да отговори на следващия ми, все още незададен въпрос: - От тази гробница няма изход към други подземия ...

Помислих, че ще ми даде още подробности за висшите

военни сановници, за техните имена, но вместо това той каза:

- Защо не се поразходиш малко на север из полето? - и загадъчно се усмихна.

Станах и без да задавам въпроси тръгнах из избуялата трева. Знаех, че нещо ще се случи и очаквах всеки момент да разбера какво ме очаква. Вървах около двадесет минути, на север от Мировяне, отдалечих се доста от колата и "видях" затрупан под краката ми град. Да, под земята "прозираше" истински римски град. Не спрях, тръгнах да го "обходя"...

Вече крачех по улиците на красив град, спирах се да разгледам сергиите с изложените плодове и зеленчуци, разноцветни коприни, гледжосани делви, мраморни маси, огледала, ножове. Слушах глъчката на търговците, хвалещи стоката си, разминавах се с елегантни жени и галантни кавалери, седнали в двуколки, теглени от коне, окичени с пеещи медни звънчета.

Беше лятото на сто и петдесета година...

Изведнъж се чу страхотен тътен, земята зловещо забуча, заклокочи и на места се разцепи. Сградите подобно на тънки брези, брулени от бурен вятър, се залюляха, накланяха се ту наляво, ту надясно и бавно започнаха да потъват в земята, улиците се изпълниха с обезумели от страх тичащи мъже и жени, които носеха плачещи деца и оскъден багаж. Земята продължаваше да боботи, да бучи и да люлее сградите... Видях хора, които напускаха все още непотъналите под земята къщи, как се лутаха объркани при входните врати на домовете си и се мъчеха да излязат навън, но не успяваха. Хората бяха зашеметени - движеха се приведени напред с разперени ръце и пазеха равновесие, сякаш бяха стъпили на палубата на кораб, люлеещ се върху огромни вълни...

Картината на ужасното земетресение бавно се стопи. Още чувах виковете на майките и стоновете на умиращите, неуспели да напуснат къщите си. Бях потресен... Стори ме се, че измина цяла вечност, докато се успокоих и тогава Раджи заговори:

- Земният катаклизъм е причина за гибелта на града, който видях... Наричал се е Херместийон. Изоставен е в средата на II век сл. Хр. Градът е запазен почти непокътнат, защото населението го е изоставило за един ден. Ти видя потъването на сградите. Непокътнати са и трезорите, за които винаги се интересуваш, но ти не успя да ги видиш, защото те са изградени под сградите. Напускащите града са успели да вземат със себе си само най-ценното. Всеки е прибрал това, каквото е могъл да носи...

- Раджи, защо хората след земетресението не са се върнали в града?

- Защото оракулите ги предупредили, че се очаква още по-голям катаклизъм, който щял да унищожи всичко. И пророчеството се е сбъднало. Един богат град от миналото е оставил съкровищата си за идните дни...

Тръгнах обратно към колата. Вървах през полето покрай село Мирояне, където някога се бяха водили сражения в защита на Средец и "виждах" под краката си зарити ръждясали копия, ятагани, ризници, монети...

Раджи ми пожела успешен ден и преди да прекъсне връзката ни аз му благодарих сърдечно. Видях върху лицето му усмивка, ръката му, махаща за сбогом и останах сам. Бях щастлив. Една двадесет и пет годишна връзка, след дълъг период на раздяла, отново се завръщаше.

mfkzt - ЗАГАДЪЧНИЯТ БЯЛ ПРАХ

На стария дъб се заселиха гугутки и през деня огласяха околността. Обичах да слушам гугукането им - то ме успокояваше и ми напомняше за детството, за път, обточен от двете страни с орехови дървета, чиито върхове се допираха едни до други и образуваха кичест зелен тунел, под който вървах пеша...

Гу-гуу-щчук, гу-гуу-щчук, гу-гуу-щчук отново пропя гугутката, скрита високо сред листата на дъба. Вдигнах глава към навесените над мен клони, за да зърна гълъ-

бювосивата птица, но не я открих, а тя отново ме дари с гугукане, върна частица от хубавите ми детски спомени и аз с лекота и желание се зах да довърша размислите си за белия прах, за който пишеше Лорънс Гарднър в книгата си "Изгубените тайни на свещения кивот"

Да, белият прах ме интересуваше, впрочем нека да изясня с какво толкова е значим този невероятен бял прах, че за него са били изписани десетки книги, а учените все още спорят за произхода му до ден днешен.

През 1904 година британският археолог сър У. М. Флиндърс Петри и екипът му проучвали мини за мед и тюркоази в района на Синайския полуостров, в източна част на Египет - на "Възвишението Хорив". На върха на възвишението намерили останки на храм, засипани с пръст, а от откритите в храма йероглифи и барелефи установили, че той е от епохата на фараона Снофру (около 2600 г. пр. Хр., б.а.). В храма открили скрит под плочи тонове бял прах, за който учените впоследствие предположили, че е бил съставен от високоспиново злато и метали от платинената група, които притежавали антигравитационни свойства, свръхпроводимост и способност да изкривяват континуума пространство-време.

Лорънс Гарднър пише, че загадъчният бял прах не е ново откритие. Древните месопотамци са го наричали шем-ан-на, египтяните mfkzt, а химиците от Александрийската школа и учените от по-късни епохи са го определяли като "философски камък" Смята се, че свещеният "прах на проекцията" притежава изключителна сила за левитация, трансмутация и телепортация - ране - подчертава Гарднър. Прахът създавал бляскава светлина и смъртоносни лъчи, като същевременно бил и ключ за активно физическо дълголетие. Институтът за съвременни изследвания описва субстанцията като "необикновено вещество" а свръхпроводимите му свойства, според Центъра за съвременни науки, са "най-забележителните физически свойства във вселената"

Бях изчел доста литература за свойствата на белия прах, но никъде не успях да откроя как са го произвеждали древните египтяни. Питам се, след като белият прах е бил толкова ценен защо не е използван, а беше

скрит така, че лесно да бъде намерен и употребен. Впрочем, как да бъде употребен, след като не се знае за какво би послужил!

Все въпроси, на които не намирах отговор и тънех в догадки. Ще прекъсна с размислите си, тъй като те ме вкараха в един омагьосан кръг, който започваше сякаш с налучкващ отговор, а след миг радостта ми се помрачаваше от логични разсъждения, които ме връщаха пак в началото на размислите ми. Една непреодолима безизходица. След като разбрах, че сам няма да се справя отново поисках помощ... И тя не закъсня. Игумен Гавраил вървеше усмихнат към мен, приближи се, потупа ме свойски по рамото и седна на дървената пейка до мен. Опря гръб на дъба и предложи:

- Знаеш ли, по-добре е сам, със собствените си очи, да видиш храма.

Би било твърде добре да видя храма, само не виждах как бих могъл да го посетя.

- Ех, и ти ученико - укорително поклати глава той, - не за пръв път "пътуваш" с моята помощ. Какво ще кажеш, за едно внедряване?

Не разбрах какво точно има предвид, но побързах да заявя че съм съгласен и...

Учителя ме бе пренесъл в личността на фараон Рам-зее XI, дошъл да се поклони в храма, посветен на богинята Хатор, построен далеч отвъд заливите на Червено море, на върха на една безлюдна планина...

Храмът беше изграден на две нива - подземната част, сътворена в една обширна пещера, и наземна, изградена от пясъчник. Знаех, че хиляди години в този храм, огрян от вечното слънце, се е проповядвало божественото учение.

В дворовете и залите, разположени във външната част на храма, са изградени правоъгълни каменни резервоари за вода и кръгли басейни за отдых и прохлада; подиуми за проповеди и стъпаловидни олтари; на овалните маси са поставени подноси, чинийки и алабастрови вази, изваяни като цвят на лотос.

В подземната част на храма - пещерата, преустроена с

много труд, се спрях пред колоната на Аменемхет III⁵, на която беше изобразен Кхенемсу - главният му управител и носител на печата Амени-сенф, а по-навътре в пещерата се намираха стелата в чест на "владетеля на всички, които славят Атон" - фараон Рамзес I и скулптурата от Амарна - глава на майката на Ехнатон, фараонката Тайе...

Обхождах великолепните зали на Хатор, на Светилището, на Жертвеника на фараоните и Двора с портика. Наоколо се издигаха колони и стели, описващи живота на владетелите, а пред статуята на фараона Тутмос III имаше голям брой барелефи и каменни плочи. Безброй картуши, започващи от четвъртата ни династия и достигащи до фараон Рамзес, с надписи украсяваха стените.

Тук, в храма преди, мен са идвали фараоните Тутанкамон и Рамзес Велики⁶, а аз съм последният фараон от XX династия⁷. Изпълнен с благоговение към Бога вървах от зала в зала, спирах се пред светилища, посветени на богинята Хатор, прекланях глава пред всяко едно

---

⁵ Царувал около 1841 - 1797 г. пр. Хр., б.а.

⁶ През периода на величие на лотофагите и божествените фараони, б.а.

⁷ 1099 - 1069 година пр. Хр б. а .

Рамзес XI

от тях и преминавах през дворове, обкичени с кипариси, влизах в килии и стаи, където предшествениците ми се отдавали на съзерцание...

Залите бяха изпълнени със златни колони и статуи на фараоните, царували преди мен, държащи в ръце божествени жезли, а пред нозете им бяха поставени дарствени подноси и плочки за възпоменание. По мраморни рафтове на стените и на пода стояха златни и керамични вази с красиви многоцветни рисунки, по масите бяха подредени стотици амулети, които пазеха храма от беди.

Време е да подготвя храма за участта, която го очакваше и да изпълня мисията, за която бях изпратен... Тя беше продиктувана от Бог! Храмът щеше да служи и на идващите след мен фараони, но те щяха да бъдат лишени от благодатта на небето и нямаше като нас да имат

общение с Бога. Те щяха да служат на златните идоли, затова аз трябваше да превърна всички златни статуи и предмети в mfkzt, за да не можеха да се ползват от тях недуховните фараони...

Знаех, че ще изминат безброй лета, щяха да се въздигат и изчезват народи и царства, а след 835 години храмът отново щеше да бъде открит...

Всичко бе приключило. Вече можех да огледам какво оставях в почти празните зали... Да, тъжно, много тъжно беше да лишиш залите от светлите образи на божествените фараони, да разрежеш на парчета златните колони, изработени с безкрайна любов и вещина от добри майстори, да преработиш всяка златна плоча, златни дарствени подноси и да ги превърнеш в бял прах. Тъжно е, но такава беше повелята на Ра. Оставих единствено мраморните статуи на фараоните, държащи в ръце жезли, даващи власт и знания, но те не можеха да се ползват от непосветени. Запазих картушите и скарабеите с имената на някои фараони, свещените орнаменти, глазираните плочки и железния кубел... Но все мислех какво ли ще си кажат някога хората, когато открият белия прах?

Аз ще оставя ниши, през които посветените един ден щяха да открият тайната на mfkzt. На една от скалните плочи, до входа на пещерата, щях да оставя за разгадаване изображението на фараон Тутмос IV и богинята Хатор... Бъдещият тълкувател, застанал пред изображението, щеше да види, че пред Тутмос IV са поставени два жертвени подноса, с лотосови цветове, а зад фараона мъж носи коничен предмет със загадъчен надпис - "бял хляб" На други стели щях да оставя още препратки към фараон Тутмос IV - как зидарят Анкхиб му поднася в дар два конични самуна хляб. Бъдещият тълкувател щеше да види и рисунката, която оставих с изображението на богинята Хатор и фараон Аменхотеп III...

Тълкувателят трябваше сам да разгадае защо богинята носеше на главата си кравешки рога със слънчевия диск между тях, защо в едната си ръка държеше огърлица, а с другата ръка подаваше на фараона сим-

Храм Серабит ел-Хадем

вола на живота и властта. Защо ли зад богинята Хатор беше изобразен не някой друг, а пазителят на хазната Собекхотеп, който държеше коничен самун "бял хляб" Какво ли щеше да си помисли бъдещият тълкувател, когато прочетеше, че пазителят на хазната Собекхотеп е представен на всички надписи в храма като човека, който "поднася благородния скъпоценен камък на фараона, както че той е и "истински царски приближен" и "велик пазител на тайните на Династията на златото"?...

Отново седях на пейката, а все още виждах величието, славата, гледах превратностите в миналото на древния Египет. Но вече се бях върнал в настоящето, а до мен добродушно се усмихваше игумен Гавраил.

- Беше изключително, Учителю - въздъхнах, покоп-питил се от изживяното. Щеше ми се пребиваването в храма да бе продължило... - Учителю, не успях да видя как в кубела (смесителя) се поставят нарязани парчета от различни видове злато и как се трансформират от

твърдо състояние в този загадъчен бял прах, открит в храма от археолога Петри.

- Не си видял, защото в кубела се е извършвала само част от преработката на златото.

- Белият прах може ли отново да се трансформира и преобразува в злато?

- Щом е бил направен от злато, значи може. Да, може отново да бъде превърнат в златен прах или твърд метал. За целта е необходимо да се върне споменът и знанието за направата на белия прах, както и да бъдат открити уредите, които се използвали за тази трансформация. Ти, който беше "пренесен" в съзнанието на фараон Рамзес единадесети, знаеше, че златото е било превърнато в бял прах, за да не бъде използвано от следващите династии, които вече не са имали необходимото духовно ниво на съзнанието. Но фараонът е имал и друга цел.,.

- За която фараон Рамзес XI е знаел, но не и аз...

- Знаел я и се е надявал един ден посветени хора от бъдещето да разкрият тайната на белия прах и да го преобразуват отново в злато.

- И кога ще се случи това събитие? Впрочем знам, "когато му дойде времето". Учителю, по повод белия прах се сещам за Мойсей, който разрушил Златния телец с огън и го превърнал в златен прах. Този златен прах от моноатомно злато ли е бил съставен?

- Не, не е бил съставен от моноатомно злато. За преобразуването на твърдия метал в златен прах Мойсей е използвал други, забравени и изгубени знания и умения. По този въпрос вече говорихме, ученико... Трябва ли да ти напомня, че в началото на петата раса определени посветени са произвеждали моноатомно злато, което е намирало приложение в бита? С времето, древните са забравили знанието, спомена за него.

- Белият прах, намерен в Синай, моноатомно злато ли е?

- Той е със сходни на моноатомното злато свойства, но има и своите различия и специфики.

- Учителю, какво изразява тайнственото название mfkzt, за което учените спорят и нямат отговор?

- mfkzt не е конкретно название. Това е съчетание от кодове и формули, използвани за производството на злато

и неговите трансформации.

- Невероятно. Посветените фараони и жреците им алхимици са притежавали такива тайни кодове и формули, за които днес можем само да мечтаем.

- Да, те са знаели!

- Учителю, трудно ще ми бъде в няколко страници да опиша цялата история около откриването и научните тълкувания на загадъчния бял прах, затова ще цитирам само извадка от книгата "Изгубените тайни на Свещения кивот", където Лорънс Гарднър пише: "... известно е, че храмът Хорив на Серабит ел Хадим е основан за Великата династия на фараоните - династиите от кралския Дом на златото, но никакво злато във форма на метал не е открито там - само запаси от загадъчен бял прах. Според документите, Петри не е открил никакво злато в храма Серабит в планината Хорив. Всъщност авторите от Египетското изследователско общество специално отбелязват в трудовете си, че няма никакво свидетелство в Синай да се е добивало злато, но това не доказва, че там никога не е носено злато. Също така има вероятност, ако някакво количество злато е съхранявано в храма, в далечните епохи, то да е плячкосано от бедуини векове преди пристигането на Петри, както много гробници в Египет са ограбени вандалски и разрушени преди възникването на археологията..У

- Михаиле, това че учените досега не са открили някакво сведение за добив на злато в Синай не означава, че там не е имало такова. Мога да потвърдя, че до храма на Хатор на Синайския полуостров е имало златна мина и работилници, в които са изработвани златните статуи и предмети.

- Може би под храма има подземен град?

- За съжаление няма. Там се намират само прилежащите на храма подземни помещения, в които се съхраняват ценности, уреди и предмети, използвани от жреците при различните ритуали.

- Пропуснах да попитам за жезлите. Бяха направени от непозната материя. Подарък от атлантите ли са?

- Може и така да се каже. Жезлите придават Сили на този, който знае как да ги ползва. Били са изработени от древните египтяни по технология на късните атлан-ти,

която е била загубена през вековете.

- Ще се върна отново към "белия прах" Защо го описват като камък?

- Прахът не е камък, но при определени въздействия той се трансформира в каменна маса.

- Предполага се, че камъкът е бил ключ към отвъдни измерения.

- Камъкът не е ключ към отвъдни измерения.

- Какво точно означава наименованието "бял хляб"?

- Това са уреди, използвани за производството на злато, зърно и други полезни култури, чрез прилагане на определени кодове и ключове.

- Би ли ми обяснил по-точно?

- Казаното бе разбираемо, ученико. Но щом желаеш, ще добавя, че древните, чрез използването на неизвестни уреди, наричани "бял хляб" и използвайки определени параметри на светлината, са произвеждали по изкуствен път висококачествено зърно. Това е причината да се прави връзка между хляба и светлината.

Замислих се. Навремето древните египтяни са притежавали уреди, които при дадени параметри на светлината са произвеждали висококачествено зърно. Знанието им било дадено от атлантите, за да има храна в изобилие за цялото население. Защо тази технология, носеща благодат за цял свят, впоследствие е била скрита? Днес сеем и жънем зърнени култури с ниска хранителна стойност, когато бихме могли да се храним с добро качество. Явно отговорът на този въпрос е: защото сме пренебрегнали духовното и сме станали алчни, зли, завистливи, егоисти, войнолюбци. Само това да беше...

- Учителю, защо кралският ковчезник на XVIII династия е изобразяван да подарява конични предмети, описани като "бял хляб", като същевременно е отбелязано, че е и уважаван пазител на Династията на златото.

- Защото е бил от цивилизацията на Хаторите, които в тези времена са поддържали контакти със земната раса.

- Извинявай, но за мен остана неизяснен основният въпрос - какво всъщност представлява моноатомното злато?

- Представлява злато, в което взаимовръзките между частиците в атома са по-различни, вследствие на което

свойствата му се променят значително. Освен това, енергийното излъчване и потенциалите са също различни - много по-чисти и качествени, което го прави ценно не само като благороден метал, а по-скоро като източник на здраве и дълголетие. Получава се от самородно злато, което се подлага на специален вид обработка, въздействие и проникване във вътрешно- ядрените нива, в които се извършва трансформацията, премодулацията и смяната на чистия код на метала. В миналото моноатомното злато се е произвеждало от цивилизациите на лемурийците и атлантите, както и от определени посветени от петата раса, в ограничени количества. Сега такова злато се произвежда изключително и само в подземни лаборатории на извънземните. На територията на България има седем подземни лаборатории, в които се осъществява такова производство.

Моноатомното злато може да съществува под формата на твърд метал, примерно кюлчета, а също и в насипно състояние, т.е. като прах. Цветът му може да се мени от бял до различни нюанси на жълтото, но в по-светлата гама.

- Благодаря, имам един последен въпрос - игумен Гавраил едва съдържа усмивката си, а аз попитах напълно сериозен: - Дълголетието на Авраам и другите библейски мъдреци навярно се дължало на употребата на моноатомно злато?

- Дължало се е и на моноатомното злато. Да, моноатомното злато е било използвано от Авраам и други представители на петата раса, в зората на нейното разцветие. На това, до известна степен, се е дължала продължителността на живота им. Моноатомното злато се е пиело на прах или под формата на малки "таблетки". Поглъщало се е с вода.

- Сложно ли е било производството на моноатомното злато?

- Не е сложно, просто сега знанието е забравено.

"Забравено, или с други думи - скрито от нас" - помислих си аз и като забравих, че последния ми въпрос бе изчерпан попитах за какво го ползват извънземните.

- Използвали са го и сега го използват при най-различни случаи. То има и други приложения и свойства и се

е употребявало не само като оздравително и удължаващо живота средство.

- Какви са били другите му приложения, Учителю?

- Употребява се при различни технологии, за които няма как да дам разяснение...

- Но един ден моноатомното злато ще може отново да се получава, нали?

- Подборът вече приключи и хората от петата раса, които ще продължат своето развитие и живот в Новото време, заедно с Новата шеста раса, постепенно ще си припомнят забравеното и тогава производството на моноатомно злато ще бъде отново възможно. Това ще стане след приключването на Прехода и балансирането на вибрациите и енергиите.

ГИГАНТСКА РЪКА В ПУСТИНЯТА АТАКАМА

Една гигантската ръка с пет пръста и част от дланта ѝ се извисява на единадесет метра височина в изключително горещата и негостоприемна пясъчна пустиня Атакама⁸.

В Атакама рядко вали дъжд, човешки крак почти не стъпва там и въпреки това през 1992 година чилийският скулптор Марио Иразабал създава своя шедьовър - "гигантската ръка". Какво ли е искал да ни подсказе Марио Иразабал с тази самотната ръка, подаваща се от пясъците на пустинята?

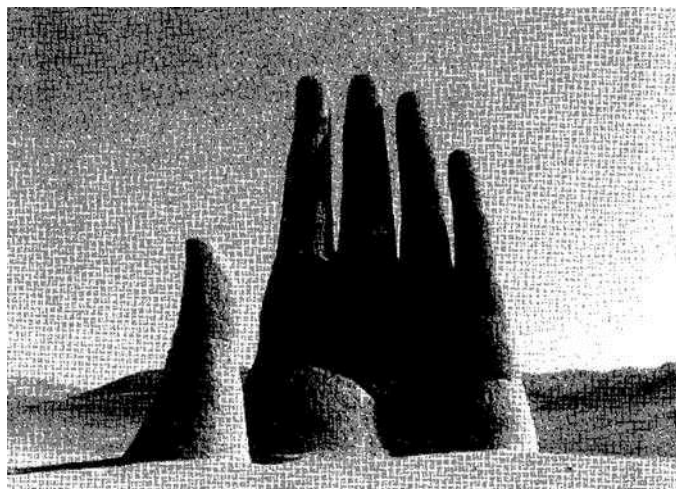
Гледах ръката, подала се от пясъка, с изправени пръсти и широка длан, и тя предизвика у мен тъжни асоциации - за човек, попаднал в беда, затайнал в пясъка и подал ръка за сетна помощ; за погребан човек в пясъка, чиято ръка е оставена навън за назидание, за да напомня за стореното от него прегрешение, или да подсказе на някой, че и него ще го постигне същата съдба, ако проговори или не изпълни дадено поръчение. А може би скулпторът е искал да изобрази изобщо човечеството, което затъва все по-дълбоко в невежество? Или пък

---

⁸ Атакама е една от най-големите пустини в Южна Америка с площ от 181 300 км². Намира се в Северно Чили между Андите и Тихия океан - б.а.

изразява силен зов към Вселената за сетна помощ? Дали скулпторът не е искал да ни покаже, че там, под пясъците на пустинята, се намира вход за Агарта? Версии, версии, но коя от тях е истинската?

Спрях се на възможността ръката да показва, че дълбоко под нея се намира вход за вечната Агарта. Та нали Земята е куха, а вътрешната Земя е населявана от цивилизация, която е много по-развита от нашата и се

Гигажска ръка в пустинята Атакама

нарича Агарта. Входиове за нея има на Северния и Южния полюс, в Тибет, Африка и на други места.

Игумен Гавраил ми бе разказвал, че в Агарта има слънце, което приличало на нашето, но е различно от него. Издигало се високо, спрямо тяхната земя, а измеренията там били други. Слънцето се е издигало на 10 0 километра, в земни мерки, от тяхната земя. Там течало друго време, в друго пространствено измерение. Хората в Агарта били по-високи от нас и имали няколко раси. Били добронамерени, с висок духовен потенциал. Изградили са градове, лаборатории, създали са природа - реки, езера, планини, растителен и животински свят. Жителите на Агарта наброявали повече от десет милиона. Общували с други цивилизации, а при необходимост и с подземни жители от други градове, бази и лаборатории. Рядко излизали на повърхността на земята. Понякога земни жители са попадали в Агарта и са общували с местните. На този етап, жителите на Агарта не търсели контакт с нашата цивилизация. Те имали свой социален и културен живот - музика, живопис, приложни изкуства. В момента не оказвали никакво влияние върху живота на земната цивилизация, но

Ръката на Хармонията

след време, когато Прехода приключи, а Шестата раса се установи на Земята и хората започнат да общуват с Вътрешната Земя, те ще ни окажат съдействие, ще ни предадат знанията, уменията и мъдростта си.

"Гигантската ръка" в пустинята Атакама не е единствената скулптура на Марио Иразабал...

"Ръката на Хармонията" е друга скулптура на Марио Иразабал, издигаща се на плажа Хомигот в Южна Корея. Създадена е през 1999 година и символизираше стремежа на корейския народ към по-добър живот.

Странно творбата ми навяваше други асоциации...

"Потъналата" е първата загадъчна скулптура от "потъващи" или "издигащи" се части от човешки ръце на Марио Иразабал, създадена през 1982 година и поставена в Уругвай, предупреждаваща за опасността от потъване във водите на този район, наречен Пунта дел Есте.

Потъналата

Дали това изразяваха скулптурите, на Марио Иразабал? Може и така да е. Но едно е какво аз си мислех за символиката на чудноватите скулптори на Марио Иразабал, друго е тяхното тълкуване от самия скулптор. А и от игумен Гавраил, който заяви:

"Скулптурата на "Гигантската ръка" в Атакама не показва вход към Агарт. Изработените от скулптура ръце нямат скрит смисъл и значение. Той обича да работи по нестандартен начин и да ги поставя на нестандартни места. Ръцете не са "указателни табели"."

Какво пък, ами и аз греша и се уча!

ОТ ЗАПИСКИТЕ НА СОФРОНИЙ СВЕТИЛИЩЕТО СТАНИМАР(К)

... Цяла нощ вървахме къде североизточните Родопи и на изгрев слънце минахме по стария римски път - "Друма" по който се стига до Одрин и Цариград, та под нас остана село Алвандере⁹ - на български ще рече Дюлево дере. И кога слънцето освети върха на планината и се втурна да влиза и гледа що има по стотиците ниши, издълбани на скалите, ние седнахме да отдохнем. Бяхме на голямото

---

⁹ Днес село Малко Градище, община Любимец, област Хасково, б.а.

тракийско светилище Станимар(к)¹⁰ и щяхме да влезем през тайните проходи в подземията, кога на небето се появи орел, който държеше в ноктите си риба. Войводата рече, че това е добра поличба - рибата била дървен знак, който показвал скрити входи. Войводата каза, че входовете водят къде голямо подземие, кое се намира дълбоко под нишите. За него водели три входа - от север, изток и юг.

На скалата имаше издълбан знак - една ладия, която пренася слънцето. За тия, които знаят какво показва този знак лесно ще намерят тайните входи на светилището... Войводата свери знака по книгата, която винаги носи със себе си и каза, че всичко е вярно.

Влязохме откъде източният вход и дълбоко под светилището открихме просторни подземия, с много зали, хранителници, свързани с дълги, но широки коридори, с доста завои и дъги, сякаш подземен лабиринт. Тук залите, нишите, хранителниците и помощните стаи имаха различно разположение от другите светилища, в които бяхме влизали. И в това подземие се пазят ценни предмети, които бяха ползвани от траките: златни статуи на богове, коне в естествен ръст, направени от сребро; златни статуетки, скъпоценни камъни и украшения, съдове, оръжия, колесници, мраморни плочи, непознати уреди, книги и още много неща. Имаше зала с каменен жертвеник и кръгло езеро, заградено с мраморни плочи. Войводата каза, че светилището било изоставено в средата на седми век преди Христа. Така и записах.

Обикаляхме, гледахме, а войводата думаше, че светилището се намирало до древно тракийско селище. Тук траките са извършвали своите обреди още в началото на 5 000-ната година преди Христа. Наричало се е Станимар(к) и в него те са почитали Сабазий, бога Слънце и Луната. Каза, че траките са градили подземните зали, като са ползвали направените от природата пещери, които разширили, свързали ги с коридори и ги пригодили за уединение и пазене на съкровищата.

Видяхме, че в подземията няма повреди и доволни

---

¹⁰

"Глухите камъни", б.а.

излязохме навън.

Кога излязохме на светло, качихме трийсетте и три каменни стъпала и кога стигнахме върха на светилището, войводата рече, че броят на стъпалата показвал трийсет и трите проявления на вярата, мъдростта и светлината. Само как да узнаем що ни представят тези трийсет и три проявления на вярата, мъдростта и светлината, щом нищо не проумявахме от тяхното учение? Войводата видя незнанието ни и заповяда да запиша в тефтера тия думи: "тези проявления на вярата, мъдростта и светлината са според Космическата Вселенска философия, коя древните все още са помнели и разбирали

Нищо не проумях от реченото, написах го, махнах с ръка, а войводата, кога видя какво учудено лице правя, се засмя и рече, че един ден хората ще проумеят написаното. Е, един ден със сигурност, ама не и сега...

Дойде ред да попитаме за какво бяха стотиците ниши, издълбани в скалата. Те бяха високи трийсет метра, а войводата обясни, че са били ползвани за много неща. В някои ниши древните траки са слагали специални уреди и кристали и се молели на боговете, говорили са с тях, а в други са палели малки огньове, подобни на

*Ниши в скалите на "Глухите камъни" - село Малко Гоадище,
Хасковско*

кандила. В по-късни времена, едни от нишите са били ползвани за погребения. Войводата рече още, че сега нишите не излъчвали сигнали. Нямали оная енергийна връзка с Бога...

Имаше и една постройка, за коя войводата каза, че е строена през дванайсети век след Христа и коя била духовен център и училище, къде се сбирали монаси и книжовници. Тя била строена от хората и благодетели с царска благословия. Градена е здраво и отпред има два входа, а един вход отстрани, но сега не било време за нея... Войводата рече, че там нямало запазени ценни вещи. Каза още, че големите градове били доста далеч от това свято място, затова то било и избрано - заради уединението си.

ЕДНА РАЗКАЗАНА ИСТОРИЯ

"... Прабаба ми е родена през 1866 година в село Ямурчево (с. Мокрище), до Пазарджик - така започна разказа си моят приятел Николай Стоилев. - Баба била

дванадесетгодишна, когато една сутрин турска войска обградила селото и заповядали на хората да се приберат по домовете си и никой да не излиза навън. Наредили да се затворят в къщите си, да закрият прозорците с постели и я някой погледне - щял да бъде убит. След това аскерите събрали от къщите им дървата за огнищата, сламата за животните, поставили пред всяка порта по един войник и едва привечер пуснали хората да излязат. Никой не разбрал какво се е случило. Било е началото на февруари, зимата на 1878 година..."

Но Тодора, прабабата на приятеля ми, скрита на тавана на малката им къща през една пролука видяла нещо, което ѝ направило впечатление - не много далеч от тях, сред заснеженото поле, турците дълго време копали замръзналата земя и направили голям изкоп. След това донесли дървени сандъци и ги сложили в него. После засипали изкопа, трамбовали го и накрая запалили голям огън върху закопаното място. Огънят горял няколко часа и когато изгаснал, войниците разстлали пепелта като един огромен харман и си заминали. Никой от селото не е разбрал защо са били затворени и какво се е случило.

"Баба Тодора почина на деветдесет години през 1956 .година. Помня я, бях на осем години, когато си замина от този свят. Всяко лято татко ме водеше в родното си село Мокрище, при нея. Беше ми хубаво да си играя в големия двор, да се катеря по дърветата, отрупани с ябълки и круши, да се навъртам до пещта, в която баба слагаше дърва, палеше ги, после с една дървена лопата поставяше самуни бял хляб и щом се опечаха ги вадеше със същата дървена лопата. Нареждаше ги в стаята на дълга и широка дъска, покриваше ги с бяла покривка и цяла седмица ядохме от тях. В тази пещ баба правеше и вкусни погачи и баници. Палеше пещта, но не изхвърляше жарта и пепелта, а ги оставяше вътре. Донасяше втасалото тесто или баницата поставени в голяма медна калайдисана тава, захлупваше я с капак, слагаше я в пещта, покриваше я с въглени и пепел, затваряше желязната врата на пещта и те дълго време се печеха на бавен огън. Ставах много вкусни. Баба ме обичаше и винаги плачеше от радост, когато пристигахме в село, а после пак плачеше, но от

мъка, че си заминаваме за София.

Един ден баба Тодора разказала на татко за онази далечна история, със запаления турския огън, случила се в младините ѝ, ала той не проявил интерес. Бил зает със строителството на завод и нямал време да се занимава с минали работи - какво е вършила в селото му турската войска през февруари 1878 година.

Баба беше грамотна, а откак дядо почина, тя сама си водеше в тетрадки домакинските сметки. Та един ден, като се ровех в старата къща на село, намерих пожълтели от годините тетрадки и в тях открих нещо, което ме впечатли. Със ситния си четлив почерк тя бе записала спомена си за турския огън и по-късно към написаното бе добавила, че през есента на 1937 година в полето пред къщата ѝ пристигнали със скъпа кола двама души, загърнати като с черни пелерини, огледали се, не видели никой и забили в земята желязна тръба, а на върха на тръбата се виждало нещо четвъртито, приличащо на отворена книга. Та тези двамата гледали в "книгата", сочели с пръсти нещо из полето и щом забелязали, че баба ги гледа, веднага извадили тръбата от земята, качили се на колата и офейкали. Към написаното баба Тодора бе добавила и подчертала следното: "Тия двамата са турци от консулството в Бургас." Не знам откъде баба разбрала, че това са били хора от турското консулство. Това си остана загадка за мен.

Разказвам ти тази история, защото ми се ще да проверя какво наистина са заровили турците през въ-просната 1878 година. Мисля, че нещата са ясни. През

февруари 1878 година руснаците са вече по петите на отстъпващата турска армия. Обозът, в който се намирали заплатите на войниците се придвижвал най-бавно от другите войскове части и за да не попаднат парите при руската армия ги закопали до село Мокрище. Доказателство, че са закопани там е случката с двамата служители от турското консулство. Но дали сега са все още на мястото, където някога са били закопани, е друг въпрос. Може би отдавна турците са си ги взели...

Жителите на селото забелязали, че след оттеглянето на турската част, от каменния римски мост били извадени три големи каменни блока. Че турците ги били взели е ясно, но защо са ги взели и с каква цел - хората не разбрали

Изслушах с интерес разказа на приятеля си и преди да се замисля защо са били взети каменните блокове от моста, неочаквано видях - те бяха поставени върху сандъците и затрупани с дебел пласт от пръст...

ЗАГАДКИТЕ НА МАРКАУАСИ И ЛАМБАЙЕКА

Знаех, че човек се ражда на земята с определена мисия. Моята мисия бе, с помощта на духовни Учители, да разгадавам загадки, които съпътстваха открития, известни на науката. Но това не се отнасяше за всички открития, защото за някои от тях има забрана - все още беше рано да се разкрият.

По цялата наша земя има безброй странни места, необикновени строежи и образувания, а учените не можеха да ги обяснят и те се превръщаха в загадки, без решение. Такова загадъчно място, наречено Мар-кауаси, се намира в Андите на 4000 метра височина, близо до пустинята Наска, на територията на Перу. То е малко плато - "галерия" в която са изложени на показ каменни скулптури на животни: хипопотам, легна-

Скални паметници в Маркауаси, Перу

Скални паметници
в Маркауаси

ла камила, лъв, пингвин, костенурка, птици; божества и образи на хора, някои от които не се срещат на този континент. Скулптираната огромна човешка глава има

особено лице - от едната страна лицето е на европейец, а другата страна на азиатец.

Местни хора разказват, че каменните фигури били правени от небесни богове-гиганти, други говорят, че са били изваяни от древна цивилизация, наричана мас-ма. Небесните богове, сътворили тези каменни чудеса, били високи бели хора с бели коси. Днес никой не знае кой е създал каменните скулптури, откъде е дошла тази цивилизация и къде е изчезнала.

Това плато излъчваше мощни електромагнитни полета с високи енергии. Мистичната планина бе една от точките с най-силна енергетика на Земята. Всеки, посетил това място, можеше да усети енергията на Маркауаси, която влияе силно на човешкото съзнание и ефекта ѝ е лечебен.

Достатъчно бе да се прочете това кратко описание, за да възникнат безброй въпроси, стига да има кой да отговори на тях. Реших да направя връзка с Акаша. Излязох от манастирската сграда, седнах на пожълтяла от слънцето трева в поза лотос, затворих очи като се опитах чрез медитация да получа отговори за чудноватите скулптури и отпратих към Акаша първия си въпрос:

- Коя цивилизация е изградила каменните скулптури в Маркауаси, Перу?

Чаках дълги четиридесет минути за отговор, краката започнаха да ме болят, а не идваше никаква мисъл-послание в главата ми, нито се появяваше някаква картина. Най-накрая, под затворените ми клепачи започнаха да трептят безброй дребни светлинки, после светлинките изчезнаха, очите ми се насълзиха, а дневната светлина внезапно изчезна и стана тъмно. Явно, връзката нямаше да се получи, въздъхнах, протегнах с облекчение скованите си крака и отворих очи. И тогава видях високата фигура на мъж, застанал пред мен, сянката му падаше върху лицето ми и закриваше слънчевата светлина. Премигнах няколко пъти, разтрих очи и като се усмихнах на игумен Гавраил, със съжаление казах:

- Не успях, Учителю, исках връзка с Акаша, но не се получи ...

- Че то понякога персонала на Акаша е зает, та оттам ме помолиха да ги извиня. Казах, че мога да ги заместя и

ме пратиха да дойда при теб - пошегува се той и седна до мен. - Какво би искал да знаеш за каменните скулптури в Маркауаси, Перу?

- Първо, коя е била цивилизацията, ваяла тези каменни скулптури, и през кой век?

Игумен Гавраил беше готов с отговорите:

- Михаиле, те са направени преди около 12 500 години, когато на Маркауаси са живели чисти потомци на червените клонинг двойки, изолирани от останалите разселващи се родове.

- И те са построили тази своеобразна галерия?

- Не, те не са ги скулптирали, но при тях са дошли бели атланти от Долната земя, които са изградили този комплекс от скулптури и той е показвал разнообразието на новата раса.

- Под разнообразието на новата раса имаш предвид скулптурите на различните човешки лица - на европейци и азиатци, на животни, които не живеят на този континент? - Игумен Гавраил кимна, аз продължих: - Затова учените не могат да открият къде са изчезнали ваятелите на каменните скулптури. Защото те се прибрали в градовете си...

- Да, под каменните скулптури, по спираловиден тунел се достигало до града на подземните атланти, които отдавна живеят в друго измерение и в друго време.

- Учителю, би ли ми казал защо на Маркауаси има толкова силно излъчване на мощни електромагнитни полета с високи енергии?

- Енергиите, които се излъчват на това плато, са с много високи потенциали и принадлежат към по-висшия спектър, непознат все още на земната цивилизация. Те създават поле, използвано от различните НЛО за връзка, информационен обмен и зареждане на техните мощности при необходимост.

Помълчах, премислих какво още бих могъл да питам и да си изясня за Маркауаси, но тъй като бях получил задоволителни отговори, реших да разкажа на Игумен Гавраил за Тукуме, град на пирамидите в северно Перу...

Бях прочел, че град Тукуме се намира в подножието на Андите, в долината Ламбайеке, където местните са

построили пирамиди с пресечени върхове-площадки, върху които се намирали жилищата на владетелите и жреците и до тях само заможните граждани са достигали чрез издигнати платформи. Никой от обикновените хора нямал право да се изкачи там, при владетелите.

В написаното за Тукуме се посочваше, че пирамидите били построени от глинени неизпечени тухли (кирпич), което ми направи силно впечатление. Не можех да си представя построяването на една от пирамидите в Тукуме - най-голямата, която има 700 метра дължина, 280 метра ширина и височина 30 метра (сравнима по площ със седем футболни игрища) да бъде издигната от кирпич! Общият брой на пирамидите в Тукуме е 250. Задавах си въпроса - колко години и какъв брой работници са били нужни за построяването на тези пирамиди? И най-важното - с каква цел са били издигнати? Може би, защото ламбайеките, както и другите цивилизации в Андите, са отъждествявали планините с боговете. Пирамидата се явявала за тях като проекция на планина, а техните владетели, живеещи там били представители на боговете. И хората са строили все повече и повече пирамиди, стремейки се да получат одобрение и защита от боговете. Но от какво са искали да се защитят?

Учените са установили, че районът на Тукуме е страдал жестоко от климатични катастрофи, свързани с феномена Ел Ниньо. Наводнения, пясъчни бури, суша връхлитали тяхната земя и хората вярвали, че те са навлекли върху себе си гнева на боговете, вярвали са, че техният град е прокълнат. Сред местните жители долината Ламбайеке имала лоша слава, считали я за прокълнато място. (Но шаманите и целителите били на друго мнение, те харесвали долината с пирамидите и ѝ приписвали целителни свойства).

Преди пристигането на испанците местното население започнало да гори пирамидите, за да ги прочисти от лоши енергии. С помощта на огъня те се опитвали да се очистят, да се освободят от проклятията. Запалвали старите пирамиди и са се премествали на нови места за живеене. На новите места отново строили много пирамиди, надявайки се този път да бъдат защитени от нещастията.

Идването на испанските конквистадори в Тукуме през 1532 година, яздещи коне, невиджани дотогава животни от местното население, подтикнало инките да ги възприемат за богове, идващи да ги спасят. Но нападенията, грабежите и убийството на Великия Инка, на когото принадлежали тези територии, окончателно убедили жителите на Тукуме, че боговете им са разярени. Тогава народът предприел последен опит да ги умилюва като били извършени жестоки жертвоприноше-

Пирамидите в долината Ламбайеке

ния. Намерени са били 119 трупа на деца и възрастни, обезглавени пред храма.

Характерните рани и положението, в което са намерени скелетите на убитите хора позволило на учените да разкрият начина, по който са извършени жертвоприношенията. До убитите са били открити семена от растението амала, имащо парализиращи свойства. Жертвите били принуждавани да изпият течност от семената на амала, след това телата им се сковавали, хората оставали в пълно съзнание и знаели какво ще се случи с тях, но не могли да се съпротивляват. Жрецът прерязвал гърлото на жертвата, а след това разтварял гърдта, изваждал сърцето и го поднасял в дар на боговете.

Но след като видели, че боговете не заменили гнева си с милост и пощада, хората завинаги напуснали града. Долината на пирамидите опустяла и била забравена...

Археолозите нарекли местните хора "ламбайеките", по наименованието на долината, която някога обитавали.

Игумен Гавраил изслуша внимателно, онова което бе написано за построяването на кирпичените пирамиди от цивилизацията на ламбайеките и която след идването на испанците безследно изчезнала.

Пирамидите в долината Ламбайеке

- Ти какво мислиш по този случай, ученико? - попита той, преди да му задам какъвто и да е въпрос.

- Смятам, че строителите на пирамидите не са ламбайеки. И не вярвам пирамидите им да са били изградени от кирпич. Това, че в най-високата пресечна част на пирамидата са живеели царете и жреците им няма нищо необикновено. Ламбайеки са заварили пирамидите вече изградени и са ги ползвали.

- Като че ли имаш право, ученико - одобри тезата ми без особен ентузиазъм игумен Гавраил и внимателно ми напомни, че след като съм "установил", че кирпичите, с които е бил изграден Мохенджо Даро не са кирпичи, редно бе да знам, че и кирпичите, с които са изградени пирамидите, не са правени от непечена глина и добави: - Пирамидалният комплекс в Тукуме е бил изграден по времето на първите атланти, като мощен енергиен център - подчерта той. - Материалът не е бил кирпич, но вследствие на различни катаклизми и процеси е променил структурата и свойствата си. А и е

строен с такива материали, които при опасни природни бедствия, огнени стихии да се трансформира материята на изградените пирамиди.

- Може би този път ще ми кажеш състава на материала, от който са били изградени пирамидите в Тукуме...

- Щом е дошло времето - охотно се съгласи той и поясни: - Пирамидите са градени от каменно-мраморни блокове, с втъкани в тях материали, непонятни и за мен, по времето на първите атланти.

- С машини?

- Не, на първите атланти не са им били необходими машини за градежа, освен за оформянето на тухлите или блоковете. Те са владеели силата на мисълта, материализацията и дематериализацията, както и други енергии, с помощта на които са поддреждали и издигали блоковете.

- Извинявай, Учителю, а за спойка между блоковете каква смес са използвали?

- Приготвяли са я от съставки с органичен произход, но днес този вид смоли, млека и други компоненти не съществуват. Технологиията за смесването им също е непозната за хората на Земята.

- Учителю, атлантите са строили пирамидите с определена цел и предполагам, че вътре в тях има поставени апаратури.

- В пирамидите няма апаратури. Те са в залите под тях.

- Били ли са изградени помещения в пирамидите?

- Има, разбира се, че има. В пирамидите са били изградени канали, зали, камери, кухни, които се свързвали по специален начин и през тях протичали различни енергийни потенциали. В някои от камерите има модули, които пренасочват или пренастройват съответните потенциали в зависимост от зададените от апаратурите команди.

- Каза, че под пирамидите има зали...

- Да, дълбоко под пирамидите се намират залите, от които са следили параметрите и се извършвали различните настройки и манипулации.

- Пирамидите звездни системи ли са представлявали?
- Не са представлявали звездни системи, а са били изградени на базата на Свещената геометрия, използвайки принципите и законите ѝ, за да се създадат необходимите взаимовръзки. По времето на петата раса, комплексът вече не е бил действащ, а останките му са били използвани за нуждите на местното население.

- Учителю, на базата на откритите скелети пред голямата пирамида учените правят изводи, че инките са извършвали жертвоприношения на хора. Наистина ли са били толкова жестоки?

Игумен Гавраил поклати отрицателно глава:

- Не, Михаиле, местните не са извършвали жертвоприношения. Откритите обезглавени останки са на жители, които са отказали да се подчинят на завоевателите...

Замълчах. Зверските убийства бяха приписани на инките...

СЕКРЕТНАТА МИСИЯ НА НАЦИСТИТЕ

Историята, която искам да разкажа е достоверна. При превземането на Берлин от съветската армия през 1945 година била пленена германска военна част, извършвала специфични секретни операции на териториите на окупираните държави. Пленниците веднага били депортирани в СССР, в един от лагерите на Гулаг - Озерлаг, Иркутска област, където остават до края на живота си. При разпитите на пленниците, немски офицер признал за редица секретни операции в окупираните от Германия територии през 1938 - 1945 година, извършени от инженерно подразделение на СС, което е командвал. Разказал и за секретна операция в България - съюзник на Германия до 1944 година...

Двадесет години по-късно преводачът, който присъствал на разпита на пленниците от германската секретна част, вече пенсионер, решил да издаде мемоарна книга и започнал да възстановява спомените си от работата в лагера.

Не е известно дали преводачът е успял да напише мемоарите си, но дори и да ги е написал едва ли книгата

му е видяла бял свят.

От разпитите на пленените германски офицери, руските секретни служби научили за множество подземия, в които специалните немски части са складирали и укрили ограбени от окупираните земи съкровища. Сведенията били засекретени, но дали са предоставени впоследствие и на държавите от другите социалистически страни, за разкриване на хитлеристките тайници по техните земи, остава неизвестно.

През 1967 година в землището на град Дулово овчарче намерило в гората мъртъв мъж, а до него лежала кожена чанта, в която имало само една тетрадка. То предало чантата на баща си и той уведомил милицията за намерения труп. От откритите в починалия документи, разследването установило, че това е съветският гражданин - Иван Мухин, а аутопсията показала, че мъжът е починал от инфаркт. Бил е на 56 години. Какво е търсил Иван Мухин в района става ясно от тетрадката, в която имало записки на руски език от проведения разпит на немски инженер.

По една случайност през 2006 година, при разговор с Георги Ковачев - бивш контраразузнавач, вече покойник, научих какво било съдържанието на тетрадката...

"... От разпита на полковник Манфред Шулц - ръководител на свръхсекретна инженерна част - установих, че лично Адолф Хитлер му е заповядал да замине с частта си за тайна операция в България. Целта е откриване на подземие, част от тракийска мина за добив на злато, впоследствие експлоатирана и от римляните, в която се съхранявали древни съкровища. Сведенията за съкровищата са предадени лично на Хитлер от италианци, близки до Ватикана. Предадени са сведения и за други подземия в България..."

По-нататък в тетрадката следва самият разказ на полковник Шулц:

"Влязохме в България през 1941 година. По картата, получена от Ватикана установихме, че подземие се намира близо до село Мезден. Римската карта най-подробно описваше видимите белези, оставени на скалите, по които се ориентирахме и открихме входа на мината. Беше

затрупан, по нищо не личеше, че тук някога е имало мина.

Пристигналото подразделение на СС огради с бодлива тел голям периметър около мината, а ние започнахме разкопаването на входа.

Съкровищата, които открихме бяха шокиращи. Количеството на ценностите бе толкова голямо, че за да ги извозим трябваше да изградим трасе за теснолинейка. И когато теснолинейката заработи, започнахме да изнасяме от подземията безценни предмети от древността, изработени от злато, сребро, бронз, керамика, мрамор; златни статуи с височина два-три метра, различни статуетки и фигури; сандъци с накити, купища монети; старинни оръжия: мечове, копия, лъкове, бравички,

брони, ризници, шлемове, бойни каляски, двуколки и прочие; атрибути за коне и конни впрягове, военни атрибути; стари книги и ръкописи. Изнесохме и голям брой скъпоценни камъни, включително и диаманти...

През 1942 година преустановихме извозването и затворихме подземието, защото възникна опасност за разкриване на дейността ни от висшестоящи български управници, тъй като работихме без знанието на властите. Демонтирахме релсите, а вагоните оставихме вътре в мината, след което засипахме отново входа на подземието.

Тази секретната операция бе заповядана лично от Хитлер и Гьоринг."

Историята с изнесените от България съкровища ме бе изправила на нокти. Искях да науча повече, да намеря тайната мина, но за зла участ групата, която навремето е ръководил полковник Георги Ковачев, не бе успяла да открие местността, където е бил затрупан входът на подземието.

Изминаха години, МВР явно отдавна е сложило към дело случая с въпросната мина. Днес никой вече не се сеща за нея. Впрочем, някъде изобщо била ли е отразена такава операция?...

Това ми бе казано, това и написах, а сега трябваше отново да поискам помощ от игумен Гавраил.

- Ех, хе, хеее... - възкликна той, щом видя да се отправям напористо към него. - Изглежда няма никаква възможност в близко време да се укротиш! Пак ли с тия подземия и съкровища? Що тая държава не вземе, та да те назначи за главен пазител на съкровищата?

- Де да знам, но това може да стане при някое следващо правителство.

- Добра длъжност. Ще влизаш в съкровищниците, ще ги разглеждаш на воля и ще ги пазиш. Става ли? Какво да ти кажа за подземието до село Мезден, близо до Дулово? Искаш да знаеш дали написаното от руснака за подземието, отговаря на истината? Отговаря.

Ей, камък ми падна от сърцето! Имаше такова подземие, а защо не беше открито до сега? "Защото не му е дошло времето", щеше да каже Учителя, ако бях задал

този въпрос. А за немците тогава защо бе дошло времето? Вътрешно негодувах за изнесените съкровища, ала все се надявах, че част от тях са останали в България.

- Аз също бих искал да е така, ученико, но съдбата е взела друго решение.

Стояхме пред сградата на манастира и разговаряхме. Слънцето се бе катурнало зад хълма, жегата понамаля, а кучетата, изтегнаха тела върху изсъхналата трева и уморени от зноя, бавно се изправиха и лениво се приближиха до краката на игумена.

- За съжаление, всичко извадено от подземие то е било натоварено на влакови композиции и транспортирано в Германия - глухо отвърна игуменът и надеждите ми отлетяха като уплашени птици. - Там, в Германия, съкровищата са складираны в подземни тайни хитлеристки трезори.

- Подземието и съкровищата са наши, намирали се на наша земя и никой няма право да ни ограбва. Та кой ли не ни е грабил... - разпалих се аз.

- Съчувствам ти, приятелю, и те подкрепям, но фактът си е факт. Колкото до подземие то, от което са били изнесени ценностите, то някога е принадлежало на траките и впоследствие е използвано от римляните.

- Ето, виждаш ли, първо е принадлежало на траките, впоследствие са го използвали римляните, но е било на територията на България. Накрая е било ограбено и пренесено в Германия. Останало ли е нещо в подземие то?

- Е, останали са малко от съкровищата, които хитлеристите не са успели изнесат. Все пак, те са останали за България, но както и при другите случаи времето още не е дошло за тяхното разкритие.

- В колко други подземия хитлеристите са влизали и изнасяли съкровища от страната ни?

- Не са много спрямо информацията, с която са разполагали. Не са успели да достигнат повечето от подземията.

- Казваш, че не са много подземията, в които те са проникнали и изнесли от тях съкровищата ни... Отговорът ти не ме успокои, Учителю. Разбирам, че може би нямаш право или не е дошло времето да ми дадеш повече

подробности за богатствата, които са били отнесените в Германия, но се надявам един ден те да се открият и да ни бъдат върнати.

- Тези богатства ще бъдат разкрити след 2020 година и ще бъдат достояние на хората.

Нямах нищо против съкровищата да принадлежат и на света, но да си бяха останали в нашата земя и светът да идваше да ги вижда у нас, а не в Германия.

- Учителю, къде се намират тайните хитлеристки подземия в Германия? Много ли са на брой?

- Те основно са три. Едното подземие се намира североизточно от Берлин. Второто е на юг, близо до южната граница на Германия, а третото е на запад от Берлин.

Получих съвсем точна ориентация за подземията по "стила" на игумен Гавраил... Нямах смисъл да питам за координатите. Строгата тайна ги бе запечатала за неизвестно време - с кода на мълчанието! Но все пак някой трябваше да знае за тях.

- Учителю, предполагам, че има нацисти, които са знаели входовете на подземията?

- Всички те вече са покойници и...

- Не, не е възможно - прекъснах го аз. - Невъзможно е тайната да си е отишла с тях.

- По-спокойно де! - смърти ме той. - Искях да ти кажа, че всички, които са знаели за входовете са вече покойници, с изключение на един генерал, който живееше в Аржентина, но той има сериозно заболяване.

- Учителю, как се казва този генерал?

- Името му е Хелмут фон Винерхоф.

- Учителю, нещо не е наред. От 1945 година досега са изминали шестдесет и седем години и...

- Все още мога да пресмятам - усмихна се приветливо той. - Какво те безпокоят годините?

- Ами генералът трябва да е над сто години... На двайсет години в хитлеристка Германия никой не е бил произвеждан в чин генерал.

- Михаиле, хитлеристкият генерал Хелмут фон Винерхоф е все още жив в Аржентина - спокойно обясни игумен Гавраил. - Бил е произведен в чин генерал през

1967 година от действащата все още тайна организация на нацистите, установили се в Южна Америка.

Замълчах. Тайната организация на нацистите и след толкова години съществуваше и разполагаше с нечувани богатства и неограничени възможности...

КАМЕННИТЕ ДИСКОВЕ ОТ КИТАЙ

Китай - една огромна и могъща страна, изпълнена с чудеса. Ако трябва да пиша за чудесата на Китай нямаше да стигне времето, определено ми за живот на земята. Ще отбележа само няколко факта, които предизвикват интерес у нас, хората. Ще започна със съобщение от 2012 година за намерени в Китай десет каменни диска, които наподобяват по формата си на НЛО. Новината наистина бе сензационна и се свързваше с извънземни, посетили Земята...

В село Хуан, провинция Цзянси (Китай), при разчистване на площадка за шахта в мина за въглища, работници открили странен каменен диск с лека издатина в средата. След което намерили друг диск, подобен на първия, после още един... Миньорите извадили десет еднакви диска, като всеки бил с диаметър около три метра и тегло 400 килограма. Археолозите разгледали

Китайски каменен "НЛО"

Китайски каменен "НЛО"

причудливите каменни дискове, но не могли да определят какво представлявали тези артефакти.

Китайските учени свързват каменните дискове с откритие станало през 1994 година, когато австрийски инженер, който работел в музей в един от най-древните китайски градове - Сиан, открил няколко от "дисковете" на съществата "дропи". На дисковете нямало йероглифи, а рисунките, с които били покрити, сякаш подсказвали за космическа тематика. Никой досега не е успял да обясни тези изображения.

Сега китайски археолози ще изследват каменните дискове, които били открити в провинция Цзянси, като се надявали, че на тях можело да има рисунки или надписи, разказващи за съществата "дропи", които преди хилядолетия долетели със своите "лелящи чинии"

В края на 1937 и началото на 1938 година в труднодостъпния район Баян Кара Ула, разположен на границата между Тибет и Китай, експедиция под ръководството на професора от Пекинската академия на науките Чи Пу Тей намерила в пещера гробище, в което имало малки скелети на същества с фино телосложение, но с доста

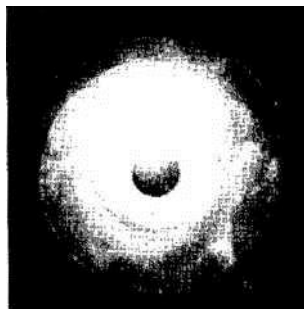
големи черепи. На стените на пещерата Чи Пу Тей открил скални рисунки, които изобразявали същества с кръгли шлемове. Издълбани също били звездите, слънцето, луната и неизвестна на астрономите планета, от която се проточвала верига от точки с големина на грахово зърно. Веригата опирала в Земята и сякаш това показвало крайния пункт от междוזвездния поход на пришълците.

Учените стигнали до извода, че гробниците сред скалите са последната обител на приблизително 716 мъртви извънземни.

(За гробището на извънземните, открито в Руанда писах в предишните части на "Тайните подземия на България". Нека да припомня, че то се намира юго-западно от столицата Кигали. Извънземните са били представители на цивилизация, обитаваща малка планета в периферията на Млечния път, на която е предстояло да претърпи сериозни трансформации и затова нейните жители са търсили варианти за разселване. Представителите, дошли на Земята, са се сблъскали с вирус, с който не успели да се преборят бързо и тези от тях, които са били засегнати по-рано са умрели, а останалите ги погребали и след това напуснали Земята с преценката, че планетата ни е негодна за живот за тяхната цивилизация. Това се е случило преди около 700 години.)

Начинът на погребване на малките човечета не направил впечатление на археолозите. В Тибет също било разпространено използването на естествени и изкуствени пещери за погребения, но антропологът, участвал в експедицията установил, че телата на мумифицираните същества се различавали от телата на китайците, на тибетците и на другите народи, живеещи в тази част на Азия.

Учените били изненадани, че във всеки един от 716 гроба в краката на починалия е бил поставен малък каменен диск с дупка в средата, който наподобявал грамофонна плоча. Естествено, най-голям интерес предизвикала информацията, нанесена върху дисковете. Благодарение на нея се разкрила тайната за произхода

Дисковете на дропа

на малките същества, чието гробище намерили археолозите.

Дисковете били с диаметър около 30 сантиметра и дебелина 8 милиметра като в средата имали дупка, от която във вид на спирала тръгвал двоен издълбан надпис със ситни, неразбираеми знаци и стигал до ръба на диска. Анализът показал, че някога тези дискове, са били подложени на въздействието на силно магнитно поле.

На някои от дисковете, на древен китайски език, имало описание на капковидни апарати, долетели на тези места преди 12 000 години, управлявани от племето шунка. Но за племето шунка никой нищо не знаел, за него нямало данни и в китайската история.

След експедицията археолозите се върнали с намерените артефакти, но по време на войната с Япония и "културната революция" от 60-те години на 20 век много от музеите били разбити и дисковете изчезнали. Изчезнал и докладът на експедицията, в който били дадени точните координати на необикновеното гробище.

През 1963 година китайският професор Цум Ум Нуи успял да докаже, че каменните дискове имат високо съдържание на кобалт и други метали. Физиците установили, че всичките 716 диска притежавали високи вибрации, от което можело да се направи извод, че някога те са били подложени на много голямо електрическо напрежение. Професорът направил и частичен

превод на надписите от дисковете на дропа, който публикувал в книгата "История на космическите кораби, съществували преди 12 000 години" Книгата по-късно е загубена, но от превода се знае, че преди 12 000 години група от един народ, наричащ себе си дропа пристигнал на нашата планета. Техните въздухоплавателни средства не успели да продължат маршрута си, защото нямали достатъчно мощност и извършили принудително кацане в далечна и труднодостъпна планина. Някои фрагменти на превода пресъздавали още по-мощна версия на катастрофата. Дропа нямали средства и възможности да си построят нови летателни апарати. Попаднали на Земята, те се опитали да се приспособят към местните условия и да се споразумеят с обитателите на планетата, но били преследвани и убивани от тях. Изплашените диваци от племето кхам, живеещи в планинските пещери, не повярвали в мирните намерения на пришелците и убили по-голяма част от тях. Стечение на времето хората намерили общ език с останалите живи същества, които нарекли дропа, но да им помогнат да се върнат на родната им планета, разбира се, не могли. Когато дропа разбрали, че пътят им за родната планета е невъзможен, се наложило да се приспособят към земните условия на живот. Те дали на диваците знания, достъпни за човешкото развитие по това време.

Възможно е в китайските планини да са аварирани кораби от цял извънземен флот, а и от фрагмента може да се направи извод, че не един път дропа са се приземявали там, но далеч не винаги посещенията са били безобидни...

В китайска легенда се намерили доказателства за приземяване на HJ10 преди 12 000 години. В нея се разказвало как в областта на Байан Кара Ула се появили дребни, тънки като вретено жълти същества, които слезли от облаците. Те били толкова грозни, че били убивани от местните жители.

През 1960 година немският археолог Валтер фон Молтке отново се заел с изследване на дисковете. "В направения превод от 1962 година се описвала историята на племето дропа, етническо малцинство, почти изчезнало още през 1947 година - разказва фон Молтке. - Тайнствените надписи сочели, че родната планета на

дропа е разположена около Сириус и техните предшественици са извършили две пътешествия до Земята - преди около 20000 години и през 1014 година. По време на последната мисия корабът им се разбил и оцелелите пришелци не успели да напуснат нашата планета."

При посещението си в Китай, археологът Валтер фон Молтке успял да намери няколко от разхвърляните по различни музеи скелети на извънземни от племето дропа. Направил снимки на останките на предполагаемия им вожд, който се оказал с височина 117 сантиметра, а неговата съпруга била с 12,5 сантиметра по-ниска. Археологът предположил, че в крайна сметка 12 от 716 скелета имат пряко отношение към първата космическа колония: те се отличавали от останалите с по-ниския си ръст, с големия размер на черепите и очните кухини. На краката на един от тях имало следи от хирургическа операция, направена, съдейки по всичко, с помощта на лазер.

Резултатите от научната експедиция в Баян Кара Ула през 1938 година за много от хората били обикновена мистификация.

За да проучи истината за каменните дискове, австрийският журналист Петер Крас тръгнал по следите на космическите пришелци. В своята книга "Когато пристигнаха жълтите богове" той споменал за каменните дискове. На конференция, посветена на НЛО и пришълците, до него се доближил непознат мъж, който се представил като инженер Ернст Вегерер. Той разказал, че през 1974 година е видял в китайски музей експонати, напомнящи споменатите дискове. И ги описал: каменни, с дупки в средата, със спираловидни черти върху тях, излизащи от центъра. Директорката на музея му обяснила, че са от глина. Но според него материалът, от който били направени е по-скоро някакъв зелено-сив мрамор.

През 1994 година Петер Крас и Хаусдорф пътували до Китай и посетили музея, където Вегерер видял дисковете, но от тях вече нямало и следа. Била останала само една рисунка на диск с дупка в центъра, намерена в служебните архиви...

Това най-общо беше информацията за намерените каменни дискове и каменните "грамофонни" плочи, ос-

танали от малките човечета.

Днешният следобед "пазих" манастира заедно с Рая и Ира. Игумен Гавраил, Димитър и Георги щяха да се върнат привечер, затова реших да се поразходя наоколо. Тръгнах към близката гора, съпроводен мълчаливо, без особен ентузиазъм, от овчарките и навлязох сред шарената сянка на дърветата. Гората си е гора, винаги се усеща мирис на шума, на земя, на билки. Долавях мирис на маточина и на здравец, по земята бяха нападали първите жълъди, а в две дълги бойни редици, паралелно една до друга, но в противоположни посоки маршируваха мравки, сухите клонки под краката ми се чупеха с лек пукот и плашеха кацналите по дърветата птички. Изведнъж кучетата спряха, оголиха зъби и страховито заръмжаха. Време бе да се връщам. Нямах желание да се срещам нито с мечката, нито с мечетата й...

Виждали ли сте поп на моторетка, както се казваше в един виц? Е, аз и преди съм виждал, ама и сега видях. Игумен Гавраил, с развято от вятъра расо и с калимъв-ка на главата, управляваше мощния мотор, а зад него Георги, също облечен в попски одежди, придържеше с ръце кошница с грозде. Не знаех, че игуменът можеше да управлява мотор, а картината на отците с мотора ме разсмя.

- Поп на моторетка, а? - засмя се и игумен Гавраил, щом слезе от мотора.

- Двама попове на моторетка, двама! А къде е третият?

- Димитър ще се върне по-късно. - Учителя ме огледа и видя сложения диктофон в джоба на ризата ми.

- Какво ще кажеш, да се освежа малко и тогава да поговорим за джуджета, а?

- За малките извънземни човечета - поправих го аз.

- Майтап бе, Уили... - ухили се той и се отправи към спалните помещения.

След двадесетина минути вече седяхме пред черквата с чиния, препълнена с кехлибарено грозде и разговаряхме за откритите каменни дискове в Китай. Бяхме навлезли в темата, когато и Димитър пристигна пеша в манастира и побърза да се присъедини към нас. Тримата чакахме отговор от игумен Гавраил - той посегна към чинията с грозде, взе две зърна, сдъвка ги, скръсти ръце пред

гърдите си и запита:

- Интересно, кой ли е изработил тези каменни дискове? Защо ли формата им наподобява на ИЛО? Какво ли е било предназначението им? Защо са заровени едно под друго на едно място? Колко много въпроси и колко малко отговори...

Погледна ни, знаех, че не очакваше бърз отговор от нас, искаше да размишляваме над неразрешимите загадки. Не вярвах да е имал надежда за неочаквани проблясъци в умовете ни, но все пак... Ситуацията, в която се намирахме най-неочаквано ми припомни още един виц и без да искам се засмях. Всички ме погледнаха учудено, а аз се извиних и побързах да им разкажа, как двама близнаци разговаряли в корема на майка си: единият близнак пита дали след раждането има живот, а другият отговаря, че никой досега не се е върнал оттам, за да каже...

Посмяхме се, игумен Гавраил се съгласи, че ситуацията с каменните дискове може да се възприеме и по този начин. После продължи:

- Каменните дискове са произведени от извънземните...
- били са закрепвани по периферията на космическия кораб, с който са дошли на Земята. При навлизане на космическия кораб в земното пространство, те започвали да извършват специфични въртеливи движения, които са спомагали за баланса на кораба. Някои от тях са изпълнявали и ролята на спасителни капсули, в случай на авария.

- Защо дисковете са намерени на едно място? От десет кораба ли са оставени? - попита Димитър, вдигна чепка грозде до устата си и със зъби откъсна едро кехлибарено зърно.

- Не, братко, били са свалени от единствения НЛО, подготвен за ремонт, но така и не са били монтирани отново на летателния апарат, извънземните не са успели да се справят с ремонта и са останали на Земята.

- Учителю, ти каза, че някои от дисковете са имали и ролята на спасителни капсули, в случай на авария - обадох се и аз. - Само ми се струва, че е невъзможно в тях да влезе извънземен, за да се спаси при авария.

Игумен Гавраил ме погледна учудено.

- Някой да е споменал, че дисковете служат за катапултиране на пилотите и пътуващите? Не, Михаиле, в каменните дискове не може да се влезе. В тях се поставяли различни важни предмети като бордови дневници, компютри и прочие.

Ама че глупав въпрос бях задал! Нима бе възможно в каменните дискове да влезе дори малко човече... Стана ми неудобно и побързах да спомена, че каменните дискове са поставени там преди 12 000 години.

- Били са поставени преди повече от 12 000 години - уточни игуменът.

- Казват, че намерените дискове са от камък, но вече знам, че са били изработени от непозната сплав.

- Да, материалът е от сплав, непозната на Земята. С течение на времето и под въздействието на различни климатични фактори той се е видоизменил и трансформирал в каменна маса.

- Учителю, запазило ли се е нещо във вътрешността на дисковете?

- Там нищо не е останало. Каквото е имало е извадено и взето. Закъснял си... - засмя се добродушно той. Знаеше колко много се вълнувам от древна документация... - Следващите въпроси, Михаиле?

- Съвременните НЛО използват ли подобни дискове?

- Не, не използват подобни дискове, тъй като това е отдавна остаряла технология.

"Остаряла технология ли? Ех, да можехме да я имаме - помислих си със съжаление аз. Да можехме да започнем от нея и след това да догонваме съвременните извънземни технологии

- Останките на малките човечета в пещерите на Китай на племето дропа ли са били? - Георги успя да се вреди с питането си, побутна настрани чинията с грозде и се подготви да зададе още въпроси.

- Не са на племето дропа. Те са на хуманоиди от далечна цивилизация, която е извършвала проучвателни пътувания в пространството. Техният кораб е аварирал, те останали на Земята и се опитали да се приспособят към земните условия на живот.

Време беше отново да се намеся:

- От коя планета са дошли?

- Тяхната планета е позиционирана в друга Слънчева система, която се намира в сравнително далечен край на Галактиката.

- Защо не са оцелели на Земята? Тук има всички условия за живот.

- Умират постепенно, защото не са успели да изградят своевременно необходимите за земните условия имунни системи.

Тишина. Кратък миг за размисъл. Вдигнах глава към небето и попитах:

- Учителю, къде се намира корабът, с който са долетели до земята?

- В по-дълбока пещера, северозападно от "гробницата" им.

Усмихнах се, усмихна се и игумен Гавраил. Знаеше много добре, че с дадените от него "стандартни уточнения" никой никога не би открил местоположението на скрития кораб. Не поисках повече описания за пещерата и преминах на друг съществен въпрос:

- Защо тези хуманоиди не се свързали с кораба-майка, за да поискат помощ?

- Логичен въпрос. Наистина заслужава изясняване. - Откъсна от чепката зърно грозде, повъртя го между палеца и показалеца, с изненада видя полазилата по зърното мравка и побърза внимателно да я изтръска върху тревата. Вдигна глава и продължи: - Причините може да са били различни, но в случая инцидентът е станал поради нарушената връзка за комуникация при аварията между техния кораб, кораба-майка и другите станции и кораби. Връзката била непоправимо разрушена, поради което не са успели да предадат координатите на местонахождението си, за да бъдат спасени.

Помислих си, че никоя цивилизация, колкото и напреднала да е тя в технологично отношение, не е застрахована от катастрофи. Все някога нещо се случва. И днес корабите на извънземните катастрофират. Колко много въпроси имах да задавам...

- Хуманоидите с един кораба ли идват на Земята?

- Намерените тела са от един кораб. Информацията за тях и за приземяването им е записана на дисковете, открити при останките им. Фон Молтке правилно е съ-

общил, че дропа са били от извънземна цивилизация, чиято планета се намира близо до Сириус.

- Учителю, те по ръст са подобни на дребните човечета, чийто кораб е аварирал в същия район, където по-късно са кацнали и дропа.

- Да, дропа са искали да установят контакт с нови цивилизации и дошли на Земята преди около 12 000 години. Първите им кораби са кацали с опознавателна цел на Земята. При завръщането им на тяхната планета и след обсъждане на направените наблюдения и заключения са взели решение два кораба с доброволци да се върнат на Земята. Извънземните трябвало да се установят тук, на нашата планета, да направят контакт с местните жители и да изучат навиците, бита, културата и историята им. Общо доброволците са били около 500 на брой. След като кацали на Земята, корабите им се върнали в пространството около кораба-майка.

- Дропа установили ли са контакт с местните жители на Китай?

- Първоначално за дропа е било много трудно да установят контакт с местните, тъй като те са ги отбягвали и са се страхували от тях, въпреки по-малкия им ръст. По-късно, когато започнало общуване между двете раси, дропа изпратили още един кораб с доброволци, който останал на Земята.

- И оттогава корабът им се намира на Земята?

- Да, корабът на дропа е прибран в пещера, дълбоко под земята.

Въздъхнах - съдбата на космичния кораб живо ме интересуваше, затова дарих с усмивка игумен Гавраил, а той продължи да разказва:

- След период от около 200 години, част от дропа се прибират на тяхната планета с кораб, който пристигнал да ги отведе. Останалите дропа решили да останат тук, на нашата Земя, и постепенно да се приобщят към земното общество. Тогава започнали да записват на дисковете своята история и подробности около установяването си тук, на Земята.

- Може би на намерените дискове има записи и за извънземни технологии? - предпазливо предположих аз.

- Да, има записи на техни знания и вярвания. По тези

въпроси по-късно...

- Знам, знам... - отвърнах с разбиране. - Дропа създават ли хибриди с човешкия род?

- Не са създали хибриди с човешкия род. Те успяват да се приспособят, но живеели затворени в своето общество и създавали потомство само помежду си. Постепенно родът им намалява и сега в планината и пещерите на Китай живеят съвсем малко на брой от тях, които всячески се стремят да останат неизвестни на съвременните модерни хора, на земните учени.

Безсмислено беше да питам защо китайците не допуснаха чужденци в този район. Най-вероятно заради знанията на малките човечета и наличието на техния звезден кораб. Затова пък се поинтересувах още за тях:

- Дропа имат ли пряка връзка с другите малки човечета?

- Няма пряка връзка. Дропа идват на Земята малко след тях и не успяват да им помогнат да се спасят.

- В Китай има ли запазени аварирани НЛО?

- Има!

Игумен Гавраил беше ми казал и преди, че големите държави притежават НЛО и не се изненадах, че ги има и в Китай.

- Учителю, пак ще кажеш, че питам твърде много. - Той подмина думите ми с мълчание, а аз продължих:

- Логично е да се мисли, че дропа не живеят в тъмни и мрачни пещери. Предполагам, че са изградили подземен град, в който са си създали всички условия и удобства за живот и работа.

- Дропа нямат изграден подземен град. Приспособили са няколко пещери, създали са необходимите им удобства и постепенно се изолирали от земните хора. На кораба, останал при тях, се намират и технологии за оцеляването им в земните условия.

- С какво се занимават? Идването им на Земята не е било без цел. Но защо не се свързват с хората?

- Идват, за да проследяват развитието и историята на човешката цивилизация, като са записвали всичко на различни носители. Не се свързват вече с хората, защото и на този етап от развитието на земното съзнание, ние все още не сме готови за такъв контакт.

- Учителю, защо учените са успели да преведат само част от написаното на плочите?

- Защото са използвали само знанията си, натрупани в тази област и така наречената си интуиция. Но не са имали директна връзка с Учител и поради тази причина преводът не е пълен.

С други думи, помислих си аз, на учените не било разрешено да довършат превода, за да не научат някои извънземни технологии, за които все още не е настъпило времето.

КОРАБЪТ НА АТЛАНТИТЕ

Това се случи преди няколко години. Седях на брега на морето и се любувах на гледката, която се разстиляше пред мен. Луната пътуваше по небосклона на вечерното небе и бавно, прекалено бавно, почти незабележимо преместваше сребристата си ивица трептяща светлина върху заспалата вода на залива. Скалите, осветени от луната приемаха чудновати форми, превръщаха се във фантастични сгради със странни конструкции, виждаха се тъмни проходи, водещи незнайно къде, лунното сияние очертаваше тайнствени пътеки към морето...

От сушата се носеше нежен полъх на цъфнали липи, бризът бързаше да го отвее и разнесе сред морето, откъдето постоянно миришеше на водорасли. Лекият ритмичен плясък на вълните в скалистия бряг ме успокояваше, връщаше ме към забравени спомени, които ми припомняха едно изживяване от недалечното минало...

Пътувах от Несебър за Одеса с кораб, пълен с екскурзианти. Времето бе слънчево, морето спокойно, по палубите се разхождаха хора, щастливи от възможността да се насладят на безбрежната морска шир, на разминаващите се с нас лодки и кораби, на играта на делфините, плуващи редом до нашия кораб, на бело-снежните чайки, съпровождащи ни далеч от брега. Гледах как носа на кораба пори водата, как тя кипва в бяла пяна, плъзва се по корпуса му и се размива. И тогава надвесен над водата, встрани от нашия кораб, видях потънал кораб. Да, в прозрачните зеленикави води на морето имаше потънал кораб, исках да го покажа на другите пътници, но корабът ни бързо отмина и в мен остана само споменът за

видяното. Не знаех наистина ли имаше потънал кораб, или това бе илюзия? Нима можех да видя кораб, потънал на дълбочина повече от сто метра? Не, това не бе възможно. Водата не можеше да е прозрачна на такава дълбочина.

Дори сега, след толкова години, споменът ми бе ясен и реален. Отново се бях върнал на борда на кораба и... пак на дъното на морето видях потънал кораб, който ме привличаше като магнит към себе си...

Плувах под водата, по-точно носех се устремно надолу, към пясъчното дъно, върху което лежеше напълно запазен древен кораб, леко килнат на една страна и обвит в огромен прозрачен пашкул. Стъпих развълнуван на пясъка, преминах без особени усилия през прозрачния пашкул и се изкачих на палубата на кораба. Тук, под покрива на гигантския балон, бе сухо и аз като стар морски вълк се заех да го огледам. Беше товарен кораб, нямаше мачти, притежаваше хромира- на машина, на кърмата бе монтирано желязно витло, а върху капитанската кабина се издигаше непознат уред, подобен на перископ. Макар и силно развълнуван осъзнавах, че случилото се е реалност. Знаех, че някой от моите учители ме бе пренесъл под водата, но кой?

- Ако нямаш нищо против, аз те пренесох - чух гласа на Раджи, видях го и се зарадвах. На главата си носеше белия тюрбан с блестящия по средата диамант, усмихна се и ми напомни: - Някога аз ти показвах кораба, но след смъртта на Веса Маркова връзката ни временно прекъсна и ето, сега се връщам да довърша започнатото. Ти се намиращ на един от корабите, пренасяли безценни предмети и товари от Атлантида към бреговете на Черно море. Той е потънал в средата на 13 047 година преди Христа.

- Раджи, толкова се радвам на срещата и ти благодаря за помощта, но как да възприема казаното от теб, че корабът е потънал през 13 047 година преди Христа? Черно море по това време е било сладководно езеро.

- Виждам смущението ти, но познанията ти за миналото на Земята са недостатъчни. Трябва да знаеш, че релефът на Земята се е променял многократно през

времената. В миналото Черно море е било езеро, но много преди това е било воден басейн, свързан с други морета, а чрез тях и с Атлантика.

- Благодаря, не знаех това. Раджи, откъде е идвал или за къде е пътувал този кораб? Отпътувал е от някакъв град...

- Градът, от който е тръгнал за земите на днешна България се е намирал в Югоизточна Атлантида и се е наричал Караиантика, а е пътувал за атлантически град, който се е намирал югоизточно от днешна Варна и се е наричал Понтиагра.

- Корабът е с размери на един съвременен средно голям товарен кораб. Машината му ми е непозната, но има желязно витло.

- Да, корабът не е голям. Използван е за превоз на стоки. Движел се е със специални икономични енергийни двигатели, разработени и произведени в някои от заводите на атлантите.

- Мога ли да разгледам какво има в трюмовете му?

- Раджи кимна и аз мигом се намерих там. Движех се сред великолепни произведения на изкуството, подредени в отделни сектори: картини, сякаш току-що рисувани с маслени бои, които бяха поставени в златни рамки; статуи на хора, на животни. Имаше изработени прекрасни бижута, но не можех да изброя толкова много предмети. Ще спомена още, че корабът пренасяше и някакви апарати.

- Раджи, каква е била причината корабът да потъне? Доколкото мога да преценя той не е бил с голяма товароподемност и водоизместимост. Не забелязах превозваните предмети да са толкова тежки, че да са го потопили...

- Имало е силна буря..., при потъването на кораба е бил създаден защитен енергиен щит, който го е предпазил от разрушение и разграбване.

- Атлантите са се погрижили за товара на кораба, знаели ли са предварително за предстоящото му потъване?

- На този свят всичко се знае - философски отвърна Раджи.

- Преди да доближи пристанището, корабът е потънал, но къде се намира сега?

- Там, където го видя - намира се под неутрални води, югоизточно от Бургас. Поради промените в релефа, днес корабът е не само под водата, но и под пя- съчното дъно. Ще може да бъде открит и изваден след 2020 година.

Бях благодарен на Раджи, че възстанови връзката между нас. Отново седях на брега на променящото се вечно море. Лунната пътека чертаеше дълга светла диря във водата и приличаше на сребърна река, която потръпваше, пееше си нещо, а морето ѝ пригласяше с приборя...

ПРЕСКОНФЕРЕНЦИЯТА

ЧАСТ ПЪРВА. ПРЕДИ ОБЯД

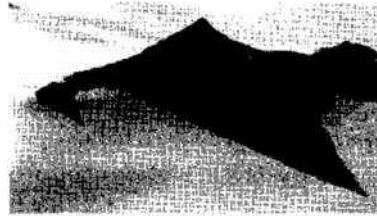
Колкото и да не желаше светски изяви, игумен Гавраил за втори път склони да се срещне с учени за една импровизирана пресконференция, която се проведе на територията на древната крепост. Виновникът и организаторът на събитието бе неговият стар приятел - професорът археолог Александър Царевски, на когото игуменът не можа да откаже. Месеци наред професорът бе водил разговори с изследователи от научни центрове, запознавайки ги с личността на игумен Гавраил, изготвил бе резюмета на издадените вече девет части на "Подземията на България", а от желаещите да осъществят контакт с игумена се искаше да задават въпроси за факти и събития, които не са били публикувани в книгите.

От ранната сутрин на съботния ден в манастира започнаха с коли хора на науката, предварително подготвени за събитието.

Поляната пред манастира се изпълни с пластмасови столове, дървени пейки, с летни шатри, каси с минерална вода, разхладителни напитки и сандвичи. Не далеч зад манастира дори бяха поставени преносими олекотени химически тоалетни. Техници монтираха тонколони, направиха малък подиум, на който поставиха микрофон, а професор Царевски с кратко слово представи игумен Гавраил и когато той се появи възбудата нарасна. Игу-

менът беше развълнуван, облечен в расо, но бе гологлав и още преди да стъпи на подиума, хората станаха на крака и започнаха да ръкопляскат, а той видимо притеснен им помахаше с ръка за поздрав, доближи се до микрофона, благослови всички и пожела светлина, мир и благоденствие на всички хора. Каза, че ще отговаря на въпроси - независимо от тяхното естество, тъй като дошлите учени са с различни профили от областта на знанието и науката.

Ще пропусна имената на задаващите въпроси, както и от кои институти бяха. Защото по-важни бяха отговорите на игумена. Ето и част от зададените многобройни въпроси и отговорите на 28.09.2012 година:

Откритата пирамида в Антарктида

- Игумен Гавраиле, все по-напрегната става международната обстановка в Сирия, притеснява и подготовката на Иран да произведе ядрено оръжие. Ще има ли война?

- Не, до война в Сирия и Иран няма да се стигне. Новото измерение, в което навлязохме не допуска разрушения от такъв масов тип.

- Игумен Гавраиле, през август 2012 година в Антарктида екип от осем изследователи от Америка и Европа съобщиха, че са открили доказателства за три пирамиди, изработени от хора, които се показвали над антарктическия сняг. Носят се легенди, че пирамидите в Антарктида принадлежали на изгубения град на атлантите, покрит не само от вода, но и от лед.

В "Митът на Дванадесетте Световни Пирамиди", авторът Джеймс Донахю обяснява легендата за пирамидите през март 2006 година така: "Първата пирамида, казва той, се намира под леда в Антарктида. Другите са в Тибет, Лемурия (легендарен изгубен континент под Тихия океан), Атлантида, Мексико, Перу, Европа, Австралия, Канада, Средния Изток, САЩ и накрая в Египет." Какво е Вашето мнение?

- Мога да кажа, че пирамидите, открити на Антарктида, са от времето на цивилизацията на лемурийците. Освен тях, там има още пирамиди и "сгради", образуващи цял енергиен комплекс, под който се намира град на лемурийците. Към момента пирамидите не са действащи. Мощностите им са занулени. Изградени са от древни каменно-мраморни материали и кристали. Имат различни височини - малки, с височина не повече

от 20 - 30 метра и големи, които измервани от основата надвишават 100 метра.

- В "Тайните подземия на България" пише, че Вавилонската кула е на дъното на Черно море и временното и изключване преди четиридесет години влияе на рибните пасажии от скумрии и паламуди, навлизащи в Черно море.

- Да, влияе. Вавилонската кула все още не е активирала дейността си. Това ще се случи с отключването на новите вибрации в края на 2012 година, но пасажите и изобилието на видовете ще се възстанови към края на 2018 година.

- Игумен Га врагил е, кои народи и с каква цел са изграждали каменните долмени?

- Изграждани са от древните траки като ритуални центрове, където са извършвали най-различни служби и ритуали. Строени са приблизително между 3 500 и 1 000 години преди Христа и винаги са били изграждани на високо енергийни места. След време, когато цивилизацията повиши вибрационното си ниво и си спомни знанието за енергиите и взаимовръзките между тях, енергиите на долмените ще могат да бъдат използвани отново.

- Напоследък някои учени коментират, че човешката ДНК притежава наченки от рептилоподобни. Поддържащите това мнение се базират на открити древни скулптури с изображения на дракони и змии върху тях.

- ДНК на човек не може да притежава наченки от рептилоподобни. Древните скулптури на дракони и змии изобразяват видове, които са съществували на земята и са били уважавани от хората.

- Съгласен съм, но тези твърдения на какво се дължат?

- Твърденията са направени от псевдопосветени. Земната раса не е произлязла от рептилоидите от Орион, нито от гущероподобните от Сириус. Матрицата е била създадена от висшите учени-лаборанти от Сириус. При формирането на ДНК, обаче, главна роля изиграли Висшите йерархии. Според техните изисквания е била разработена човешката ДНК и впоследствие е била вложена в матрицата. Никой от създателите на човешката раса не може да командва нейното ДНК и по този начин да

контролира и експлоатира земните хора.

Човек е зависим от волята и съзнанието си. Формираното масово съзнание определя и пътя на развитие на цивилизацията. На сегашния етап от развитието на земната раса преобладава материалистичното съзнание, което превръща цивилизацията в технократска. С настъпването на 2012 година това съзнание постепенно ще се промени. То ще претърпи своята еволюция, а оттам и расата ще поеме по друг път на развитие. Сегашното образование, взаимоотношенията, социума ще бъдат променени и адаптирани към новите условия на живот. Ясно е, че не всички хора ще направят тази трансформация на съзнанието си. Именно затова са подборът и преходът, за да продължат напред в Четвъртото измерение само тези, преминали през трансформация на съзнанието си и поели по новия път на развитие.

- Някои автори, основавайки се на Евангелието на Йоан Богослов, плашат хората с имплантиране на чипове...

- Никой няма да бъде имплантиран с чип, който да контролира неговото ДНК. По-скоро е вярно, както твърди и извънземният Крион, че при раждането на всеки един човек през последните няколко десетилетия е вграждан енергиен чип, който при активиране на трансформационните процеси в съзнанието, ще спомогне за бързото изчистване на кармата, за да може индивидът да продължи пътя си в Новото време, с новите вибрации, пречистен от миналите задължения.

Чипове няма да бъдат поставяни в ръцете или челата на хората. Знакът, за който се пише в Библията, че ще бъде поставян на челото всъщност представлява отварянето на третото око у тези, които ще направят трансформацията в съзнанието си. Тогава всеки, който може да вижда цветовете на аурата, енергиите и т.н., ще може да вижда специфичното оцветяване в зоната на шеста чакра или третото око. Това е знакът, който ще сочи, че съответният индивид е поел по пътя на Новото време.

- Извинявам се, но ще коригирам казаното от вас. В щатите вече има поставени импланти по ръцете или по

челата на хора. Скоро тази процедура ще бъде въведена и у нас.

- Не е необходима корекция. Поставянето на знаци на челата е енергиен белег, отличаващ индивидите, преминали в четири и петизмерна плътност от тези, останали в триизмерната. Чиповете, за които се говори, че ще бъдат поставяни на хората, за да се налага повече контрол, са различни от тях. Ще има индивиди, на които ще бъдат поставяни такива чипове, но те ще са имплантирани на хора, оставащи в триизмерната плътност.

- Игумен Гавраиле, защо в древно Мексико духовният учител е бил наречен Перната змия?

- Защото змията се е приемала от народите като символ на мъдростта, а е перната, защото видът на този учител е бил близък до вида на драконоподобните, чиито люспи са стърчали като пера.

- Игумен Гавраиле, вестник "Дума" публикува разказ на очевидец, който твърди, че е видял така наречения снежен човек в Родопите. Това се е случило през 1985 година на височина 1100 метра в местността между Сърчица и язовир Доспат, където е открита и гигантска стъпка на същество, високо около 3-4 метра. Възможно ли е "снежен човек" да съществува и в България?

- Отделни екземпляри от тях са се съхранили и продължават да съществуват на различни места по земята, включително и в България.

- За кръста се знае, че хоризонталната част и вертикала му изразяват пресичането на жизнената с космическата енергия. Така ли е?

- Да.

- Игумен Гавраиле, защо властите на нито една държава не признават съществуването на НЛО?

- Защото това би означавало да признаят, че има сили, които са по-могъщи от тях и които не подлежат на техния контрол. Криейки истината, властите се отъждествяват с най-висшата управленска сила и власт в страните си и изобщо на Земята.

- Игумен Гавраиле, в една доста стара книга прочетох, че най-голямото римско съкровище е укрито в Белоградчишките скали.

- Не може да се каже, че то е най-голямото съкровище на римляните у нас.

- Знае ли се мястото на укритото съкровище в Белоградчишките скали?

- Виждам, че Михаил има твърде много последователи... - усмихна се игуменът. - Римското съкровище до Белоградчишките скали се намира в пещера, западно от тях. Казах, че не е най-голямото, но е ценно. Съдържа различни предмети, накити, монети, статуетки и прочие, изработени от благородни метали и скъпоценни камъни. Има и по-обемни, тежки и трудно преносими експонати, мебели, оръжия.

- Щом се знае къде се намира съкровището, то се надявам да може да бъде открито. Или и за него има определено време?

- Конкретно време за отварянето му има, но няма да се позволи това да се случи преди промяна в съзнанието на управляващите и обществото. Това няма да стане преди 2020 година.

- При укриването на римските съкровища участвали ли са траки?

- Да, участвали са и траки, които доброволно са преминали на служба при римляните.

- Когато римляните идват в България, те навярно са заварили и наши тракийски градове.

- Тракийските градове е имало, разбира се, и те не са били малко. Всеки град е имал свой владетел, история, особености. Били са строени на различни места на територията на днешна България. Когато римляните идват по тези земи, те разрушават някои от тези градове и по-късно върху основите им изграждат своите. Траките са обитавали както своите, така и по-късно изградените римски градове, дори са участвали и в изграждането им. Някои римски градове са били построени близо до тракийските и са имали мащабна и добра отбранителна конструкция.

- Игумен Гавраиле, имало ли е манастири на маврите в днешните ни земи?

- Маврите ли? Маврите никога не са имали манастири. Донякъде крепостните им кули и дворци са наподобявали

храмове и е възможно това да е причината за оприличаването им на манастири. Колония от маври никога не е имало в България. В по-късни времена, когато България пада под турско робство, потомци на маврите - различни търговци се заселили тук, но са били асимилирани от останалите мюсюлмани.

- Игумен Гавраиле, в "Тайните подземия на България" Миланов пише, че градът на цар Резос се е намирал до Созопол. Бихте ли уточнили къде по-точно около Созопол?

Въпросът развърлува публиката и всички погледи се отправиха към игумен Гавраил. Той се замисли за миг, кимна утвърдително с глава и предложи:

- Какво ще кажете за координати 42.403884, 27.705282 с леко изместване в посока северозапад?

Изненадан от конкретния отговор питащият, а и много от участващите в събеседването набързо записаха координатите в бележниците си. Щяха внимателно да проверят и проучат данните.

- Игумен Гавраиле, на фиалата от Панагюрското златно съкровище има изображение на негър. Доколкото ни е известно това съкровище е изработено през първата половина на четвърти век преди Христа от един от най-добрите майстори златари в този район. Не разбирам защо майсторът през тези години е изобразил глава на негър?

- На фиалата от Панагюрското златно съкровище е изобразен древен жрец от изчезнала цивилизация. Съвременниците на майстора не са знаели към коя цивилизация е принадлежал, но имало предание, че е живял по нашите земи. Преданието го описвало като висок, тъмнокож, всезнаещ маг.

- На 19.09.2012 година прочетох, че наскоро открит фрагмент от древен папирус потвърждава, че Иисус Христос и Магдалена са били семейство.

В публикувания текст се съдържа обръщение на Христос; в което се споменава думата "Жена ми", а после се казва - "аз съжителствам с нея", което пък учените отнасят към Мария Магдалена. Фрагментът е с размери 8 на 4 сантиметра и е написан на древноегипетски коптски език. Той е изследван от Карън Кингс, професор от Харвардския университет.

Според професор Кинг това сведение показва, че за ранните християни сексуалното единение в брака може да бъде имитация на божественото съзидание, да бъде духовно правилно и дори благоприлично.

- Ще се открият още много доказателства за живота на Исус Христос и Мария Магдалена. Исус Христос и Мария Магдалена са били реални личности.

- Някои учени твърдят, че този фрагмент е фалшификат.

- Фрагментът е истински! Той не е единственият. Предстои да се открият още доказателства, потвърждаващи истинските им взаимоотношения.

- Игумен Гавраиле, навярно идването на Исус Христос на Земята не е случайно. След неговото раждане лютроброенето на Земята започва да се отчита като "преди Христа и след *Христа* Кой всъщност е Исус Христос?

- Раждането на Исус Христос или по-скоро пристигането на неговия дух, не е случайно. Той идва от Висшата вселенска йерархия на посветените духовни учители, много от които са влизали във въплъщение на Земята, за да дадат насока, знание, нов път, духовност на цивилизацията ни. Висшите духовни учители припомнят забравените знания и мъдрост, духовната Вселенска любов на хората, под формата на учения, за да ги издигнат от ниските материални вибрации, в които затъват.

- Извинете, не попитах от кого е бил ръководен Исус в земното си пребиваване?

- Бил е ръководен от Вселенския учител Майтрея. След като душата на Исус напуска материалното тяло и се слива с Висшето си Аз, приема името Сананда.

- Кой е Сананда?

- Господ Сананда е един от възнесените учители като Кутхуми, Ел Мория.

- Тогава ние на кого се молим?

- Хората, в ограниченото си триизмерно съзнание, познават пребиваващите личности на Земята, но не и техните духовни същности в различните им проявления. Хората познават личността Исус и се молят на нея. Всъщност, личността Исус е част от една много Висша духовна същност. Отправените молитви към Исус достигат до тази същност.

- Благодаря, игумен Гавраиле. Това исках да чуя. Благодаря. Има много предположения за потъването на Атлантида. Какво е Вашето мнение по този въпрос?

- Причините за потъването на Атлантида са комплексни. От една страна това е промяната в съзнанието на атлантите, които обръщат все повече внимание на материалната същност на нещата, развиване на силно его у голяма част от тях, упадък на духовните ценности и от друга страна - поредица от природни катаклизми, дължащи се на изместването на полюсите и "бунта" на Земята срещу начина на живот и пътя на развитие на населяващата я раса на атлантите.

- Игумен Гавраиле, тук задаваме безкрайно интересни въпроси от всякакъв вид и аз бих се осмелил да попитам, колкото и чудноват да е въпросът ми, възможно ли е цар Соломон да е притежавал самолет?

- Навярно сте разговаряли с моя ученик Михаил? Така и си помислих. Да, цар Соломон е притежавал летателен апарат, но той е бил много по-различен като конструкция и размер от днешните самолети. И навярно като Михаил ще попитате къде се намира този летателен апарат? Той си е все там, в неоткритите подземия на двореца му.

- Благодаря, бихте ли описали как е изглеждал този летателен апарат?

- Имал е изтеглена елипсовидна форма, бил е неголям по размери, с малки прозорци, поставени на горната предна част на корпуса. Отстрани на самолета са били разположени модули на двигателната система. Задвижвал се е чрез комбинация от енергийни потенциали. Соломон го е управлявал сам.

- Това, което разказахте е невероятно, затова ще помоля

за още разяснения. Самолетът на Соломон имал ли е крила, витло? Как се е издигал и кацал? На писта или...?

- Самолетът на Соломон не е имал нито криле, нито витло. Издигал се е и е кацал вертикално и не му е била необходима летателна писта, а само площадка за кацане. Конструиран е по древни текстове, скици и упътвания на атлантите. На земята е имало и други представители на цивилизацията, които са успели да изработят такива или подобни летателни апарати. Различни владетели, в различни краища на земята и в различни времена са притежавали летателни машини. По българските земи също е имало владетели и високо посветени, които са ползвали подобни летателни апарати.

- Казвате, че отделни български посветени и владетели са притежавали летателни апарати, подобни на този на цар Соломон. Бихте ли цитирали имената на някои от тях?

- Да, притежавали са. Това са тези посветени и владетели, живели по времето, когато се строели най-древните светилища като Перперикон, Белинташ, комплексът Сборяново, Татул и всички други, които са изградени на база на познанията на Вселенската астрономия и Свещената геометрия. Някои от летателните апарати са прибрали в подземията под тези светилища, други са били предадени на по-късни владетели и посветени. Такива летателни апарати са притежавали Бастет, Мойсей, Резос.

- Моля за отговор - обади се мъж с дрезгав глас на закоравял пушач. - По телевизията публично известен мъж, автор на книги, заяви най-категорично, че към Земята лети свръх огромен космичен кораб, който можел да се наблюдава дори с обикновен телескоп. Корабът скоро щял да се приземи на Земята. Съобщи, че това събитие вече е описал в тазгодишното издание на книгата си.

- Съжалявам, но в пространството няма такъв космически кораб с огромни размери, който да лети към Земята и да кацне на нея в скоро време.

- Още един въпрос. В диска от Фестос сред другите фигури единствено е изобразен храмът на цар Соломон. Този храм ли е бил най-известният духовен храм в света?

- В диска на Фестос е изобразен един от духовните храмове с най-голямо значение. Избран е на случаен принцип. Храмът на Соломон не е единствен. В подобни

дискове и материални носители са описани и други храмове от такава величина. Има храмове, които са били почитани като върховни светилища, но те все още не са открити.

- Игумен Гавраиле, влияе ли енергията на човечеството на вибрационното ниво на Земята ?

- Не, не влияе. Земята има своя енергийна мрежа и свои потенциали, които я водят по пътя на нейното вибрационно израстване. Всеки отделен индивид изгражда сам своята лична енергийна мрежа на базата на вибрациите, които неговите мисли, чувства и действия предизвикват.

- Ще изтънее ли озоновият слой, който ни предпазва от слънчевата радиация?

- Озоновият слой постепенно ще изтънее и един ден вече няма да го има. Но това не ще бъде от значение за Планетата, тъй като тя ще премине в друго ниво на пребиваване, където условията на съществуване ще бъдат различни. Дотогава хората ще са се адаптирали към радиацията на слънцето.

- Окултистите пишат; че постепенно физическото тяло ще се превърне във вечно/ неумиращо тяло. Как да разбираме това? Нима има същества, които не могат да бъдат убити, да заболяят от нелечима болест и за тях няма смърт?

- Един ден физическото тяло на човека ще претърпи промени, които ще го приспособят към новите условия. Тези, които достигнат нивото на безсмъртие, ще могат да контролират и преадаптират физическото си тяло.

- В различни сайтове по интернет се твърди, че на Земята има огромно струпване на извънземни военни кораби. Това отговаря ли на истината?

- На Земята няма струпване на извънземни военни кораби. В околоземното пространство има много НЛО, които следят процесите, съпътстващи прехода на Земята, но никой не осъществява намеса или контрол над земните жители.

- Защо при раждането на деца от двойки бели и черни хора, черният ген винаги надделява и децата са с черен цвят на кожата?

- Надделява черният цвят на кожата, тъй като цвеният ген, заложен в матрицата на чернокожите е по-концентриран и наситен и той взима връх в оцветяването

при поколенията на смесените двойки.

- Игумен Гавраиле, търся и не мога да намеря литература, която да подсказе родното място на Гилгамеш

- град Урук¹¹. Но в епоса не става ясно и кое е "Морето на смъртта", през което Гилгамеш преминава. Моля да ми отговорите.

- Родният град на Гилгамеш - Урук се намира на територията на Ирак, близо до река Ефрат. Гилгамеш е трябвало да премине през "Морето на смъртта" - Черно море.

- В "Тайните подземия на България" пише, че по времето на първата аранска столица, която се намирала край Варна, българите са обработвали злато и други метали и са създали много предмети от тях, които са запазени в различните подземия и съкровищници. В тези древни времена ведно с българите навярно са живели и атланти, които са научили българите да обработват злато. Така ли е?

- Да, така е. Успоредно с араните тогава все още са живели и атланти, които са обитавали своите градове.

- Игумен Гавраиле, кой е Прометей?

- Прометей е Висше духовно същество от Йерархията на учителите, даващи знания. Той е слизал не веднъж на Земята при различните й цивилизации, за да активира генетичните центрове и ключове към знанието, учението и прилагането им в живота и бита.

- Откритите скелети със забити в сърцата колове на остров св. Иван, до град Созопол, предизвикаха много полемки за вампири. Но тези хора са били служители в манастира, може би и духовници, а те бяха отъждествени с вампирите.

- Да, скелетите са на хора, които за времето си са били много напредничави, мъдри, знаещи, които са познавали историята на християнската религия и които църквата, от страх да не загуби позиции и власт, е обявила за обсебени

---

¹¹ Епосът за Гилгамеш е възникнал преди повече от 3700 години и представлява една от най-древните литературни творби на човечеството, написана с клинопис върху глинени плочки. В епоса се разказва историята на всемирния потоп, б.ред.

от зли демони. За да предотвратят тяхното възкръсване, те са били пробождени в сърцата, а понякога са пробождени в ръцете и краката.

- Как да обясним чудото, че някои човешки тела се запазват неразложени дълго време след погребението?

- Всичко това се дължи на въздействието на по-специфичния състав на почвата, непозволяваща гниене.

- Как бихте обяснили неочакваното запалване и изгаряне на хора, чиито тела се овъгляват, а дрехите и обувките им остават незасегнати?

- Обяснява се с внезапно възникнали силни био и енергопроцеси в тялото, които водят до бързото изгаряне на живата материя, но не и на неживата като дрехи и обувки.

- Игумен Гавраиле, решихме да не задаваме въпроси, свързани с политиката, но искам само да знам дали е възможно така наречените черни сили да са повлияли за избора на сегашното управление.

- Черните сили са изолирани и нямат влияние над избора на хората. Колкото до конкретните избори, вотът беше манипулиран до голяма степен. А държавното управление на България е избор на народа, до известна степен. Нивото на духовна осъзнатост е слабо и това е причина за материалистичното управление, водещо до корупция, ширеща се проституция, наркомания и т.н., все форми за трупане на капитали.

- В тази връзка искам да кажа, че в Русия има огромно недоволство от преизбирането на Путин. Как ще се развият събитията в тази голяма страна?

- Путин е най-доброто решение за Русия. Той ще се справи с преходния период и макар и с бавни темпове ще постигне добри резултати за страната си.

- Каква ще е съдбата на Международния валутен фонд и Европейския Съюз?

- Международният валутен фонд, както и други организации, между които и ЕС, са обречени на разпад.

- Мога ли да задам един конкретен и практичен въпрос, който се отнася за здравето ни. Препоръчват ни да пием "жива" вода, но как да си я направим?

- "Жива" и "мъртва" вода могат да се правят и с помощта на двете ръце. Всичко зависи от мисълта, концентрацията и силата на този, който ги прави. От това зависи и

продължителността на зареждането.

- Бихте ли пояснили как точно се прави това?

- В зависимост от вашето желание, дали искате да получите "жива" или "мъртва" вода, се постъпва по следния начин: наливате вода в чашата и поставяте дланта си на три-четири пръста над нея и се концентрирате върху думата "жива" вода или върху думата "мъртва" вода. След една-две минути "живата" водата е готова и можете да я изпиете. Известно ви е, че "жива" вода се пие за здраве, а с "мъртва" вода се поливат цветята и зеленчуците в градината.

- Загадка представлява за нас и така нареченото дистанционно лечение, което някои екстрасенси-лечители прилагат. По какъв начин се извършва това лечение?

- Дистанционното лечение се извършва с разрешение и помощ от Висши учители, лечители, ангели. Енергията, изпращана от Висшите лечители се трансформира в необходимата за лечението на съответния човек и заболяване. Роля играе и силата на мисълта, визуализацията на самия екстрасенс.

- Игумен Гавраиле, известно ни е, че Северният магнитен полюс се е изместил с няколко градуса на север, но къде ще се установи" ако така може да се каже?

- Ще бъде в района на централните северни щати на САЩ, а екваторът ще се измести и ще бъде перпендикулярен на новата ос север - юг,

- Игумен Гавраиле, Земята и Венера имат магнитни полета, но другите планети притежават ли подобни полета?

- Земята и Венера не са единствените планети с магнитни полета. В Галактиката и във Вселената планетите имат различни свойства, функции и параметри и много от тях имат магнитно поле.

- Ще задам и един въпрос, за който много се пише, а малко се знае - за невидимите огледала в Тибет, които скриват от очите ни тайни входове към подземия, врати към паралелни светове и неизвестни планети. Какво представляват тези невидими огледала?

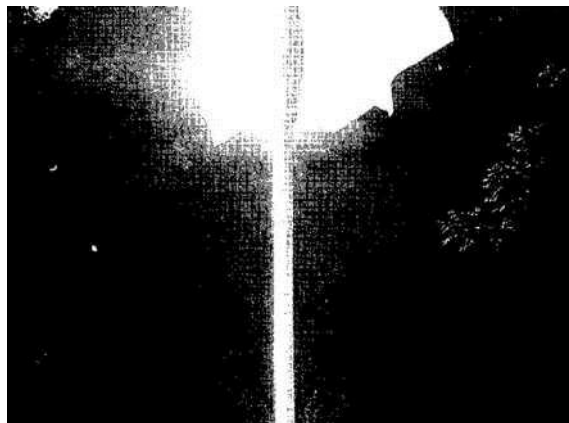
- Огледалата са енергийни съоръжения, които носят името си поради това, че пречупват времевите пространства, подобно на огледалата, пречупващи слънчевата светлина. В зависимост от настройките, ъгъла на

позициониране, взаимовръзките и взаимодействията по между им се създават различни възможности, отварят се портали за преминаване в други измерения, времеви пространства, осъществяват пътуване във вертикалното време. Те скриват в района им на действие съществуващи обекти, подземия, пещери и т.н., прехвърляйки ги в други измерения.

- Извинете, пропуснах да попитам: къде са монтирани тези невидими огледала?

- Огледалата в Тибет, у нас и по целия свят са монтирани върху скални конструкции, но днес остават скрити за очите ни. Комплексите от огледала пречупват времевото пространство и позволяват преминаването в други измерения. Някои са част от енергийни мощности, изпълняващи различни функции в комплексите.

- Навярно е така, тъй като на една моя снимка от Белоградчишките скали се вижда широк светъл лъч, който не забелязах по време на снимането.

Светлинен лъч в Белоградчишките скали

- Светлинният лъч се е получил от пречупването на светлината в определени моменти на деня, от слънчевите лъчи, попадащи в обсега на огледалата, изградени в района.

- Игумен Гавраиле, съвременната медицинска наука не може да обясни на какво се дължи появата на аутизма сред децата. Моля за Вашето мнение по този въпрос.

- Въпросът е сериозен и съвременната медицина не може да даде отговор, тъй като аутизмът сред децата се дължи на небалансирано състояние на духа спрямо материята. Това често се случва, когато по-висш дух влиза в земното тяло, свързано с неизчистени кармични дългове в семейството. Лечение на този етап е невъзможно, защото материята няма как да бъде променена, а кармичните дългове трябва да бъдат изчистени.

- Пирамидите на Атлантида, в които са били създадени матриците на съвременните ни раси, действащи ли са в днешно време? И още нещо, къде се намират тези пирамиди?

- Не са действащи. Намирали са се в подземни лаборатории, които с потъването на Атлантида също са потънали дълбоко под водата.

- Тези пирамиди посещават ли се все още от представители на извънземни цивилизации и използват ли се днес?

- Не, не се използват. Достигането до тях е невъзможно дори и за посветени.

- Казали сте, че през 2012 година ще се роди момче от шестата раса.
- Вече се роди в Чили, роди се и в България.
- Говори се, че след абдикацията на настоящия папа няма да бъде избран нов и с папската институция ще се приключи.
- След настоящия папа в Рим ще бъде избран нов папа, но неговите функции ще бъдат по-различни, променени.
- Игумен Гавраиле, научно е доказано, че в Слънчевата система трябва да съществува още една планета
- дванадесетата, която за съжаление все още не можем да открием.
- Да, в Слънчевата система има дванадесета планета, но тя е много отдалечена от Земята и Слънцето. Има специфична траектория, която периодично се изменя и затова не е попаднала в обхвата на наблюдение на земните астрономи и учени. Но ще бъде открита.
- Има ли име?
- Може да бъде наречена Весетра.

ЧАСТ ВТОРА. СЛЕДОБЕД

Въпросите валиха като топъл пролетен дъжд и напояваха със знания любознателните. Най-после, с нежелание от присъстващите, бе дадена обедна почивка и след като множеството утоли жаждата и глада си част от него се струпало около игумен Гавраил, а останалите, които нямаха възможност да си пробият път до него, се разпръснаха да разглеждат черквата и древната крепост. След час "пресконференцията" продължи със същия интерес, всеки искаше да получи отговор на въпросите, които го интересуваха.

- Игумен Гавраиле, наскоро по телевизията показаха заснета в океана огромна змия. Специалистите не проумяват как е възможно да съществува змия с дължина почти сто метра.

- Заснетата стометрова змия е част от древния, запазил се все още на места, подводен животински свят, принадлежал на расите на лемурийците или атлантите. Влечугото не е точно змия, а е змиеподобен вид, който има външна прилика със змиите, но анатомично се различава от

тях. На дължина тези видове достигат между 70 - 85 метра. Възможно е да има и по-едри и дълги видове, но те са по-скоро аномални. Обитават както соленоводни, така и сладководни басейни, но се забелязват много рядко, което е причина едва сега въпросният вид да бъде заснет.

- Игумен Гаурил е, в книгата на д-р Ерик Пърл "Възстановяване на връзката" се твърди, че който я прочете и се запознае техниките и методите, изложени в нея, ще получи умение да лекува. Аз я прочетох, но уви, не получих никакви лечителски умения.

- Всеки може да прочете тази книга и да се запознае с някои техники и методи, но това не означава, че ще получи умението и знанието да лекува себе си и други хора. Възможността за лечение се дава на хора, достигнали определени вибрации и сетивности, които им позволяват да осъществяват връзка с фините енергии и да боравят с тях. Когато определено заболяване е кармично заложено в пътя на даден човек, тогава лечение не е разрешено и лечителите, боравещи с фините енергии не предприемат действие за лечение.

- Пак в този контекст. Д-р Билай от квартал Сарофово до Бургас твърди, че бабата на Исус Христос е родена близо до Бургас.

- Д-р Билай, която след изпадане в транс получава възможността да контактува с финия свят, има способности да лекува. Тя се ръководи от Вселенски учители при лечението. Колкото до ясновидския ѝ канал, то той е слабо развит, минава през няколко пречупени плоскости, което води до изкривяване, пречупване и видоизменение на информационните данни. Това е причината за грешното твърдение, че бабата на Христос е родена близо до Бургас.

- Тя казва, че говори с гласа на Богородица и вижда рая...

- Тя не разговаря с гласа на Богородица. Под въздействието на вибрациите, често се получава промяна в личните характеристики на звукоотделянето, което изменя гласовите вълни, но това не е основание да се твърди, че разговаря и чува гласа на Света Богородица. Това, което д-р Балай вижда като "рай" е друг, паралелен свят, с хармонично развита високо духовна цивилизация, но това не е описаният библейски рай.

- А как бихте коментирали жената, която разчита посланията на извънземните, изписани в житните кръгове на Англия? Тя твърди, че предварително задава въпроси на извънземните, на които те ѝ отговарят с нов кръг в житните ниви.

- Не бих искал по никакъв начин да обидя тази жена... Тя вярва в измислените от нея кодировки и разчитания. Това, което казва и пише не отговаря на истината.

- Киевчани все още търсят и не откриват двореца на Шамбат кан. Бихте ли съобщили по-точно местоположението му?

- Дворецът на Шамбат кан в Киев се намира под северозападната част на днешния град, по-близо до центъра, отколкото до периферията и покрайнините му.

- Периметърът е доста обширен...

- Толкова мога да подсказам.

- Игумен Гавраиле, някои учени твърдят, че Земята е кухня?

- Земята в по-голямата си част наистина е кухня като кухините се намират на различни нива и между тях има плътни, дебели прегради от земна маса.

- Игумен Гавраиле, бихте ли ни казали, какво предстои да бъде открито в близко време?

- Голяма част от това, което предстои да бъде открито е описано в книгите на Миланов.

Един доцент, когото не познавах, се обърна към игумена:

- Доайенът на радиестезистите в България инж. Славка Пенева пише, че радиестезичният ефект се основава на връзката на съзнанието на човека (торсионни-

Инж. Славка Пенева

те излъчвания от мозъчната кора) с подсъзнанието му (центъра на симпатичната нервна система). Чрез понятието мислене и речта, мозъкът ни всъщност влиза в резонанс с торсионните излъчвания на търсения обект

- човек, болест, предмет, вода. След като установи контакт, той подава импулс от рамото към ръката, държаща махалото. В крайна сметка то се завърта в посока надясно за код "да" и наляво за "не". Нашият биоком-пютър обаче не би сработил без хромозомния апарат ➤ който всеки от нас притежава по волята на Твореца

- Тава така ли е игумен Гавраиле?

- Да, радиестезията се базира на връзката между съзнанието и подсъзнанието. В подсъзнанието се съхранява споменът и знанието за нещата. При правилно боравене с махалото, след задаване на въпроса, съзнанието го предава на подсъзнанието и то, на свой ред, изважда от базата данни търсения отговор, съобщава го на съзнанието, а то чрез ръката, държаща махалото дава отговора чрез завъртане в посоката, която предварително трябва да е уточнена за "за" и "не" Когато в базата данни на подсъзнанието отговорът липсва, то се свързва с информационните полета в пространството, черпи отговора оттам и го предава на съзнанието.

- Инж. Славка Пенева твърди - продължи доцентът; - че човешкият косъм, както и ноктите, съдържат съответната за човека ДНК. Мога ли да цитирам? Благодаря. Пенева пише:

"Всеки косъм представлява енергиен двойник на човека (фантом). С негова помощ, посредством хромозомния апарат на индивида (ДНК), полевата терапия въздейства на тялото от разстояние срещу почти всички болести. Нашата ДНК позволява лечение чрез енергоинформационно въздействие. Атлантите били на "ти" с махалото"

- Така е, човешкият косъм, както ноктите и костите съдържат съответната за човека ДНК. Всяка ДНК е строго индивидуална, което означава, че има и индивидуално енергийно излъчване. Притежавайки ДНК носител от даден човек, върху него може да се въздейства от каквото и да е разстояние. Атлантите са употребявали махалото, но не са го използвали често, тъй като методът е по-бавен в сравнение със способностите, които те са притежавали за четене на информационни данни.

- Игумен Гавраиле, твърди се, че Луната представлявала гигантска космическа станция-инкубатор на планетата Земя. Луната била изградена неспонтанно от кого, за да поддържа стабилна оста на Земята. В противен случай Земята щяла да лъкатуши като пумпал, а температурите й ще вариали от непосилна жегата до ледников период в рамките на едно денонощие.

- В "Тайните подземия на България" е писано твърде много за луната! -напомни игуменът. - Тя е откъснала се част от Земята. Като част от нея, тя носи съответните енергийни потенциали, които в зависимост от положението й се свързват с енергийните потенциали на първоизточника си - планетата Земя и това води до различни проявления. Луната, след балансирането си е станала коректор и катализатор на процесите на Земята.

- Ще попитам какво представлява марсианската луна Фобос? Руснаците твърдят; че безпилотна ракета била прихваната от НЛО, след което връзката със Земята прекъснала. На снимки от марсианската прото- луна се вижда нещо като огромен монолит, приличащ на купол на подводница. Учените предполагат, че като цяло спътникът на Марс е астероид, който бил хванат от гравитацията на червената планета. А уфолозите заявяват, че Фобос всъщност е огромен космичен кораб, на който кипи живот.

- Марсианската луна Фобос е естествен спътник на планетата, където са изградени много бази и наистина кипи

деен живот. Когато се приближава кораб до Фобос без разрешение, той бива прехващан от стражите и след установяване на причините, довели до приближаването му, на кораба се издава съответното разрешение или отказ за достъп.

- През 2011 година телескопът Хъбъл откри в Космоса Синя звезда и до нея други две малки звезди. Астрономите са затруднени да определят ролята на Синята звезда и на двете по-малки. Вие какво бихте казали по този повод?

- Синята звезда е част от система, в която тя изпълнява ролята на генератор на светлинни и топлинни енергийни потенциали. Концентрацията на високо честотни стойности от висшия Алфа спектър е много голяма. Двете по-малки звезди са станции, на които са изградени комплекси от ретранслатори, модули, енергийни подстанции, откъдето необходимите потенциали се изпращат към други планети, космически станции и обекти.

- Игумен Гавраиле, в книгите "Тайните подземия на България" Милан Миланов пише за бъдещата важна историческа роля, която предстои да изиграе България. Известно е, че той се базира на вашите разкрития и отговорите на контактърката Гергана Герасимова. Въпросът ми е как досега нито един посветен от миналото като Блаватска, Ръорих, Кейси, а и други никога не са споменавали за предстоящата историческа роля на България?

- Великите посветени и ясновидци от миналото никога не са споменавали за ролята на България, защото информацията е трябвало да остане скрита до настъпването на подходящия момент за разкриването ѝ.

Забелязах, че Учителят се поумори, но въпросите не спираха.

- Според вас на каква дълбочина се намира земното ядро, какъв е диаметърът му и каква е температурата му?

- Знаете, че то се намира в центъра на Земята, приблизително на 6 000 километра дълбочина и има диаметър около 750 - 800 километра. Температурата му варира в зависимост от дейността на енергийните потенциали в ядрото, на техните взаимодействия, а също и от количеството на отделните потенциали в конкретен момент. В ядрото се съдържат всички енергийни потенциали,

валидни за нашата Вселена.

- Ядрото в каква посока се върти?

- Върти се в различни посоки според необходимостта. Понякога то е в застой, но това не се усеща от живеещите на Земята.

- Известният контактър Сал Ракеле в книгата си „2012 Измененията на Земята и бъдещето на човечеството“ (Послания от Основателите) пише, че планетоида Нибиру ще премине на милионни километри покрай Земята през 2030 година. Хората знаеха, че преминаването на Нибиру ще се случи през 2012 година. Каква е истината?

- Траекторията на Нибиру е променена и тя не е праволинейна. На места Нибиру прави "чупки" извивания, подобни на зигзаг. При една от тези извивки тя ще приближи до Земята и ще премине край нея. После ще се отдалечи, но не много, след което ще направи следваща извивка, която отново ще я приближи до Земята, преди окончателно да се отдалечи от нея и да продължи по траекторията си. Тези приближавания ще бъдат през 2012 и 2030 година.

Най-после професор Царевски реши да сложи край на конференцията. Учените шумно аплодираха игумен Гавраил, взеха си сбогом с него и с нежелание си тръгнаха.

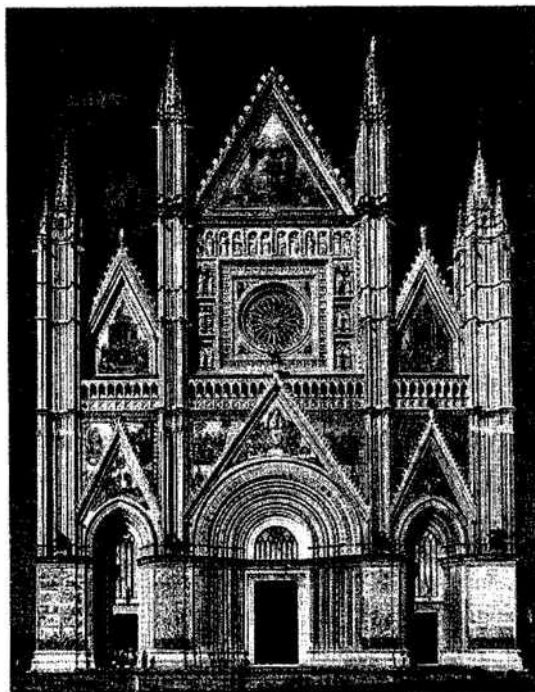
Настъпи тишина, нощта невидимо пълзеше към манастира и сред здрача шурците запяха. На тъмното небе се появиха мъждукащи звезди. Бледата луна, спотаила се сред звездите, се събуди, изпълни се и засия със сребриста светлина - заслепи звездите и тържествено пое по небесните магистрали...

ЕТРУСКАТА ВИНАРНА

Едно неотдавнашно разкритие ме накара да се заинтересувам от град Орвието в Италия, регион Умбрия на провинция Терни. За съжаление не съм ходил в този живописен град, разположен в долина при вливането на реките Палия и Киани. Старинната му част е построена върху плосък хълм, изграден от вулканична пепел.

От направената справка за града разбрах, че той има богато историческо минало. Възникнал е на мястото на древния етруски град Волсинии Ветерес (Volsinii Veteres) и е съхранил своя средновековен вид. Запазени са много

сгради, построени през 12-ти и 13-и век.

Бялата катедрала "Duomo di Orvieto",
построена през 1290 г.

Градът има тесни и стръмни улици с каменни настилки, някои от тях извеждат до бялата катедрала Duomo di Orvieto, построена през 1290 година. В герба на града са изобразени лъв, лебед, орел и кръст, под корона.

След тази кратка справка за града ще се спра на съобщение от Рим за извършени археологически разкопки в древна винарна в град Орвието.

"Горната част на една сграда е била използвана столетия наред като изба за вино, докато един ден местен археолог случайно забелязал, че стълбите, изрязани в скалата, очевидно са много по-древни от избата и водят някъде надолу. Пристъпвайки към разкопки, Дейвид Джордж от Колежа Св. Анселм, САЩ, и Клаудио Бицари от местния археологически музей видели, че стените имат наклон, което навеждало на мисълта, че постройката има пирамидална форма.

Започвайки от земния слой от средата на XX век, археолозите постепенно достигнали до средновековния под. Веднага под него те се натъкнали на земен пласт, пълен с атическа червенофигурна керамика от средата на V век пр. Хр. и след това на етруска керамика с надписи от VI -V век пр. Хр. След това бил открит материал, с които етруските строители явно нарочно били засипали долните нива, накъдето водели издълбаните в скалата стъпала. Все още не е ясно къде ще отведат те археолозите - може би в гробница?

На дълбочина три метра бил открит тунел, който водел в друго пирамидално съоръжение. Предполага се, че подземните помещения, с форма на пирамида, са били изкопани в средата на V век преди Христа.

Откритието изглежда много загадъчно - както всичко, свързано с етруските. Разцветът на Етрурия (област в централна Италия, която днес заемат провинциите Тоскана, Лацио, Емилия Романа и Умбрия) започнал около 900 година пр. Хр., и в продължение на пет столетия този неизвестно откъде дошъл народ доминирал над цялата територия на италианския "ботуш" - на юг от река По.

Известни са няколко пирамиди на етруските и тази е една от тях. Най-вероятно те са били и олтари.

Етруската винарна

От V век пр. Хр. започва упадъкът на етруската цивилизация, достигнала големи висоти в изкуството, металургията, корабоплаването, селското стопанство. На сцената се появила нова сила, която щяла да завладее света - Рим. В периода от 300 до 100 г. пр. Хр. Етрурия постепенно станала част от младата и агресивна държава.

Езикът на етруските постепенно бил забравен, останали единствено надгробните надписи от богато украсените гробници. Това, което езиковедите са успели да установят е, че езикът на етруските не е с индоевро- пейски произход.

Възможно е пирамидите, открити в Орвието да откrehнат малко завесата на тайната. Археолозите предполагат, че под града се намират минимум пет такива съоръжения."

Първото ми впечатление, след като разгледах снимките на винарната бе, че археолозите са бързали да разкопават, а не са си дали труда да разчистят зеления мъх, покрил външните стени и някои части от винарната, където навярно има изписани знаци и символи, оставени от етруските. Що се отнася до помещенията, открити от археолозите, за чието предназначение те все още не могат да кажат нищо, то има човек, който ще им помогне - игумен Гавраил..,

- И това дочаках, да ме правиш известен по цял свят! Да не си въобразяваш, че наистина мога да върша чудеса? - Посрещна ме със сърдит тон в гласа игумен Гавраил и мигом

разбрах, че не ми се сърди! Беше уловил мислите ми и не желаше да изтъквам способностите му, които наистина притежаваше. - Никога не преувеличавай моите възможности, ученико... - напомни ми той. - Е, какво искаш да научиш още за винар-ната?

Исках да започна с извинение, но не го сторих. Защото не бях предприел никакви действия, а само мислено си казвах, че има човек, който може да помогне на учените...

- Тъй, тъй, само мислено. То си е все едно и също - троснато рече той. - Е, хайде, остави извинението, да поговорим за винарната. Ще ти кажа, че под съоръженията има множество помещения и зали, разположени едни над други и свързани по между си с тунели. А най-отдолу, където е и най-широкото ниво, се е намирала същинската част.

- Същинската част на какво, Учителю?

- На светилищен комплекс. Огромен светилищен комплекс.

- Построен от етруските?

- От атлантите. Можеше и сам да се досетиш, умнико.

- Ще ми кажеш ли за какво са служили горните нива на съоръжението?

- Всички горни нива са имали своето предназначение. Цялата конструкция представлява огромна пирамида, която чрез тунели е свързана с още осем на брой пирамиди. Като цяло комплексът е представлявал един от големите ритуални и светилищни центрове, изграден по времето на средните атланти.

- Има ли и други подобни пирамиди?

- Пирамиди, които са били използвани от етруските, подобни на тази в Орвието и с такива размери няма. Има четири, много по-малки, и те са били с различно предназначение. Трите се намират на север, а четвъртата - на юг.

- Учителю, кои са етруските? Откъде идват? Нищо не се знае за техния произход.

- Етруските са народ, образувал се при сливането на не голям гръцки род или племе, самоизолирало се и обитаващо източната или по-скоро североизточната част на Мала Азия, и малък клон от лъча на древните арани, предприели пътуване от изток на запад към родните земи.

- Езикът им остава непонятен, писмеността им също...
  - Той е смесица от диалектите на двете племена.
- Знаех си аз кой може да помогне...

СТАРИЯТ ОРХЕЙ В МОЛДОВА

Интересът ми към град Стариият Орхей в Молдова се появи неочаквано. През 2012 година моя позната бе посетила древен скален манастир близо до града и останала възхитена от видяното...

Преди да стигна до древния град, накратко ще ви запозная с едно интересно събитие. Всяка година в Молдова през месец октомври се провежда фестивал на виното, а молдовска пословица гласи: "Бог създал Молдова за винарство" Но за съжаление аз не успях да посетя този фестивал. Щеше ми се да опитам вкуса на качествените вина от този традиционен регион на винарството, където вино се изготвя във всяка къща, а стопанинът на дома се оценява според качество на неговото вино. Винарството в Молдова се смята за най-важно занятие.

Има много добри отзиви за качественото производство на вино в Молдова и ще ви разкажа за някои места, където се съхранява безценното вино, а след това ще се отправим към Стариият Орхей...

От рекламните диплянки, които използвах за информация, може да се прочете, че в най-старото хранилище за вина в Молдова, в селището Малки Милещи, се пазят вина с изключителната ценност. Впечатляващо е да се види и една шесттонна дъбова бъчва, поставена пред входа на промишления комплекс, която в продължение на години приютава различни реколти на великолепното вино "Каберне", като му придава неповторим вкус.

Естественото хранилище на вино в Малки Милещи е най-голямото в света. Изградено е във варовикови тунели на дълбочина 40-85 метра през 70-те години на 20 век, при постоянна температура от 12- 14 градуса по Целзий и влажност 85 - 95%, които спомагат за запазване на виното и неговото пълно съзряване. Във винарната са събрани вина от най-плодородните години от всички региони на държавата, които се съхраняват, за да

придобият по-голяма концентрация.

В лабиринтите на полуосветените подземни булеварди и улици на винарната се съхраняват и бутилки, и бъчви. Тук уличките се простират на повече от 60 км, и носят имената на различни сортове вина. На всички посетители се раздават карти на виненото хранилище, запечатани с восък. На етикетите на бутилките също е изобразена тази карта.

Златната колекция на Малки Милещи пази повече от два милиона бутилки вино от времето на винарското процъфтяване на "Pinot", "Traminer", "Riesling", "Feteasca", "Dnestrovskoe", "Codru", "Negru de Purcari", "Trandafirul Moldovei", "Auriu", "Ciumai-Ciumai". Всичките тези вина са приготвени в пълно съответствие с молдовските традиции и са отлежали в бъчви, направени от дъб.

Дойде време и за Старият Орхей. Какво се знае за този град и с какво толкова е известен? Предоставям ви информация за града, взета от интернет:

Древният град Старият Орхей или Старият Оргеев, наричан и Требужени, се намира в най-благодатното кътче на Молдова. Той е град с богати археологически открития - намерени са останки на древна цивилизация, руини на средновековно селище, включващи джамия, два мавзолея, керван-сарай, три бани и типичната молдовска къща - всичко е отворено за посещение на туристите. В града се намира древна крепост, построена от неуморимия Штефан Велики през XIV век и разрушена от татарите през 1499 година.

До село Бутучени е изграден древен манастир, изсечен във варовикова скала. Скалният манастир в село Бутучени е построен от монаси през XIII век и е класически пример на архитектурата през средновековието. Той е построен не само за молитви, но е използван като убежище през годините на войни и нападения. Вътре манастирът представлява мрежа от коридори, лишени от геометрични линии и остри ъгли. Светлина прониква от правоъгълни врати, изсечени от камък. През XVIII век вярващите от село Бутучени прокопават тунел към

Скалният манастир в село Бутучени

параклиса, за да могат да изповядват своята религия относително тайно. Брьогел има картина "Падане на Икар". Философията на тази картина прилича на светогледа на местното население: нещо се променя, нещо изчезва, но местните закони и своеобразната логика на съществуването продължават да управляват живота тук.

Патриархалният начин на живот се запазва не само благодарение на спазването на традициите и на особения статус на историко-културния резерват, но и поради изолацията от реалностите на съвременното общество. Може би, затова мястото има толкова необикновена хубост, незасегната от динамичния живот на съвременните хора.

Преди да заспя прочетох отново написаното за Стариият Орхей, оставих листовите с информацията за града на масичката, за да ми бъдат под ръка сутринта и загасих петромаксовата лампа.

Денят започна с изненади.

Игумен Гавраил е ходил в Молдова и беше посетил десетки манастири, включително и древния скален манастир до Стариият Орхей. Остана доволен, че се бях спрял на него.

- Михаиле, Стариият Орхей в Молдова е много древното място - заговори с желание той. - Съществувал е като град на усамотението по времето на средните векове. По-късно, при атлантите, той е бил превърнат в живописен, богат и многолюден град, в който са процъфтявали изкуствата, занаятите, културата и философията. В съседство на града, но на голяма дълбочина, е имало мина за добив на злато, която в северната си част е граничила с диамантено находище.

В горните нива, над мините, са били промишлените зони, в които се преработвал добивът и в зависимост от съответните нужди се извършвали различни технологични манипулации. След това суровините са били транспортирани до най-горните производствено-занаятчийски нива, където са се изработвали различни уреди, бижута, части, модули, произведения на приложното и ювелирното изкуство.

Слушах, без да задавам нито един въпрос. Случваше се понякога и това, без да питам игумена да разказва за градове, събития, за които знаеше, че ме интересуват.

- Под древния град има подземие, в което се съхраняват ценностите, трупани през годините - продължи да разкрива той тайните на града. По-късно градът е бил посещаван и обитаван от потомци на разселващите се на север арани, които са използвали част от подземието за съхранение на своето наследство като към материалните ценности са прибавили и много книги, ръкописи, документи, карти.

"Говори, Учителю! Говори!" - мислех си аз.

- Постепенно входовете към древния град и подземието са били затрупани и забравени. В най-горните подземни

зали е влизано в началото на XI век и там са оставени на съхранение част от богатствата и ръкописите на различни владетели.

Благодаря ти, Учителю, благодаря.

ТАЙНИТЕ НА ЕГИПЕТСКИТЕ ВЛАСТИ

Наистина ли египетските власти криеха научно откритие от световно значение, направено още през 1997 година? Без съмнение това беше истина, щом го твърди Друнвало Мелхиседек, като ни напомняше предсказанията на Едгар Кейси: "В Египет ще бъде намерена стая, която ще се нарича "Зала на свидетелствата" или "Зала на летописите" и тя ще бъде свързана със Сфинкса. Тази зала ще ни разкаже за съществуващите на Земята преди милиони години високо развити цивилизации като прохода към нея ще тръгва от стая, разположена под дясната лапа на Сфинкса."

Ще разкажа накратко за някои проучвания на пирамидата, които провокират следващи разкопки.

В пресата и електронните медии се появила редица съобщения за изследвания, проведени още през 1989 година от японски учени със специална апаратура, под ръководството на професор Сакудзи Йошимура, които открили под лявата лапа на Сфинкса тесен тунел, водещ към пирамидата на Хефрен. Тунелът се спускал с наклон надолу. Открити били голяма кухня зад северозападната стена на Камерата на Царицата и външен тунел от южната страна на пирамидата, спускащ се под монумента. Какво е имало по-надолу не станало ясно, тъй като египетските власти се намесили и спрели проучването.

През 1989 година, сеизмологично разузнаване на местността около Сфинкса извършил и американският геофизик Томас Добецки. Той открил голяма правоъгълна камера под предните лапи на Сфинкса. Изследванията на Добецки били част от проучванията на професор Роберт Шох от Университета в Бостън, но и неговата работа била преустановена през 1993 година от доктор Захи Хавас от "Египетската организация на старините". Нещо повече, египетското правителство не им разрешило да провеждат около Сфинкса нови геологически и

сеизмологични изследвания. И всичко това станало, когато проучванията на Шох били много близо до установяване възрастта на Сфинкса, за което преди се интересували и месните власти.

През 1993 година египетският археолог доктор Захи Хавас започва разкопки в открития неотдавна храмов комплекс, от времето на древните царства, с подземни тунели, намиращи се от югоизточната страна на Сфинкса. Но било наблегнато при разкопките не на "Залата на свидетелствата" под Сфинкса, а на друго откритие, което отвлякло вниманието на обществеността. Било съобщено, че дълбоко под Великата пирамида е намерена тайна камера.

Немският инженер Рудолф Хантенбринк изследвал тесните шахти с помощта на миниатюрен робот с фотокамера и на самия край на южната шахта, до стената на Камерата на царицата, открил малка врата с медни дръжки. Но не е могъл да продължи изследването си, защото възникнал проблем - Германският археологически институт не получил разрешение за нови изследвания и заснемания от египетските власти.

През 1995 година "Египетската организация на старините" предупредила немските власти и техните учени да не се опитват да продължават изучаването на Великата пирамида. В края на същата година немските учени се обърнали към Захи Хавас с молба да направят документален филм за телевизията, който да бъде посветен на загадките на Сфинкса.

"Да - казал Хавас, - дори Индиана Джоунс не е мечтал да дойде на това място. Можете ли да повярвате, ние сега се намираме вътре в Сфинкса! До сега никой не е влизал в този тунел и никой не знае какво се намира в него. Ние ще сме първи."

Ще се позова на написаното от Друнвало Мелхиседек, тъй като информацията, която той предоставя е най-пълна и вярна.

В книгата "Древната тайна на Цветето на живота", том 2, глава 11, излязла от печат през 2003 година, Друнвало Мелхиседек съобщава, че през ноември 1996 година е направил контакт с източник от Египет, който му разказал

за откритие, превъзхождащо всичко, намерено досега в Египет: при разкопките между лапите на Сфинкса се показала каменна стела, а надписите върху нея се отнасяли за Залата на свидетелствата и за стая под Сфинкса.

За да запазят тайната, египетските археолози извадили стелата и я отнесли на сигурно място. Когато копали в земята, между лапите на Сфинкса била открита стая, която японците намерили още през 1989 година. В нея имало глинена кана и навита връв. Според източника на Друнвало, по тунела, излизащ от тази стая, представителите на властта се спуснали в друга кръгла стая, откъдето започвали още три тунела, които водели към Великата пирамида. В единия от тях открили два удивителни феномена. В началото археолозите видели някакво светлинно поле, пелена от светлина, която блокирала входа. Опитали са да преминат през това поле, но не успели. Дори куршум не можал да го пробие. Който се опитал да се приближи до светлинното поле на разстояние по-малко от девет метра, му прилошавало и започвало да му се гади. Ако въпреки това изследователят настоявал да се придвижи със сила напред, имал чувството, че умира. Източникът на Друнвало споменал, че никой не е успял да докосне загадъчното поле.

При изследване с уреди от повърхността на земята зад светлинното поле археолозите открили нещо съвсем немислимо. Те видели подземно дванадесететажно здание - цели дванадесет етажа, спускащи се дълбоко под земята!

Правителството на Египет не могло да се справи с този проблем и помолило за чуждестранна помощ. Било известно, че има конкретен човек, който може да изключи светлинното поле и да влезе в тунела.

Но отново по вина на египетските власти мероприятието не се осъществило. По-късно египтяните наели нова група от трима души, които влезли в тунела, те изключили светлинното поле с помощта на звука на своите гласове, като произнасяли свещените имена на Бог. Тези хора заснели филм. Ръководителят на групата, приятел на Мелхиседек, заминал за Австралия и показал видеофилма за проникването в тунела и заснетото

дванадесететажното здание, което било част от комплекс от сгради. Комплексът се простирал на много километри под земята. Филмът бил гледан в Австралия и от други двама приятели на Мелхиседек.

Световноизвестният Лари Хънтър, посветил повече от двацет години от живота си на археологията в Египет, се свързал с Друнвало Мелхиседек и потвърдил информацията за подземния град. Разказал, че градът се простирал на територия, заемаща площ от 10,4 км, на 13 километра. Градът бил заобиколен с уникални египетски храмове.

Следващата информация засяга работата на Гърм Хънкок и Робърт Бовал в книгата им "Посланието на Сфинкса" Гърм и Робърт се досетили, че пирамидите в Гиза били изградени на Земята в точно съответствие с трите звезди от пояса на Орион. Според изследователите, основните звезди на съзвездието Орион определяли разположението на храмовете в Египет, но те така и не успели да докажат убедително теорията си. Това направил г-н Хънтър, който прилагайки знанията си за навигация по звездите, придобити по време на военната му служба във флота, открил храмове във всички точки, съответстващи на всяка от големите звезди в съзвездието Орион. Той приложил глобалната система за навигация и определяне на местоположението (GPS — Global Positioning System) за намиране на местата на Земята с точност до 15 метра и присъствал на всяко място, където трябвало да има храм, съответстващ на разположението на звездите. Той установил, че на местата, където имало звезда се намирал храм и всеки един от тях бил направен от уникален материал. От този материал са изработени и блоковете за основата на трите пирамиди в Гиза, включително и Великата пирамида. Материалът бил наричан "Монета в камък" и представлявал варовик, който изглеждал така, сякаш в него са размесени монети. Камъкът бил използван и в храмовете, разположени на територията на подземния град.

Това накратко била хипотезата, чиято истина се оспорва от официалните египетски власти. Подземният град, за който говорел и Тот, действително съществувал и

можел да побере десет хиляди човека. Г-н Хънтър смята, че "границите на града са отбелязани с храмове от уникален материал, а тяхното местоположение съответства на разположението на звездите в съзвездие Орион"

Изследванията под Сфинкса продължили под ръководството на египетския археолог Захи Хавас. Работело се тайно като работниците излизали на повърхността предимно през нощта, когато няма туристи.

Съвсем неотдавна групата на Хавас направила велико откритие, което египетските власти решили да скрият от човечеството. Открита била тайна камера, където се пазел единственият предмет, принадлежал на Тот - неговият "Жезъл на енергията", за който споменава самият той в "Изумрудените скрижали на Тот Атлант":

"Носехме се бързо срещу сутрешното слънце, докато Земята не се появи под нас - земята на децата на Кхем. Те ни посрещнаха с неистови викове, в гнева си носеха копия и пръти и искаха да погубят до един всички синове на Атлантида. Тогава аз вдигнах своя Жезъл и насочих лъча на вибрациите така, че като ги поразих те останаха неподвижни като камъни. Тогава се обърнах към тях със спокойни, мирни думи и ги уведомих за мощта на Атлантида, казвайки им, че сме деца на Слънцето и негови посланици. Усмирих ги с магическата си наука докато не паднаха в краката ми и тогава ги освободих."

За този жезъл се споменава и в книгата на Елизабет Хейч "Посвещение", глава 32 - "Указанията на Аменхотеп":

"Жезълът на баща ти, направен от разновидност на медта, може да предава лъчения от всякакъв план. По волята на човек те могат да се трансформират или усилят. Жезълът може да бъде благословение или проклятие, това зависи от този, който го използва. Посветените, владеещи всички сили - от висшите Божествени до нисшите ултраматериални, могат съзнателно да ги предават на жезъла. Човешките органи на чувствата са способни да ги възприемат и тогава те се преживяват от хората като емоционални състояния. Така, висшите Божествени честоти се преживяват като всеобща любов, а най-ниските - ултравеществените, като ненавист. Пос-

ветеният винаги използва жезъла така, че да създаде нещо хубаво, а ултраматериалните вибрации му служат само при необходимост, в качеството си на невидима, непроницаема защитна стена. С помощта на този жезъл посветеният може да управлява всички сили на природата, като ги усилва или неутрализира."

Самата камера за съхранение на Жезъла се намирала зад Залата на свидетелствата, точно срещу прохода и входа на самата зала, чиято светлинна бариера била свалена през 1997 година.

Вратата на камерата се отваря, когато се натисне опрделен камък, който потъвал дълбоко в стената. На камъка-ключ бил издълбан Жезълът на Тот с лъчите на енергията. Отляво на него, на друг камък, е изобразена Богинята Маат, а на камък от дясната му страна отново е изобразена богинята Маат, но вече с Жезъл.

След активирането на камъка-ключ, част от стената на Залата на свидетелствата влязла навътре и вратата се отместила встрани, разкривайки камерата на Жезъла. Тя била просторна, с квадратна форма. В центъра ѝ стоял постамент във формата на пирамида със седем високи стъпала. На върха на пирамидата се намирал самият Жезъл на енергията на Тот. Жезълът на живота приличал на тояга, висока около 1,5 метра и дебела 3 см в средата. Той се стеснявал надолу и разширявал нагоре. Целият бил обсипан със скъпоценни камъни, подредени във вид на символи. Най-отгоре, жезълът бил украсен с кристал. Кристалът излъчвал Сиянието на живота, като осветявал всичко наоколо. Светлината на енергията се разпространила през отворената врата, осветявайки зоната непосредствено пред камерата в самата Зала на свидетелствата.

Някой от хората, които били там, реагирали на енергията на Жезъла на живота по същия начин, както на Светлинното силово поле, с което бил блокиран входът. Прилошавало им, а ако се задържали прекалено дълго започвало да им се гади. Но не всички хора реагирали еднакво. Имало и такива, които могли да влязат в камерата без никакви последствия за здравето си, като са стояли на определено разстояние от Жезъла. Но ако се

приближавали до него, и на тях им ставало лошо и те бързо излизали. Жезълът можел да бъде взет в ръка само от наследник на Тот, чиято душа е била закодирана за сливане с жизнената енергия на Жезъла. Сливането на двете енергии ставало в момента, когато избраникът го вземе в ръка. Тогава може да се види енергията на душата на наследника на Тот, защото Жезълът винаги излъчвал усилената енергия на онзи, който го е задействал. Силата на Жезъла има същата вибрация като вибрацията на избраника, затова тя е безопасна за него, но в пределите на разумното.

Но докато камерите и Жезълът са скрити от хората, наследникът на Тот няма да може да вземе наследството си в ръка.

Скъпи читатели, прочетох за откритието и хукнах бос по парещите камъни към игумен Гавраил. Заварих го застанал зад гладачната дъска да глади расото си със стара желязна ютия, пълна с нажежени въглени. Горкият човек, нямаше отърваване от мен. Нито денем, нито нощем...

- Описанието за откритията под Сфинкса е вярно - потвърди той и продължи внимателно да дипли и глади расото. - Но е строго пазена тайна. Това е една минимална част от всичко, което се намира там. Предстоят нови разкрития и те могат да бъдат ускорени във времето, ако откритието се направи достойно на обществеността и бъдат привлечени съответните специалисти от цял свят. Обединявайки усилията си, те ще създадат необходимото поле и вибрации, които ще подпомогнат работата им.

- Учителю, много бих желал да науча нещо повече за тази дванадесететажна сграда и за подземния град на Шамбала под нея.

- Знам, знам, но не можеш да изпревариш времето, определено за разкриване на тайните. Дванадесететажната сграда под Сфинкса, както и самият град са нещо невиджано и непонятно за съвременната земна цивилизация. Функциите са затихнали, вибрациите са балансирани, но не са в резонанс със съвременното. Човечеството трябва да извърви още от пътя си, за да е готово за среща с "подземното". В по-долните нива под

тази сграда има мощен енергиен щит, който предпазва от проникване в един от градовете на Шамбала.

- Как се е наричал градът на Шамбала под Сфинкса?

- Хорн-Ел-Ра - прозвуча кратък отговор и реших да не питам повече за него.

- Искам да започна отначало. После ще се върна...

- Някой да те спира?

- Не казах това, исках да започна със скрижалите на Тот. В тях са скрити много тайни. Моля те, кажи ми какво са представлявали тези изумрудени плочи и как Мелхиседек е успял да ги разчете.

- Тот е разполагал с изумрудени камъни, от които са направени плочите, на които е написал скрижалите. Плочите са били негово притежание и се съхранявали, а и сега се съхраняват, в залите на Аменти. Тот е духовен водач на Мелхиседек и с негова помощ Мелхиседек намира скрижалите и ги е разчел.

"Най-после боговете бяха дали възможност на учените да попаднат в част от залите на тайнствените Аменти" - помислих си аз.

- Стоп! - изведнъж прекъсна мислите ми игумен Гавраил. - Кой ти е казал, че залите на Аменти са открити? - Стъписах се. Знаеше се, че залите на Аменти се намират под Сфинкса и откритието на двадесететажната сграда потвърждаваше това. Тогава?

- Ученико, залите на Аменти наистина се намират под Сфинкса, но в различна плоскост - уточни той. - Дванадесететажната сграда не е част от залите Аменти.

Преглътнах разочарованието си.

- Мелхиседек влизал ли е в залите на Аменти?

- Не е влизал с физическото си тяло в залите на Аменти, а е пребивавал с духовната си същност.

- Учителю, през кой период Тот е написал изумрудените скрижали?

- В средата на расата на атлантите.

Замлъкнах, измина повече от минута, преди да продължа. Игуменът ме гледаше с любопитство, знаеше, че изпитвах неудобство от непрекъснато раждащите се в главата ми въпроси и неочаквано се обади:

- Хайде, хайде, по-смело - окуражи ме той. - Искаш да

знаеш колко на брой са били плочите, написани от Тот, нали? - Кимнах. - Били са петнадесет на брой.

- Как са написани, Учителю?

- Написани са с помощта на уред, подобен на лазер.

- Писано е, че изумрудените плочи на Тот са четени от хората. Това показва, че те не са били в залите под земята...

- Така е. Във времената назад, плочите са били вадени и прибирани до момента, в който Аменти са били напълно скрити и забранени за достъп. След време, когато Земята и хората се установят трайно в Пето измерение и започнат да се правят много разкрития, тогава плочите ще станат отново видими.

ИЗВЪНЗЕМНО, ОТКРИТО В ГРОБНИЦА В ЛАХУН

Октомври 14, 2012 г.

Мумия с ръст 150 см е открита в малка пирамида *а н а* юг от Голямата пирамида в Египет. Това е хуманоид, но не е човек. Малкият хуманоид е бил мумифициран и скрит в пирамидата.

Автор на откритието е бивш професор в Университета в Пенсилвания.

Каква е историята на откритата мумия на извънземно същество в египетска гробница? Професор Виктор Лубек от Университета в Пенсилвания разказва, че странното същество, с височина 150- 160 см, е било намерено при изследване на пирамидата на фараон Сенусрет II, в гробница на малка пирамида.

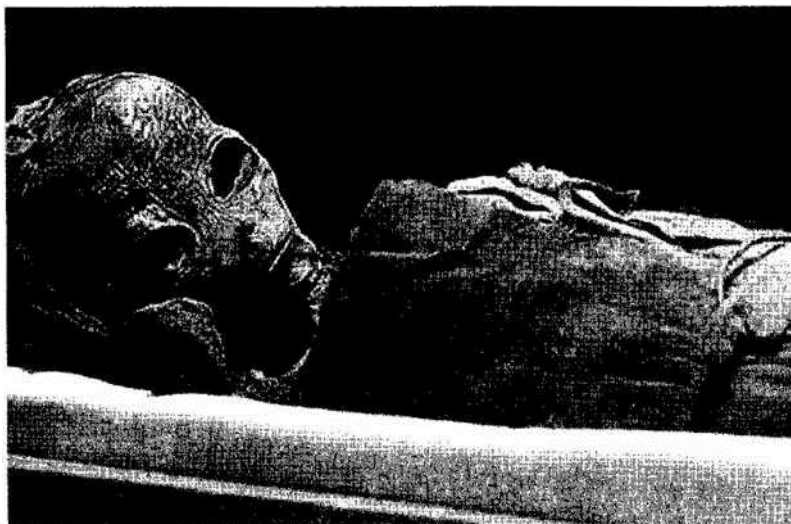
Професорът е обяснил, че мумията на мистериозното същество, изглеждащо като дошло от друга планета, датира на повече от 2000 години. То има вид на хуманоид, но главата му била несъразмерно голяма спрямо слабото тяло и очните му кухини били огромни.

Извънземното същество е открито в гробница в Ла- хун. В гробницата има надписи, които съобщавали, че мистериозното създание е съветвало фараона.

Професор Лубек е споделил, че намерените останки са много внимателно мумифицирани, спазени са всички процедури, което показвало изключителното уважение и внимание на околните към това същество.

В гробницата са били открити множество предмети, които учените и археолозите не могат да определят.

Надписи в гробницата показват, че тайнственото съ-

Извънземното същество, открито в гробница в Лахун.

щество е било съветник на фараона и е носело името Осирунет, което в превод означава "звезда" или "пришълец от звездите" Информацията за извънземното същество, намерено в египетската гробница, е била потвърдена от служител на "Отдел за антики" в Египет, съобщи "Плюс Инфо"

Отделих няколко часа, за да разгледам внимателно черепа на "съветника", на който се виждаха необикновени шарки, нямащи нищо общо с "шевовете" по черепите на съвременните хора. Най-после учените се бяха докоснали до реално извънземно същество, чиято структура тепърва щяха да изучават. Аз също се надявах час по-скоро да разкрия истината, взех фотографията на извънземното и излязох навън. Не погледнах колко е часът, през деня рядко носех часовника на ръката си заради горещината. Бях го оставил до лаптопа, но по слънцето, пътуващо към далечните върхове, можех със сигурност да определя, че бе деветнадесет часа. Все още беше горещо, а игумен Гавраил, Димитър и Георги, по къси панталони, си подаваха остри пасове с футболна топка, кучетата настървено я гонеха, въртяха се побеснели ту наляво, ту надясно, но не успяваха да я стигнат и скимтяха от яд. Приближих се към

групата и застанах да наблюдавам играта им.

- Брат Михаиле, ще се присъединиш ли към нас? - покани ме Димитър и с остър шут отпрати топката към игумен Гавраил. Той я пресрещна и със силен ритник я отпрати към Георги.

- Ще изчакам. Имам въпроси...

Задружен смях изпълни въздуха, кучетата за миг замряха и се загледаха озадачено в мен. Игумен Гавраил се наведе, взе от земята хавлиена кърпа, избърса с нея челото си и тръгна към мен. Стана ми неудобно, не исках да попреча на играта, но...

- Хайде, няма нищо - успокои ме игуменът. - Тъкмо привършвахме.

Този път Димитър и Георги не проявиха интерес към въпросите, които щях да задам на игумен Гавраил. Играл им се, бяха млади и пълни с енергия.

Изчаках игумен Гавраил да се изкъпе, след което се настанехме на сянка зад купата със сено. Запознах го с откриването на мумията на извънземното същество и помолих да ми каже какво мисли за това.

- Извънземното същество, открито в гробница в Лакхун, е от периферна планета в съзвездието Орион. На Земята е пристигнало с летателен апарат, излетял от кораб-майка. Но то не е единственото същество, долетяло до Земята. Имало е и други като него, които са идвали и оставали на Земята. Целта е била да подпомогнат властващите да съхранят знанията и уменията, наследени от древните, да им припомнят забравеното и да ги съветват в делата им, за да запазят чистотата на вибрациите и да дадат възможност на хората да пребивават в по-високо ниво на съществуване. Те са приемали доброволно такава мисия и са се обвързвали с живот на Земята до края на мисията си или до евентуалната им смърт. Периодично са общували със своята и с други цивилизации. Обменяли са информация за протичащите процеси, действия и постижения. Познавали са ученията, философията, знанията на Космоса, но са предавали или припомняли на земляните само разрешеното.

ПОТЪНАЛ АТЛАНТСКИ ГРАД ДО КУБА

**Канадци открили Атлантида до Куба
25.10.12 г.**

На разпространените в Ютюб снимки се виждаха пирамиди, които приличат на египетските. Група канадски учени откриха древен град на 700 метра дълбочина, на "ръба на Бермудския триъгълник" до Куба, съобщи Пренса латина.

Има предположение, че потопеният обект може да е легендарната Атлантида, за която се смята, че е изчезнала преди около 10 000 години, след катаклизъм като земетресение или цунами.

Екипът, начело с Пол Вайнцвейг и съпругата му Полина Залицкая, заснел с помощта на робот обекта, който се намирал северно от източното крайбрежие на Куба. Фотографиите показвали наличието на четири гигантски пирамиди (предполага се, че едната може да е стъклена), големи сгради, сфинкс, имало дори надписи. От изображенията с висока резолюция се виждало, че на дъното имало и широки бели равнини, за които се смята, че са пътища.

Пирамиди на морското дъно до Куба

"Засега не знаем точно какво сме открили, но едва ли природата би могла сама да сътвори подобна симетрична архитектура", казва Вайнцвейг. Учените смятат, че подводният град е бил открит още по време на Карибската криза през 60-те години на 20 век, но американците

засекретили обекта. Канадските специалисти предполагат, че останките може да са от град на древната цивилизация Теотиуакан, населявала Мексико.

Първите съобщения за обекта Залицкая направила още през 2001 година и оттогава има куп предположения за произхода му. Според някои учени пирамидите под водата поразително приличали на египетските.

Атлантида е била легендарен остров (архипелаг или дори континент), чието съществуване и местоположение все още не може да бъде потвърдено. За първи път се споменава в диалозите "Тимей" и "Критий" на древногръцкия философ Платон.

Ето такива съобщения за открити подводни градове обичах да чета! Те ме радваха, потвърждаваха написаното за древните атлантски градове в "Тайните подземия на България" и ме стимулираха да търся все нови и нови доказателства за тях.

С приповдигнато настроение пристъпих прага на черквата. Лъхна ме мириса на горящи свещи, на тамян, от стените ме гледаха мълчаливо иконите, рисувани от опитни майстори. Не открих игумен Гавраил и тъкмо мислех да изляза, когато чух гласа му зад олтара:

- Един момент, идвам - отвори врата, излезе, огледа ме и закачливо се подсмихна. - Носиш приятни новини, хайде да ги чуя.

Разказах за прочетеното и докато вървахме към изхода на черквата попитах:

- Учителю, градът, открит от канадските учени под водата, на 700 метра дълбочина до Куба, кога е потънал?

Оставихме вратата на черквата отворена и продължихме да вървим към стария кладенец, придружени от двете овчарки. Игумен Гавраил потърси нещо из джобовете си, махна с ръка като не откри това, което търсеше в тях и каза:

- Не мога да разбера защо винаги си толкова напорист. Поне първо попитай какво мисля по даден въпрос, а тогава задавай своите. Но ти не си виновен. Учителят ти, той така те е научил - засмя се, очите му грейнаха и добави: - Потънал е през деветото хилядолетие пр. Хр.

Замислих се за миг на упрека му, признах си, че е прав и поех по моя си път...

- Учителю, как се е наричал градът?
- Бил е наричан Слънчевият дом или Домът на Слънцето.
- На снимката, която за съжаление не ти донесох се виждат четири пирамиди. От какъв материал са изградени?
- Дай ми поне минутка да видя - помоли той и като крачеше бавно напред ми отговори: - Изградени са от различни материали. Едната пирамида е изградена от изключително чист кристал, с високи потенциали. Другите три са построени от мрамори с вплетени нишки от злато, оранксит, метални примеси и други.
- Учителю, пирамидите по света имат най-разнообразни функции. Какви са били функциите на тези четири пирамиди?
- Ритуални, енергийни, служили са като хранителни- ци, били места за медитации и други духовни практики
- това обяснение задоволява ли те?
- Да, Учителю, благодаря. Всичко, което някога се е намирало в пирамидите запазено ли е?
- Мисля, че отговорът ми ще те задоволи. Вътрешността им е почти напълно съхранена.
- Това е добре - зарадвах се аз. - А градът на атлантите, където се издигнат тези пирамиди, той запазен ли е?
- Може да се приеме, че градът е консервиран.
- Ще ми се един ден да бъда в екипа, който ще го открие и разгледа.
- Учителя поклати отрицателно с глава, спря се, спрях и аз до него и се загледах учудено в лицето му. Какво не бе в ред?
- Това няма да стане скоро - твърдо отсече той.
- При разравянето на пясъците градът е заплашен от разруха. Поради тази причина, към днешна дата, не се допуска изследването и опознаването му,
- Разбрах. Има данни, че по време на Карибската криза американците са открили града и пирамидите, но са ги засекретили. Вярно ли е това?
- Частично, да. Американците са разкрили част от този град, но тогава апаратурите не са били толкова съвършени, поради което са оставили изследванията за по-късно време и са засекретили онова, което са заснели.
- Сравнявах откритите пирамиди с египетските и намирам, че си приличат, но от снимката не можах да оп-

ределя тяхната височина. Каква е височината им?

- Приличат си, но са по-високи, с по-различна вътрешна архитектура, функции и предназначение.

- Учителю, градът е потънал, а съдбата на хората, които са живели в него е неизвестна...

- Неизвестна за нас, а в Акаша всичко е записано...

- напомни ми той. - Част от населението на града се е прехвърлило своевременно на близка суша, други са предпочели смъртта на родната си земя.

Изчаках известно време, дадох възможност за глътка въздух на игумен Гавраил и едва тогава пак подхванах с въпросите си:

- Този град има ли по-различна архитектура и устройство от другите атлантски градове, които съм описвал досега?

- Не, градът е с типичните за атлантските градове архитектура и устройство.

Тръгнахме обратно към манастира. Имах усещането, че заради моите питання бях отклонил игумен Гавраил от работата му в черквата и малко притеснен зададох още един въпрос. Е, непоследен за днес...

- Учителю, колко подземни града на лемурийци и атланти има на територията на България?

- Над осемдесет града, ученико...

ЕДИНСТВЕНИ В СВЕТА

СЕДЕМТЕ ХРАМА СЪС СЕДЕМТЕ ЗЛАТНИ КУПОЛА

Не спях, не бях и буден. По-скоро бях унесен в безвремието, което ме пренасяше там, където то си искаше. То не ме питаше дали имам желание за това пътешествие, впрочем аз мислех точно по този въпрос...

Кога се бе случило това? Някога. Да, някога, сега не можех да си спомня точно кога, но тук всичко ми беше познато. Помнех града, хората, родителите ми, новия ни дом. Помнех посрещането и радостта...

Сега спомените станаха по-ясни. Картините от миналото придобиваха яркост, знаех дори времето, когато пристигнахме в новата си родина - беше 13 000 години, преди да настъпи Новата ера на Исус Христос по аранския

календар. Атлантите ни помогнаха да си построим пътища, градове, духовни домове, центрове, където ни учеха на всичко, което те знаеха, даваха ни духовни знания, обучаваха ни на някои технологии.

Атлантите изградиха седем седмокуполни храма в новата ни родина като в главните им зали, в красиви шкафове бяха поставени книги, в които бе описан пътят на седемте арански клона, тръгнали от Атлантида и достигнали до земите на Болг, където се заселиха. На външните стени на храмовете имаше великолепни цветни стенописи и пана. Вътре в залите нарисуваните портрети на аранските владетели и жреци бяха като живи, по подовете блестяха големи кристални кълба, на които с цветни кристали бе отбелязан пътят на араните - от Атлантида до днешните български земи, както и лъчите, по които се бяха разселили останалите родове.

Бях сред първите, които напуснаха родната Атлантида, двадесет и три годишен - жрец и инженер, един от строителите, които участвахме в изграждането на главния град-столица на араните, на брега на Черно море. Но това бе много по-късно, почти в края на моя 170-годишен живот. Да, бяха изминали около 150 години от заселването ми тук и бе дошло време да изпълним Божията повеля за разселване по другите части на Земята.

Седмокуполните храмове символизираха седемте клона на араните. Храмът на основното ядро на арани-те-траки, което остана в земите на Болг, бе построен на югозапад от града-столица, която след много години щеше да носи името Барна. Останалите шест храма бяха издигнати на местата, откъдето по-късно поеха разселващите се арани. Те бяха разположени така: североизточно от град Добрич, югоизточно от днешния град Бургас, югозападно от Стара Загора, южно от град Ямбол; западно от град Троян, североизточно от град Плевен.

Разселващите се арани дадоха началото на много други народи.

Основното ядро на араните-траки се засели завинаги на земята на Болг, наречена след време България.

Благодарен съм, че Духовните водачи на атлантите ми дадоха възможност, след толкова години, отново да видя тези безценни паметници.

Игумен Гавраил слушаше внимателно преживяването ми и когато завърших попита:

- Как мислиш, защо те върнаха петнадесет хиляди години назад във времето?

- За да видя храмовете, изградени от атлантите, да видя книгите, в които бе описано преселението на бялата раса от Атлантида.

- Или по-точно си видял пътищата на разселващите се арани, съответстващи на лъчите на Седмолъчната звезда от Плиска. Но в атлантските сгради ти видя и нещо друго.

- Да, видях, че беше записано най-подробно всичко, което се бе случило на родовете на араните след напускането на Атлантида. Прочетох, че пътя им на развитие в бъдните години бе предначертан. Животът на араните-траки бе програмиран.

Игумен Гавраил млъкна, може би съзерцаваше златните кубета. Прекъснах мислите му.

- Учителю, в други държави има ли построени подобни храмове?

- Не, в никоя друга държава няма подобни паметници - замислен отвърна той. - Тъкмо разглеждах куполите им от злато и разноцветни кристали. Красиви са.

- Каква е причината седемте храма да потънат едновременно под земята? Кога е станало това?

- Михаиле, майката Земя е жив организъм и когато започва упадък на нравите, на взаимоотношенията между хората, пренебрегването и забравата на Божествените вселенски закони и Божествената любов, тя започва да променя релефа си, а храмовете или паметниците потъват и се скриват от очите на хората. Кога се е случило това ли? Случило се е по времето, когато е започнал процесът на понижаване на вибрациите на хората и загъването им в материалния свят, доминиращ над духовния. Станало е постепенно в периода между седмото и шестото хилядолетие пр. Хр.

- В залите на храмовете видях копия на различни владетелски и жречески атрибути и предмети на изкуството. Оригиналите липсваха...

- Е, не се притеснявай чак толкова - усмихна се игумен Гавраил, който много добре знаеше за слабостта ми към древните предмети. - Оригиналите се намират в различни

подземни трезори от времето на първите траки.

Въздържах се от изкушението да попитам за трезорите, щеше да дойде време и за тях, затова зададох друг въпрос:

- Учителю, в храмовете на атлантите може би е имало монтирани кристали, които да подават сигнали за местонахождението им?

- Не, няма кристали, които да излъчват и да насочват към местонахождението им.

Изненадах се, готвех се да питам как е възможно подобни сгради да нямат такива кристали, когато игумен Гавраил поясни:

- Кристали са поставени на кубетата им. Но тези кристали, както и всички други видове кристали имат свое излъчване, което може да бъде доловено след време. Сега за хората сигналите са недоловими.

- Учителю, този път ще задам въпроса си по друг начин. Няма да питам дали сградите ще бъдат открити до 2030 година, а как ще се установи тяхното местоположение?

- Добре, въпросът ти и така може да бъде зададен - съгласи се той. - А моят отговор е, че в зависимост от интензитета на Прехода ще се активират и излъчванията на кристалите и хората ще могат да ги открият.

РАЗРУШАВАНЕТО НА ЙЕРИХОН

Който е чел Библията знае за гибелта на Йерихон, разрушен от тръбящите със специални тръби израелтяните и с помощта на Ковчега на завета.

Учените смятат, че звуците, издавани от тръбите са предизвикали силни вибрации в стените на градската крепост и те се разрушили. Но никой досега не е обяснил какви са били тези невероятни тръби, способни да произведат такива вибрации, че да съборят крепостните стени на Йерихон. Тъй като темата е интригуваща и заслужава внимание, ще цитирам част от Библията, която описва това събитие.

КНИГА ИИСУС НАВИН

ГЛАВА 6.

6:1 Тогава Господ рече на Иисуса: ето, Аз предавам в ръцете ти Йерихон и царя му и силните люде (в него):

6:2 обкръжете града вие всички, способни за война, и

- обикаляйте града веднъж (на ден); тъй правете шест дена;
- 6:3 и нека седем свещеника носят пред ковчега седем юбилейни тръби; а на седмия ден обиколете града седем пъти, и свещениците да тръбят с тръбите;
- 6:4 щом затръби юбилейният рог, щом чуете тръбен звук; целият народ да се провикне с висок глас, и градската стена ще рухне до основи, и целият народ ще навлезе (в града, като се спусне) всеки от своето място.
- 6:5 И свика Иисус, син На ви нов, свещениците (Израи-леви) и им рече: носете ковчега на завета, а седем свещеника да носят седем юбилейни тръби пред ковчега Господен.
- 6:6 И рече (им да кажат) на народа: идете и обиколете града; а въоръжените нека вървят пред ковчега Господен.
- 6:7 Щом Иисус каза на народа, седемте свещеника, които носеха седемте юбилейни тръби пред Госпо- да, тръгнаха и затръбиха (гръмогласно) с тръбите, и ковчегът на завета Господен вървеше след тях;
- 6:8 въоръжените пък вървяха пред свещениците, които тръбяха с тръбите; а които вървяха изотзад, следваха подир ковчега (на завета Господен), като тръбяха с тръбите през време на шествието.
- 6:9 На народа пък Иисус даде заповед и каза: не викайте и да се не чуе вашият глас, и да не излиза дума из устата ви до оня ден, докле ви не кажа: "викнете!" и тогава ще викнете.
- 6:10 Тъй ковчегът (на завета) Господен тръгна около града и обиколи веднъж; и дойдоха в стана и прено-суваха в него.
- 6:11 (На другия ден) Иисус стана сутринта рано, и свещениците понесоха ковчега (на завета) Господен;
- 6:12 и седемте свещеници, които носеха седемте юби-лейни тръби, пред ковчега Господен, вървяха и тръбяха с тръбите; въоръжените пък вървяха пред тях; а които вървяха изотзад, следваха подир ковчега (на завета) Господен и, вървейки, тръбяха с тръбите.
- 6:13 Тъй и на другия ден обиколиха града веднъж и се върнаха в стана. Тъй правиха шест дена.

- 6:14 На седмия ден станаха рано, щом се сипна зора, и обиколиха по същия начин града седем пъти; само в тоя ден обиколиха града седем пъти.
- 6:15 Когато седмия път свещениците тръбяха с тръбите, Иисус каза на народа: викнете, понеже Господ ви предаде града!
- 6:16 Градът ще бъде под заклеитие, и всичко, що е в него, е за Господа (на силите); само блудницата Раав нека остане между живите, тя и всеки, който е в къщата ѝ; защото тя укри пратените, които прашахме;
- 6:17 но вие се пазете от заклетото, за да не подпаднете и сами под заклеитие, ако вземете нещо от заклетото, и за да не навлечете върху стана на синовете Израил- леви заклеитие и да му не причините бедствие;
- 6:18 и всичкото сребро и злато, медни и железни съдове да бъдат светиня на Господа и да влязат в съкровищницата Господня.
- 6:19 Народът извика, след като затръбиха с тръбите. Щом народът чу тръбния глас, всички (наедно) извикаха с висок (и силен) глас, и стените (градски) рухнаха до основи, и целият народ влезна в града, всеки от своето място, и превзеха града.
- 6:20 И предадоха на заклеитие всичко, що беше в града, - мъже и жени, млади и стари, волове, овци и осли, (всичко) с меч изтребиха.
- 6:21 А на двамата момци, които бяха обгледвали земята; Иисус рече: идете в къщата на оная блудница и изведете оттам нея и всички, които са у нея, понеже вие ѝ се заклехте.
- 6:22 Тогава момците, които бяха обгледвали (града), отидоха (в къщата на жената) и изведоха (блудницата) Раав и баща ѝ, майка ѝ, братята ѝ и всички, които бяха у нея, и всичките ѝ роднини изведоха и ги туриха вън от израилския стан.
- 6:23 А градът и всичко, що беше в него, с огън изгориха; само среброто и златото, медните и железни съдове предадоха, (за да се внесат за Господа) в съкровищницата на дома Господен.
- 6:24 Блудницата Раав пък и бащината ѝ челяд и всички, които бяха у нея, Иисус остави живи, и тя живее между

Израиля до днес, защото укри пратените, които Иисус праща да обгледат Иерихон.

6:25 В онова време Иисус се закле и каза: проклет да бъде пред Господа оня, който издигне и построи тоя град Иерихон; върху първородния си син той ще положи основите му и върху най-малкия си син ще постави портите му. (Тъй и направи Азан, родом от Ветил: той го основа върху първородния си син Авирона и върху най-малкия, спасен, постави портите му.) 6:26 И Господ беше с Иисуса, и славата му се разнасяше по цяла земя.

От текста става ясно, че рухването на крепостните стени на Йерихон е било в резултат на вибрациите, произведени от тръбите, мощните гласове на хората,

Падането на Иерихон, миниатюра, Жан Фуке, 1420 -1480 г.

от ритъма на маршируващите войници и с помощта на Ковчега на завета. Но как и от какъв материал са изработени тези тайнствени тръби - си остава загадка. Какво ли са представлявали? Дълги медни духови тръби,

каквито ги виждаме на приложената картина, настроени на необикновени вибрационни честоти от древни мъдrecи? Прави впечатление и това, че зад тръбачите хората носели и Ковчега на завета. Случайно ли е бил донесен при разрушаването на града? Мисля, че Ковчегът на завета - неговата сила увеличила многократно резонанса на звука от бойните тръби. Уверен съм в това, но най-добре е да попитам пак игумен Гавраил.

- Да не си въобразяваш, че съм специалист по всичко? - реагира^той и взе фотографията на картината "Падането на Йерихон", която му подадох. Разгледа я и почука с пръст върху снимката. - Какво искаш да ти кажа за тръбите? Писано е в Библията, че Йерихон

е разрушен от звука на тръбите на обикалящите около него израилтяни. Това показва, че израилтяните са притежавали бойни уреди, подобни на тръби, които при натискане на определен бутон и духане в тръбите са създавали особен вид вибрации, които се превръщали в унищожителна сила. За да увеличат тяхната мощ, войниците марширували около града, което довело до завихрянето на вибрациите, а това предизвикало и невероятната сила на разрушението.

- Кога се е случило това, Учителю?

- Станало е в средата на третото хилядолетие преди Христа.

- От текста в Библията се разбира, че нападателите са израилтяни, а живущите в Йерихон какви са по народност? И те ли са израелтяни?

- Точно така, жителите на Йерихон и техните нападатели произлизат от един и същ клон, установил се по тези земи. През годините от този клон се отделили родове и дали началото на самостоятелни народностни групи, или племена. И двата народа са били с израил-тянски корени.

- Учителю, какво представляват тези странни бойни тръби? Доколкото имам сведения никъде другаде в света не се е водила война, в която да са били използвани подобни уреди.

- Сведения за изработването на бойните тръби, знанието за тяхното използване и предназначение са намерени в документи, останали от последните атланти.

- С тези бойни тръби израелтяните нападали ли са и други градове?
- Да, нападали са и други древни селища, които след това не са били възстановявани и постепенно са изчезнали.
- Защо по-късно тези тръби никъде повече не се употребявали като бойни инструменти?
- Защото знанието за изработката и действието на тръбите е било забравено през годините и поради тази причина те са станали ненужни и неизползваеми. Хората са забравили за тях и тяхната мощ.
- Някъде има ли съхранени от тези тръби днес?
- Повечето от тях били унищожени. Останали са единични бройки в различни подземни съкровищници.
- При разрушаването на Йерихон ведно с тръбите е носен и Кивотът...
- Кивотът, при зададени настройки, излъчвал честоти, които засилвали унищожителните вибрации на звуците от тръбите. Поради тази причина, той е бил носен при Йерихон.
- Има различни версии за древното местоположение на Йерихон.
- Тогавашният Йерихон се е намирал на северозапад от днешния град. От него днес не е останало нищо на повърхността на земята. Отделни руини са били затрупани през времето вследствие на различни природни бедствия и са запазени под земята. Запазена е и малка подземна хранителница, но в нея няма никакви ценности.
- Не зададох други въпроси за Йерихон и игумен Гавраил остана много учуден, но не ми каза нищо. Имах си причини - това, че в хранителницата нямаше запазени ценности никак не ми допаднаше. Ама никак!

МЕЛ ГИЛ

Размислях ли се преди да заспя, дълго време след това оставах буден. Интересно, всяка вечер вършех едно и също - премислях преживяванията си от изминалия ден, чертаех задачите за следващия и заспивах неусетно. Обикновено заспивах бързо всяка друга вечер, но имаше и нощи като тази, когато оставах с отворени очи до късно. Не премислях и не се вълнувах от нещо необикновено, направило ми силно впечатление през деня, но въпреки това непрекъснато се обръщах в леглото ту наляво, ту надясно, ту по гръб и нищо не помагаше. Стоях със затворени очи, не обичах да броя овце, та те са с хиляди и дори до сутринта да ги броях, пак щяха да останат овце за преброяване, затова предпочетох да наблюдавам звездите. И те са безбройни, но интересни. По-едри и ярки, по-дребни, едва видими, мигащи безспир светове. Всякакви светове...

Припомнях си какви ли не случки и постепенно в мислите ми изплува споменът за срещата ми с писателя Мел Гил. Беше дошъл в България и за пореден път изнасяше лекции из страната ни.

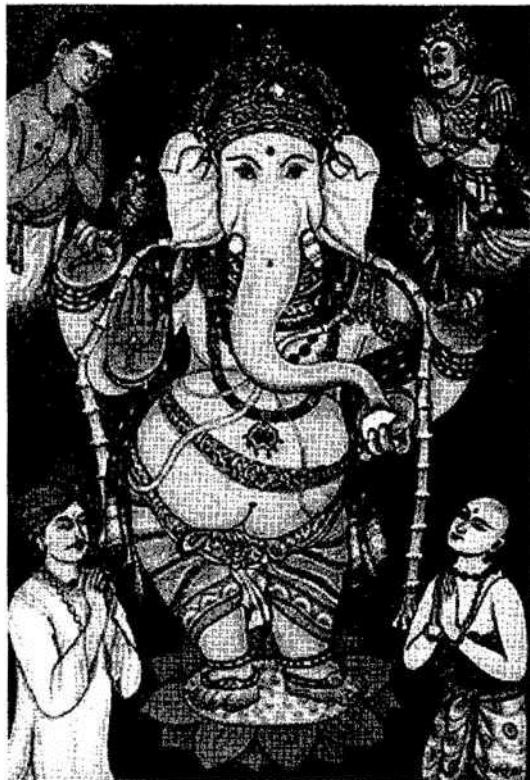
Кой беше Мел Гил? В интернет прочетох следното:

"Д-р Мел Гил е един от най-успешните професионални мотиватори по света и един от десетте най-иновативни психолози.

Философ, писател, психиатър, телевизионна и радио звезда, д-р Мел Гил е от водещите експерти по личностно развитие, ментор на множество говорители и

Д-р Мел Гил

Бог Гзнеша с четири ръце

предприемачи, имиджмейкъри и бизнесмени по целия свят. Той е и бизнес консултант, специалист по корпоративни стратегии и съветник на висши служители от 500-те компании, включени в списъка на списание "Форчън".

Опитът му в обученията, преподаването и консултирането, както на корпоративно, така и на личностно ниво, се простира от Хонг Конг до Сиатъл, от Чикаго до Канада, Сингапур и Австралия. Фондацията "Наполеон Хил" го кани на своя световен конгрес при учредяването ѝ като един от най-добрите седемнадесет лектори в света. Той е изнесъл вдъхновяващи и мотивиращи семинари пред повече от пет милиона души в над седемдесет страни, през последните трийсет години, както

лично, така и чрез своята ежедневна тричасова радиопрограма "Нездравият разум" в продължение на седем години.

Авторът на световните бестселъри "Мета Тайната" и "Нездравият Разум" определено е човекът, който може да отключи извора на силата в сърцата на всеки от нас и да ни помогне да претворим живота си както най-силно желаем "

На 23 ноември 2012 година моят приятел архитект Митко Димитров ме покани на вечеря с Мел Гил, на която той сподели, че преди три хиляди години е живял недалеч от Созопол, на брега на Черно море. На снимка от българското Черноморие, на която се виждаше скалист морски бряг, Мел Гил ми посочи мястото, където някога бе живял, а на лист хартия нарисува знак - спирала с изходящ край, продължаваща надолу в права линия, а през нея бе нарисувана къса пресечена черта. Поясни, че в онова далечно време бил поставил този знак на скала, до която скрил оръжието си и други ценности.

Мел Гил бе сърдечна и общителна личност. Сподели ми, че е претърпял тежка катастрофа - отрязана му е лявата ръка и 28 минути бил мъртъв.

След като оживял в него се вселила друга личност - тази на бог Ганеша.

(В индийската митология Ганеша е божество. Знаех, че Ганеша е син на Шива и Парвати и съпруг на Бхара-ти, Ридхи и Сидхи. Изобразяван е като Бог в червено или жълто с дебел корем, с четири ръце и глава на слон с един бивник. Обикновено пред името му слагаха ин- дуската титла за уважение - Шри.)

Имаше верни неща в разказа на Мел Гил. Докато го слушах, неусетно се пренесох три хиляди години назад във времето и видях морето, синевата на водата и делфините, изскачащи за глътка въздух, видях висок скалист бряг, а долу под него тъмнееха големи скали. Недалеч навътре в сушата имаше малко селище, около което бяха изградени военни сгради.

Да, Мел Гил наистина беше живял на територията на България като тракиец. Бил воин, ръководещ малък военен отряд, който пазел вход на подземие. Видях и

знака, оставен от него - издълбан върху скала, която прикриваше вход на подземие. Намираше се от дясната страна на Маслен нос. Знакът известяваше на посветените, че под него има съкровищница на древни тракийски царе, която траките зорко пазели. Сега воден от духа на бог Ганеша Мел Гил мечтаеше да открие знака, белязал в далечни времена скалата, и да намери оръжието и ценностите, които бе скрил до скалата. Но той тактично премълча и не сподели докрай истината. А истината бе друга - искаше да открие входа на самата съкровищница...

При следващото си идване Мел Гил планираше да обиколи България и да опише местата, където има съкровищници. Така щял да направи известна България в света. Казах му, че това не е негова задача, защото има друг човек, чиято мисия е именно тази. Той веднага се заинтересува коя е тази личност и аз му посочих себе си. Мел Гил не беше запознат с книгите ми - разказах му в общи линии за темите, по които пишех, а той протегна ръка в знак на съгласие и двамата си стиснахме ръцете.

Мел Гил заяви, че отново ще бъде в България през април 2013 година и се уговорихме заедно да потърсим знака, оставен някога от него. Но дали щяхме да го открием? Аз не бях уверен! Знаех, че този, който е оставил знака можеше да го открие с помощта на водачите и учителите си. Щяха ли водачите и учителите на Мел Гил да му покажат входа на подземието?

Знаех, че все още беше рано съкровищата на тракийските царе да бъдат извадени на показ!

НИТО ЧОВЕК, НИТО ПТИЦА

- Ти защо не разкажеш случката с прадядо ти Митко
- ме попита игумен Гавраил и със стрък свежа трева примамил лежащото наблизо сърне при себе си. Погали го по главата и захвана да почиства тялото му от полепналите по него бодли. Сърнето набързо изхрупа тревата, потрая малко, отскубна се отведнъж от ръцете на игумена и хукна с игриви подскоци.

- За коя случка, Учителю?

- За нито човек, нито птица - подсети ме той.

Бях напълно забравил тази история, разказана ми преди много, много години. Дори когато писах за съз-

даването на генетични разновидности на човека - човекоптици, човекориби и други, пак не се сетих за нея. Сега игуменът ми напомни за тази забравена случка и се възползвах да я допълня, като очаквах обясненията му.

Прадядо Митко беше дядо на баща ми. Прабаба Катина е неговата съпруга. Те живеяха в село на шест километра от Търговище (сега квартал) и аз всяко лято им гостувах. Обичах да ходя при дядо Митко, да се разхождам в голямата дваисет декара овощна градина, която местните хора наричаха "исак". Дядо Митко бе осем десетгодишен, висок, жилав и сербезлия мъж. По цял ден обикаляше из градината, наглеждаше я, събираше падналите на земята узрели круши и ябълки, обелваше корите им с ножчето си, хапваше ги с удоволствие и не спираше да дими с миризливата си лула. А щом загаснеше лулата, обръщаше я с отвора върху дланта си, почукваше я с пръсти и изсипваше изгорелия тютюн. И преди лулата да изстине я зареждаше с нов тютюн, натъпкваше го с палец, а от джоба на панталона си изваждаше кожена кесийка с огнивото - кремък и парче метал, излъскан в единия край, който наричаше чакмак. Поставяше на кремъка парче прахан, притискаше го с палеца на лявата ръка, и замахваше с другата, в която здраво държеше чакмака. Удряше по кремъка, той изпускаше искри и те запалваха прахан- та. Дядо внимателно поемаше праханта с появилата се искрица огън в нея, размахваше я, да се разпали по- добре и я пускаше в лулата. После дръпваше няколко пъти от нея, стисната между зъбите му, и щом димът изпълнеше устата му, премигваше доволно.

Моят прадядо умееше да разказва истории и как само ги разказваше, та оставах без дъх, щом започнеше да описва страхотиите, случили се по време на войната. Тогава по продълговатото му лице изпъкваша дълбоки бръчки, сините му очи се изпълваха с решителност. Говореше, смучеше от разпалената като огнище лула, издухваше с шум вонящия дим и отново смукваше.

В градината дядо Митко си беше поставил дървен стол, на който обичаше да присяда, щом се поумореше, и разположил се на този стол обичаше да разказва, а аз, седнал на земята до краката му, слушах ли слушах...

Случило се по време на жътва. Денят бил слънчев и горещ, небето синьо и безоблачно. На нивата, с натежали жита, Митко и Катина с ръкойка и сърп в ръце превивали гръб. Жънели и за да им върви работата по-леко пеели, а потта от челата им се леела и напоявала земята. Едни над други се трупали сноп върху сноп в очакване да бъдат овършани с диканя и прибрани в хамбара.

Катина наместила на главата си бялата забрадка, изправила гръб, избърсала с опакото на дланта челото си и се загледала към разпрегнатата каруца, където била завързана платнена люлка, в която плачело четири-месечното ѝ дете. Уморена тя тръгнала към каруцата, поела от люлката детето и го притиснала към гърдите си. Разкопчала няколко копчета на ризата си, извадила гърдата си и му дала да суче. Седнала на земята, посегнала с ръка към бъклицата с вода, поставена под сянката на каруцата, придърпала я към себе си и отпила глътка. Макар и топла вода я освежила, тя опряла гръб на задното колело на каруцата и се загледала в сучещото дете. Затворило очи то лакомо гълтало млякото и потрепвало с ръце. Наведена над него тя нежно го целувала по лицето. Вдигнала очи и видяла Митко да идва гологлав, свалил от главата си мократа кърпа, пропита от пот, и я размахвал в ръка. Приближил се усмихнат и се загледал в сучещото дете. Отскоро бил баща и сърцето му се изпълвало с обич. Катина му подала бъклицата с вода, той благодарил, отпил дълга глътка и тогава забелязал как на нажеженото от слънцето небе се появило бяло облаче, което за минута закрило слънцето. Изненадани двамата повдигнали глави нагоре. Сянката, хвърлена от облачето на земята намалила горещината, но това било само миг кратък отдых. Детето престанало да суче, било заспало. Катина се изправила, поставила го в люлката и в този миг от бялото облаче проехтял гръм. Уплашени от гърма, Митко и Катина страхливо загледали небето и видели как от облачето към земята се носело с шеметна бързина някакво същество. То стъпило безшумно на земята, на метри от тях, и те от изненада и уплаха замръзнали на място.

Гледали и не вярвали на очите си. Останали без дъх, те

се взирали в стоящото пред тях същество. Било високо около осемдесет сантиметра, стояло на два крака и ги гледало. Не било нито човек, нито птица. Имало глава и уста, подобни на човешките, тялото също било човешко, но с форма и извивки като тези на птиците. Ръцете и краката му били като човешките, но имало и крила. Съществото се взидало в тях с големите си очи, не помръдвало от място, но издавало неразбираеми мелодични звуци, сякаш ги молело да му помогнат. Страхът им изчезнал неочаквано. Неразбирали какво се случвало с тях - как и защо се приближили до съществото, на което заговорили ласкаво. Говорили му като на малко дете, нуждаещо се от закрила, а то закивало одобрително глава. Между "нещото" и тях се създавала необикновена връзка. Катина се приближила до съществото и взела да го милва. То се оставило на ласките ѝ, а тя почувствала радостна вълна, която заляла тялото ѝ. Митко също го погалил и усетил как съществото му вдъхва сила и увереност. Макар да не знаели от какъв пол е, нарекли го Дарбог и решили да не споделят с никого от селото. Не се знаело как съселяните им щели да постъпят с него, а и с тях...

Минали месеци, един ден Митко и Катина отново били на нивата, а заедно с тях и Дарбог. Небето синеело безоблачно, слънцето позлатявало руините на старата крепост, недалеч от нивата им, а Дарбог с вдигната глава следял бяло облаче, задало се от изток и което наближавало към тях. Щом облачето застанало над главите им от него се чул гръм и в тоз миг Дарбог светкавично се понесъл към небето и потънал в него...

Не си спомнях колко време Дарбог е живял заедно с праядо ми Митко и прабаба ми Катина. Бях твърде малък, за да се интересувам от тези подробности. Нямах представа и каква храна са му давали, не знаех дали Дарбог е можел да говори и общува с тях. Бях запомнил от разказите на праядо, че в онези размирни времена животът им не е бил спокоен.

Не помня и по какъв повод дядо Митко временно се е подвизавал в пиринския край. Една от македонските военни групировки го била нарочила за нещо и щяла да го

убие, без дядо да има вина. Четниците прехвърлили през клон на голям дъб дебело въже, довели дядо Митко, вързали му ръцете и краката, метнали клупа на врата му, затегнали го и за последен път го питали дали ще признае вината си. Как да я признаел, когато не е бил виновен. Станала била грешка, но кой ти вярва. И тогава се случило чудото - щом четникът ритнал стола, на който изправен стоял дядо Митко, дебелото въже изведнъж се скъсало, сякаш срязано с остър нож. Дядо стъпил жив и здрав на земята. Случило се нещо невероятно, мъчителите онемели, обхванал ги страх. Освободили го, а малко по-късно на същия ден бил изпратен човек от Яне Сандански, който наредил на четниците никой да не закача, по какъвто и да е повод, дядо Митко. Запомнил съм и още нещо от него. Завърнал се в родния край и оттогава нивите му ежегодно давали богата реколта, а хамбарът му бил винаги пълен с жито...

Заедно с мен и игумен Гавраил пътуваше в миналото. Спомените ми изпъкваха ту в ярки картини, ту се губеха и заглъхваха с гласа на дядо. Виждах и баба Катина, седнала в двора на едноетажната къща, подпряла гръб на ствола на ябълковото дърво, да стиска в ръка малка сребърна монета. Подаваше ми я скришом и шептеше нещо на ухото ми, но не чувах гласа й...

- Хайде да се поразходим към зъбера - рече игумен Гавраил, щом спомените за човекоптицата прекъснаха.

- Знаеш ли, че си късметлия? Попадаш на невероятни истории и ги забравяш.

- Има нещо вярно в това, Учителю, но има и друго - погледна ме с любопитство и зачака продължението. - Трябвало е да ми припомниш случката, за да я опиша. Вече знаех, че игумен Гавраил ще ми даде разяснение за непознатото същество.

Игуменът кимна развеселен, едва доловима усмивка се плъзна по устните му, и той забави вървежа.

- Михаиле, съществото, паднало от небето в нивата на прадыдо ти, има друг произход и няма нищо общо с желязната птица-робот, за която писа. Това същество принадлежи на цивилизация от седмото измерение. То се е придвижвало по телепортационен коридор. Станал е

силен енергиен трус, нещо като земния токов удар, вследствие на което то е изпаднало от коридора и се е приземило на триизмерната плътност на Земята.

- Дядо Митко вярно ли е описал Дарбог?

- Твърде добре. Съществото прилича на хуманоид, но е било с по-различна конструкция и форма на тялото, наподобяваща по-скоро тази на птиците. Имало е криле, с които може да лети, но не и когато е използвало телепортационните коридори. Притежавало е звуко-во-говорен апарат, но звуковият му спектър е непознат на нашата земна раса.

- Не помня дядо да е казал с какво е хранил Дарбог.

- Хранил го с обикновена земна храна, която съществото е трансформирало и усвоявало.

- Не помня и колко време е гостувало при дядо.

- Останало е известно време при тях, за да може да възстанови баланса си и да повдигне вибрациите си до нивото, необходимо за "излитане" от триизмерния свят.

- А чудото със скъсването на въжето и добрите реколти?

- С присъствието си на земята, Дарбог е оставил част от своите вибрации, които взаимодействайки със земните са спомогнали за освобождаването на прадядо ти Митко, както и за добрите реколти.

- Учителю, откъде идва това същество? От коя планета? Може би от високоразвита цивилизация, която притежава космични кораби...

Игумен Гавраил направи знак с ръка да спра. Веднага намалих налягането на "парата", която бях вдигнал в стремежа си да науча нещо повече.

- Така, сега да се спрем на цивилизацията на тези същества - кротко рече той. - Да, тези същества притежават транспортни кораби и могат да съществуват в материя, но могат да бъдат и фино плазмени. Може да се каже, че тяхната цивилизация е високо развита, с хармонични социални отношения и духовен потенциал.

- Учителю, тези същества влизат ли във връзка със земните хора?

- Членуват в Конфедерацията на Светлината, но на този етап не проявяват интерес към Земята и нейната

цивилизация, въпреки че са запознати с историята ѝ и знаят, че в момента тя е в период на еволюция.

- Не спомена къде се намира планетата им.
- Планетата, която обитава тази цивилизация не е от галактиката Млечен път, не е позната на земните учени.
- Жалко. А какво е нивото им на интелигентност?
- То е много високо, несъизмеримо с човешкия потенциал на този етап.
- Учителю, тези интелигентни същества имат ли градове? Каква храна ползват? Как се възпроизвеждат? - отново се развихрих, но се усетих и млъкнах.
- Обитават селища, изградени по-строго определен начин, структура и устройство. Възпроизвеждат се чрез делене на определена клетка. Хранят се с енергийни потенциали от определен спектър. Владееят всички висши техники, в това число и телепортацията. Именно от такъв коридор съществото "пада" на земята.

ДНК НА БЪЛГАРИНА

На една сбирка имах честта да се запозная с професор д-р Иво Кременски - ръководител на Националната генетична лаборатория, а съдбата ни отреди да седнем и на една маса. Щастлива "случайност" при която имах възможност да разговарям съвсем накратко с един ерудиран учен и да споделя с него "знанията си по генетика". Относно генетичния код на българите, професорът ми събщи интересни проучвания, извършени от английски генетици, които в продължение на двацет години са изследвали генетиката на европейци, азиатци, африканци, монголци и други и установили, че англичаните са носители на генетичен код на тракийско племе, живяло някога по устието на река Струма. Професорът каза, че това са научно потвърдени данни и те официално са публикувани в Англия.

Разменихме визитните си картички и се уговорихме да се видим.

Въпреки голямото ми желание да се срещна с професора, все отлагах да му се обадя, притеснен от заестостта му.

На 06.01.2013 година София (КРОСС) публикува изявление, направено от професор Иво Кременски, което цитирам дословно:

"Доскоро си мислехме, че сме смесица от прабългари и славяни. Но при изследванията открихме, че 22 % от мъжете у нас носят генни характеристики на хора, които са живели по тези земи преди около 7800 години.

Те нямат нищо общо със славяните, прабългарите или траките.

Проф. Иво Кременски

... ДНК-то ни е много добро. Българинът е оцелял толкова време и продължава да оцелява именно заради многообразието си от генетични комбинации. Трябва да се променят нещата извън нас. Защото богатите хора са и щедри, и здрави, и усмихнати. Затова мисля, че не трябва да пипаме гените, а да променим битието си.

... Когато родните генетици получат информация и за женската ДНК, ще могат да установят с голяма точност каква е генетичната ни история"

Не се изненадах от твърдението на професор Кременски, че мъжете, които са живели по нашите земи преди около 7800 години "нямат нищо общо със славяните, прабългарите и траките".

Колкото и добри да са българските генетици все още остават бели петна в тази труднодостъпна област. Бях уверен, че уважаваният от мен професор е допуснал грешка в оценката си за произхода на българския ген и потърсих мнението на Учителя.

- Професор Иво Кременски е опитен генетик и знам, че не си разочарован от изказванията му - игумен Гавраил ме погледна изпитателно, аз потвърдих думите му, а той доволен от отговора ми кимна и внимателно обясни: - ДНК на днешния българин съдържа гени на славяни, прабългари, траки, както и на арани-траки, живели тук преди 7 800 години. При по-задълбочени проучвания и изследвания може да се установи наличието на първогена на расата, който впоследствие се трансформира и е образувал гена на славяни, траки, прабългари и пр. Потомците на араните, завръщайки се след време в родните си земи и сливайки се отново с корена на предците си, оформят смесицата от гени на българина. Славяните и прабългарите, както и по-късните траки имат общ корен с народа, живял по нашите земи преди 7 800 години. Всички те са наследници на араните.

- Учителю, в брой 179 на списание "За хората", публикуван в интернет, прочетох още нещо, казано от професор Иво Кременски: "Нашите прародители (на човечеството, б.а.) са тръгнали някъде от Североизточна Африка. Пътешествието им започва преди около 150 - 160

хиляди години. Първо се разселват в Африка, след това се насочват към Близкия изток, но тази група не е оцеляла и голяма част от хората са загинали. Една малка група от около 2 000 човека напускат Африка завинаги преди 70 000 години, за да дадат началото на разселването на съвременния човек. Пътуването на тези хора обаче никак не е било леко, те през цялото време са били на ръба на оцеляването.

За първи път преди около 50 000 години съвременният човек е минал през територията на България"

Прочетох написаното, сгънах листа с текста, прибрах го в джоба на панталона си и зачаках.

Игумен Гавраил сякаш беше уморен. И имаше защо - за кой ли път задавах едни и същи въпроси по различни поводи. Сега - заради изказването на уважавания от мен професор.

- Какво трябва да ти отговоря за написаното? - Игуменът постоя известно време, вгълбен в себе си, усещах, че се притеснява с отговора, не искаше да нарани професора и без желание промълви: - Съжалявам, че трябва да заявя това, но в този случай професорът не е точен. И не само той. Тази грешка се допуска и от много други известни учени. За произхода на хората и разселването говорих вече твърде много. Знаеш ли - оживи се изведнъж той, - защо не подариш на професора една от книгите си, в които разглеждаш тези въпроси? Това, че "Тайните подземия на България" не е "академично издание" да не те притеснява. - Засмя се, изчака да види реакцията ми и добави: - Може пък да научи и нещо друго за генетиката от една обикновена книга?

Обещах, че точно това ще направя.

ОТ ЗАПИСКИТЕ НА СОФРОНИЙ

ЦАРСКАТА СЪКРОВИЩНИЦА

"... Сбрахме се един по един във вече раззеленилата се гора. Прегръщахме се също родни братя и криехме сълзите си. Дълга бе раздялата ни, сега отново бяхме заедно. Извадихме от пещерата пушките и пищовите, почистихме ги от смазката, разкопчахме паласките, огледахме и преброихме патроните, по дланите си опитахме

остриетата на ножовете. Облякохме се с по-тънки шаячни дрехи за пролетта, събухме градските кондури и обухме цървулите си от свинска кожа. Зер те са по удобни и издръжливи в гората.

Отделихме време да споделим и преживяванията си, да разкажем какво сме разбрали за новите попълнения на турските гарнизони с еничари, да обадим за разместването на аскерски части. Движението ни до дадена кааза зависеше от доброто ни знание. Имахме си верни съгледвачи, кои навреме ни предупреждаваха за заложените на места капани, ала и заптиетата не спяха. Но и между нашите българи се намираха предатели и нечестни чорбаджии, кои помагаха на заптиетата. Пък ние имаме да изпълняваме Божие поръчение и не биваше да ни заловят. А наложи ли се, ако трябва, сме готови да умрем!

През зимните месеци тъгувах за гората. Липсваше ми. Сега очите ми се радваха на дърветата, окичени с нежни зелени листа, на сочната трева, по коя човешки крак още не бе минувал. Тук всичко беше оживяло - жълти минзухари се кипреха сред поляните, храсталаците с разтворените пъпки по вейките радваха очите ни, а най-хубави бяха разцъфналите диви круши и ябълки, от кои се носеше благ мирис. Ще ми се понякога да поопиша тая наша природа, що сега в обителта ми липсва. Не че природата я няма, има я, ала доста поостарях, краката ме поболяват и вече не мога да се изкача горе на планината, де синейт чисти езера и във въздуха се носи благото ухане на гората.

Пак се отплеснах, а трябва да пиша. Онова, написаното по-горе си остава за мен.

Ей, щом човек се застои и не ходи ката ден поне три часа пеша, той не струва нищо. Винаги е така и ние през първите дни, кога отново се сберем и тръгнем - бързо каталясвахме от умора. След седмица краката ни държат, дишането е добро, тялото е силно и можехме да изминем дълги разстояния без почивка. Как рече веднъж войводата, че природата през пролетта си възвръща силите, та и ние като нея.

Този ден, заради тайните постове на аскера, започнахме да изкачваме Балкана при Вратцата откъм стръм-

нините през нощта. Изкачването бе опасно, катерихме се в мрака кат диви кози, хлъзгахме се по влажните скали, падахме надолу, без да смеем звук да издадем и само въжетата, с кои се бяхме вързали ни спасяваха от гибел. Трудно, метър по метър, се изкачихме горе чак на развиделяване. Макар и уморени, това що се беше под нас ни радваше. Оттук като на длан се виждаха полето, горите, виждаха се ниви, села и пътища. Хубост, ама на нас не ни бе дадено да минем оттам. Войводата нареди да спрем до едно изворче - да навием въжетата, ръцете и лицата да измием, краката да отпуснем за почивка. После тръгнахме да търсим знаците на пещерата, коя била различна от другите. Вратцата има много отворени пещери, само че войводата търсеше тайна пещера, коя не се види. Затворена била и в нея се влизало през няколко входа, в кои имало страшни капани.

Войводата ни водеше по описа и картите, кои бяха в тайната му книга. Изведнъж той се спря, вдигна ръка и ние да спрем и взе да се ослушва. Ние затаихме дъх. Чувах се мъжки гласове, кои говореха нещо на турски, но думите идеха отдалеко и не разбирахме що си хортуват. Не знаехме какви са, що търсят тук и се притаихме в очакване. Най-сетне сред дърветата ги видяхме - бяха двама турци и вървяха един до друг. Държаха ръцете си сгънати в лактите като за мюсюлманска молитва. Чудех се на този вид молитва, а като наближиха видях, че държаха в ръцете си по една чаталеста пръчка, коя сочеше напред над земята. Що за молитва бе това - с пръчки в ръце? Войводата направи знак да пазим мълчание, изчака двамата да отминат надолу и тихо прошепна, че те търсели съкровища. Чаталестите пръчки, що носели, били от леска и с тях се търсели злато, сребро и вода. Измина половин час, мъжете не се върнаха и ние тръгнахме след войводата, като го следвахме по петите. Вървяхме къде час сред сянката на дърветата, кога той отново направи знак да спрем и веднага узнахме защо - на двайсина метра пред нас видяхме едра мечка, коя се бе изправила на задните си крака и душеше неспокойно въздуха. Дали ни бе усетила не разбрах, ала тя явно успокоена си тръгна. Опасна беше гората по това време на годината.

Пресякохме една малка падина и спряхме пред високи скали. Войводата извади джобния си часовник, свери го по слънцето и заръча да чакаме. Няма да пиша как се влиза в пещерата през таен вход, що не се вижда от всеки. Както и да разказвам, няма да се разбере. Тази пещера не беше като другите, в кои сме влизал и... Тя е просторна и щом се влезеше вътре, входът сам се затваря и става светло. Та газ пред очите ни се откри невиджана гледка...

Колко и да не вярва човек, пещерата беше цяла направена от цветен скъпоценен камък, кой войводата нарече опал. Още по-чудновати неща, кои видяхме в пещерата, ни накараха да стоим изумени пред тях. Тук имаше различни статуетки и необикновени предмети, всички от полускъпоценни и скъпоценни камъни. Бяха наредени на поставки, рафтове и в стъклени шкафове. Светлината падаше върху чудните предмети и те изпускаха ярки цветни лъчи, кои трептяха, местеха се, променяха цвета си и пещерата грееше с много цветове. Онемели гледахме всички тези неща. Войводата рече, че се намираме в част от подземна съкровищница, в коя имало много отделни зали. Рече, че някога хората са вярвали, че от всички скъпоценни камъни опалите носели най-много щастие и още, че опалът светел, само кога човекът, кой го носи бил жив. Но кога човек умира, опалът губел блясъка си. А губел блясъка си, защо скъпоценният камък се влияел от температурата на човека. Кога човекът умре, тялото изстивало и блясъкът изчезвал..."

Тук книгата на Софроний беше повредена. Навярно някога при четенето на ръкописа някой по невнимание е изсипал вода върху хартията и мастилото беше изbledняло до нечетливост. Не допусках, че е направено нарочно. Просто неволна човешка непредпазливост.

Игумен Гавраил потвърди, че наистина има опалова пещера и че тя се намирала в източните склонове на Врачанския балкан. В нея бил влизал Вълчан войвода, но не и Кръстю Пулев. Каза още, че опаловата пещера е част от съкровищница на атлантите, където и по-късните заселници от новата пета раса са добавяли и свои

ценности. Последните владетели, оставили скъпоценни творения в пещерата били от Първото Българско царство.

Попитах игумен Гавраил дали тази година бих могъл да посетя пещерата, но получих отрицателен отговор. Каза, че все още преобладава триизмерното съзнание у нас хората, което като вибрация било несъвместимо с условията за достъп до пещерата.

- Учителю, но нали един ден...

- Един ден - да! Пещерата е част от съкровищницата и след време ще бъде достъп на.

Знаех си!

*

Писанията на Софроний не завършваха с повредения лист. Следваше не по-малко загадъчна история.

"... Минахме далеч от Татар Пазарджик и тръгнахме къде едно село от неговата кааза, кое се наричаше Доспат. Бая път бихме по планината, догде се доберем над селото, а оттам войводата ни поведе към друго село, кое се виждаше в низината, но чието името не знаех. Доста време се лутахме из гората, догде търсехме и открихме скалата, за коя войводата рече, че на нея имало нарочен надпис. Този, що го е написал яко ще да е дълбал с длето по скалата, та да изобрази една голяма карта, по коя се виждаха много точки. Войводата обясни, че това било звездна карта. Добре де, ама на нея няма написано никакво писание - само много дупки, за кои войводата каза, ча са звезди, чертички, дето приличат на хора, и разни други неразбираеми неща. Войводата рече, че навремето учени-звездобройци са правили знаците и че те показвали тайните места, къде нашите предишни царе са слагали съкровища.

Войводата дълго време гледаше нишаните по скалата и ги сверяваше с една друга, цветна звездна карта, коя бе изписана в книгата му и нали е морски капитан, той разбираше от небесните звезди. Колко пъти бе водил кораба ни към тайни заливи само по звездите на небето, кои му показваха пътя. Ама тук видя зор. Доближаваше се до каменната звездна карта, взираше се в нея, сякаш щеше да прочете нещо, оглеждаше местността, после пак

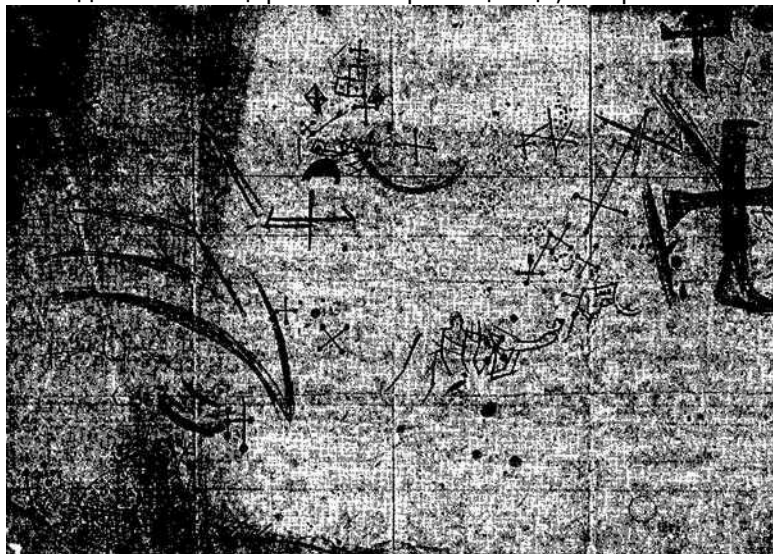
сравняваше видяното с рисунката в книгата си и накрая рече, че входът на съкровищницата е на север.

Описал съм не една съкровищница, затова няма да изброявам що има тука. И тази е богата, има много ценности, оставени от българските владетели..."

Софроний беше прерисувал звездната карта от скалата твърде точно в книгата си, откъдето я заснех с фотоапарата си и потърсих игумен Гавраил за коментар.

- Михаиле, картата, издълбана в скалите в района на Доспат е изсечена в края на XIV век, преди падането на България под османско иго. Направена е от придворни майстори. Картата показва мястото, където е затворена голяма царска съкровищница, която е ориентирана по нощното небе. Различните знаци насочват към точните входове, като поясняват и към коя част от годината принадлежи нощното небе, по което е ориентирана картата. В нея се дава и закодирана информация за вътрешността на съкровищницата.

Гледах дълго нарисуваната карта, указваща местонахождението на царската съкровищница, направена

Звездната карта на Софроний

изключително прилежно от Софроний, и искам да ви

уверя, че карта на скалата съществува и днес. Но е възможно един ден недобросъвестни "търсачи на съкровища" да я открият и унищожат. Реших да публикувам прерисуваната от Софроний каменна карта. Не се притеснявам, че ще се разчетат знаците на звездната карта, водещи до съкровищницата. Разчитането ѝ изисква знания, които малцина притежават.

ТОЗИ СТРАШЕН ТРИДНЕВЕН МРАК»

Изключих компютъра, изпих кафето, останалото в чашата, долях вода от каната, изпих и нея и тръгнах към трапезарията да измия чашата. В хладината на помещението заварих игумен Гавраил и стария познайник бай Стоян да си говорят за нещо и да пият ароматен билков чай. Поздравих ги, игумен Гавраил ме покани да седна до тях. Побързах да измия чашата си в кухнята, върнах се и се настаних до бай Стоян, а той зарадван от уважението, което му оказах, ме потупа приятелски здраво по гърба, надигна се и побърза да налее в чашата ми ментов чай. Не беше дошъл да се види с игумена току тъй. Навярно имаше какво да пита и не се излъгах. След обичайните "Как си?" и "Какво правиш, докторе?" попита какво ново има "по света и у нас", не дочака моя отговор, защото си имаше свой, по-важен въпрос:

- Докторе, говорехме си с игумен Гавраил за днешните времена, за бъдещето, а от теб искам да ми кажеш...

- Не се доизказа, махна с ръка да пропъди започналото предисловие и започна с ново: - Всеки ден се ровя в интернет, а там все по-често се появяват тревожни съобщения за настъпващ тридневен мрак по време на прехода. Нали знаеш -вдигна вежди поучително той, - това е преминаването на Земята в Четвърто измерение. Хората са притеснени. Ти какво ще кажеш?

Погледнах игумен Гавраил, отпих глътка от все още горещата ароматна течност и вдигнах рамене.

- Сбъркал си адреса, приятелю. Този въпрос трябва да го зададеш на игумен Гавраил.

Бай Стоян разпери ръце, усмихна се извинително и потърси временно отлагане на отговора, посягайки към чашата с чай. Мълчаливо отпи дълга глътка, постоя ви-

димо замислен и сякаш намерил оправдателен отговор вдигна глава:

- Ами аз тъкмо мислех да задам този въпрос на игумен Гавраил, ама ти влезе и ... като по-боравещ и вещь с компютрите, та затова. Няма лошо, нали? - смотолеви той.

- Всичко е в ред, Стояне - успокои го игуменът, усмихна се дружелюбно, отпи и той от чая и взе да обяснява: - Земята премина в Четвърто измерение частично и тя няма да потъне в тридневен мрак.

- Ама... - не се сдържа бай Стоян - пишат, че и някога преди е имало такъв мрак.

- Не, не е имало! - твърдо отсече игуменът и потропа с пръсти по масата. - По време на предишния преход през първия Портал, също не е имало космичен план за тридневен мрак. Това са писания, предположения на хора, базирани на преходи, случили се с други планети на други места във Вселената.

- А при Земята? - попита бай Стоян, обнадежден от казаното.

- При Земята моделът на Прехода е различен. Плавен, без тежки катаклизми и тридневен мрак. Земята вече вибрира с по-високи вибрации, характерни за Четвъртото измерение. Има много хора, приели частично вибрациите на четвърто и пето измерение, които знаят и усещат това и вече резонират с тези честоти. По време на следващия Портал ще навлязат още нови енергии, ще се повишат още вибрациите, което ще придвижи по-бързо Земята нагоре, към по-фините светове...

Бай Стоян остана дълго време замислен, навярно преценяваше и обобщаваше получените знания за прехода. Поклати разбиращо с глава и след миг колебание заговори за неща, нямащи нищо общо с прехода, а за босненските пирамиди. Ходил бе да ги разглежда в град Високо и се впечатлил от видяното там.

- Не може само там да ги има - заяви категорично той.
- Професор Семир Османагич каза, че подобни пирамиди ги има на шестте континента, включително и у нас в България. Само дето не знаем къде да ги търсим. Впрочем професорът спомена, че пирамидите в Босна, в град Високо, са като природните феномени край Мадара и в Странджа планина. Че Мадарският конник и гробницата на

Бастет пирамидални образувания ли са?

- Семир Османагич не е искал да каже, че Мадарския конник и гробницата на Бастет са пирамиди.

- А какво?

- Това, че в района на Мадарския конник и около гробницата на Бастет в Странджа има пирамиди. Само четете са добре прикрити и към момента все още не са работещи.

- Значи потвърждаваш, че и у нас има подобни пирамидални комплекси? - Погледна към мен, премести поглед и към игумен Гавраил и зачака.

- Ако нямаш нищо против, току-що ти отговорих на въпроса... Да, и в България има подобни пирамидални комплекси. - Очите на бай Стоян грейнаха като две слънца, усмивка разтегна устните му и той затаи дъх в очакване. - В България има общо четири пирамидални комплекса. Единият се намира в Източните Родопи. Един има в средните дялове и два в Западните Родопи...

Бай Стоян едва не подскочи от радост, размаха разпалено ръце и събори чашата с вече изпития чай.

- Извинявай, извинявай много... - заговори припряно той, вдигна чашата от масата и помоли игумена да уточни къде точно се намират тия пирамиди?

- Стояне, първо да поясня, комплексите са съставени от различен брой пирамиди. Този в Родопите се намира в района на Доспат, в посока северозапад. Другият комплекс до Доспат, включва четири по-големи и три по-малки пирамиди.

- Слава Богу! Слава! Така и си знаех... - Прекръсти се, очите му се изпълниха с влага. - Благодаря ти, Господи...

Игумен Гавраил продължи:

- Вторият пирамидален комплекс в Западните Родопи е в района на Пещера. Другият, намиращ се в Средните Родопи, е в района на Кръстова гора, а този - в Източните Родопи, е между Златоград и Кърджали. Пирамиди има и в Рила, в Пирин, в източната част на Осогово - северозападната Конявска планина. Западно от село Тишаново, Кюстендилско, има малък комплекс от три пирамиди. Какво ще кажеш, достатъчни ли са да задоволят любопитството ти, стари приятелю?

- Моите благодарности, игумен Гавраиле. - Сложи ръка на сърцето си и направи поклон, - Ще ми простиш за

отнетото време, но ако ми позволиш искам да попитам за още неща. Това, което видях и чух в Босна ми пообърка възгледите.

- Не се притеснявай. Имам време, думай, Стояне... - насърчи го игуменът.

Бай Стоян кимна, прочисти гърло и започна:

- Ще ме извиниш, навярно няма да съм последователен с въпросите си, ама ще питам така, както съм запомнил нещата. Та първо искам да кажа, че Семир Османогич твърди, че пирамидите де, "скалните образувания" са болниците, в които хората ще се лекуват през идния век. Игумен Гавраиле, ти какво би казал по този въпрос?

- Това, че твърденията могат да се нарекат основателни до някъде.

- Донякъде ли? - изненада се бай Стоян.

- Донякъде, защото действително пирамидите имат лечебни свойства, но през следващия век хората вече ще бъдат по-различни.

- В какъв смисъл по-различни, игумене? - Бай Стоян премига и сви рамене в недоумение. - Нищо не разбирам...

- Казах по-различни, защото духовният еволюционен фактор е този, който ще ги изгради по-фини, по-съвършени и здрави, така че няма да имат нужда толкова от лечение, колкото по-скоро от баланс, зареждане и пр.

- Интересно, интересно... - промълви бай Стоян. - Казват, че пирамидите излъчват Шумановата 7,8 херца честота, с каквата честота трепти земята и човешкото сърце.

- Не всички пирамиди от комплекса имат честота на трептене 7,8 херца...

Бай Стоян кимна. Притежаваше инженерни знания и бързо премисляше и преценяваше чутото.

- Влязох с една група хора и вървах известно време в тунелите. Гид ни водеше. Били с дължина към десет километра.

- Тунелите в пирамидалния комплекс са разположени на две нива, т.е. има две отделни мрежи тунели.

Общата им дължина е повече от десет километра.

- Вярно ли е, че пирамидите са построени преди 25 000 години.

- Създадени са преди повече от 30 000 години в епохата на атлантите... - Игумен Гавраил замълча, навярно прецени какви въпроси ще последват и побърза да доизясни нещата. - В миналото такива комплекси са били изграждани като енергийни. Доставяли са необходимата енергия на земните и подземните градове, заводи, лаборатории... В зависимост от необходимостта се правили съответните настройки, за да бъдат максимално ефективни. Комплексите са били снабдени с много сложни апаратури, механизми, проводници, генератори и пр., които са ги обслужвали.

- Твърдят, че босненските пирамиди излъчват отрицателни йони, които са много полезни за здравето на човека.

- Пирамидите са с различни настройки. Някои от тях действително излъчват полезни за здравето отрицателни йони.

- Истина е, че престоя на хората в пирамидите благоприятства за зарастването на костите, за лечение на сърце и т.н. Знаеш ли, и аз се почувствах там по-добре. Болката в коленете ме поотпусна...

- Вярвам ти. Пирамидите имат различно благотворно влияние върху костната система, сърцето, мозъка и другите органи и системи в организма.

Слушах и мълчах. Бай Стоян напълно ме заместваше с поставянето на актуални въпроси. И не спираше, интересуваше се с ищах на учен, което ме радваше, защото много от нещата бяха новост и за мен.

- Скалните феномени били ориентирани на север - настъпателно продължи да изяснява ситуацията в пирамидите той. - Само че сегашният север отговаря ли на времето, когато са ги строили? Аз като инженер се замислям...

- Правилно разсъждаваш - похвали го игуменът. - По времето, когато са изграждани пирамидите, ориентацията на оста север-юг е била различна. Били са ориентирани към тогавашния север.

- Професор Османагич твърди, че на дълбочина 4,5 метра в галериите на пирамидата на Луната има електромагнитни полета и те са работили там като такива, десетки хиляди години. Той каза: "Днес тази енергия може

да се ползва за транспорт, комуникации, за отопление, за здравеопазване и всякакви други цели."

- Излъчването на енергийни потенциали от пирамидите през последните 20 000 години е било преустановено, но сега те започват да се "пробуждат" отново и да влизат постепенно в работен режим. Когато това стане, енергията ще може да се използва в различни сектори

- транспорт, отопление и др.

- Пирамидалните комплекси у нас имат ли качествата, които притежават пирамидите в Босна?

- Всички пирамидални комплекси имат аналогични, сходни качества. При някои са по-многообразни или по-силни. Някои от българските пирамидални комплекси са по-силни от комплекса в Босна, други - не. Някои са многообразни като спектър, други - не.

- Може би имат и други качества, които се различават с тези от босненските пирамиди? - продължи да изяснява бай Стоян.

- Пирамидалните комплекси са сходни, аналогични. Замисълът е приблизително еднакъв.

- Добре де, всичко, което каза е много интересно и аз съм ти безкрайно благодарен. Само все за едно забравям - да питам за входовете на пирамидите. Има тунели, но няма входове. Няма достъп до системите за управление, до машините. А това е най-важно. Да се доберем до техниката, до знанията на атлантите.

Игумен Гавраил се усмихна. На всички ни се искаше да проникнем в тайните на древността, но...

- Входове е имало, но те към момента са недостъпни

- отвърна игуменът.

- Е, когато им дойде времето и това ще се случи - съгласи се бай Стоян и стана. Благодарил още веднъж за гостоприемството на игумен Гавраил, за отговорите, ръкува се и с мен и излезе доволен навън. След малко чух силен шум от форсиране на мотор, който бързо заглъхна...

ТРЕЗОРЪТ НА ЦЕРН-ИКТА

Събудих се с твърдото намерение да посетя град Костенец. А довчера през ума ми не бе минавала подобна мисъл. В манастира се чувствах твърде добре и изведнъж у мен се бе появило това непреодолимо желание да тръгна

за град, който бях посещавал многократно. Костенският водопад ли ме призоваваше? Познавахме се добре с него - не бе това. Какво тогава ме подтикваше да пътувам за града? И то точно сега? Наплисках лицето си с вода и се приготвих за сутрешното тичане, когато игумен Гавраил се приближи до мен, поздравихме се и той ме попита дали съм готов за път. Не се изненадах, само побързах да уточня:

- За Костенец ли, Учителю? Водопадът?

- Да, за Костенец, но не за водопада и за съкровищницата под него. Друга е мисията ти! - Искаше ми се да разбера каква беше тази неотложна мисия, но той не пожела да уточни подробностите. - По-добре тръгни сега, за да може привечер да се върнеш.

Заинтригуван, побързах да се кача на колата и потеглих към град Костенец. Не влязох в града, някой друг с моите ръце управляваше колата и по един черен път се озовах в низина, обградена от хълмове. Колата спря, изключих двигателя, слязох и тръгнах по зелената трева, воден само от инстинкта си към набелязаната от него цел.

Денят бе слънчев, наоколо бе тихо, тук-там в далечината се мяркаха малки дървени земеделски бараки, в дъното на дефилето течеше лениво река, обградена с дървета и храсти. Нищо не подсказваше за някакво неочаквано събитие, но изведнъж се заковах на място, сякаш краката ми се сраснаха. На неголяма дълбочина "видях" огромен златен купол, блестящ от светлина. Навярно куполът бе на древна черква, потънала в земята. Бях "стъпил" върху него и се мъчех да проникна по дълбоко, за да "видя" черквата, но не ми се удаваше. Продължих да оглеждам наоколо и на десетина крачки от златния купол открих вход на подземие, от което по каменни стъпала се слизаше на двацет метра дълбочина под земята. Установих, че подземие то продължаваше до черквата, а оттам по наклон се спускаше и достигаше до невисока могила, в която забелязах изкоп с дълбочина около осем метра. Възможно ли бе иманярите да са знаели за подземната черква и да са търсили начин да проникнат в нея? Изкопът не бе нов. Стоях захласнат пред бляска на подземния купол, проследих отново подземните пътища и като не открих нищо друго помислих, че задачата ми е

изпълнена. Реших да се връщам, ала нещо в мен ме подтикваше да продължа разходката си и аз без колебание тръгнах, воден отново от инстинкта си. Не знаех какво трябваше да намеря, но вървах и оглеждах долината в очакване да попадна на друго откритие, което явно трябваше да посетя. Забелязах дълбок изкоп близо до брега на реката. Тук бе работено дълго и упорито, с месеци. Търсили са, по всяка вероятност, тунел или пещера, но по всичко личеше, че усилията на изкопчиите са били напразни. Продължих да вървя, да оглеждам внимателно земята и недалеч от изкопа попаднах на купища от изхвърлена шлака. Не бе трудно да се досетя, че тук навремето се е претопявала златна руда. Навярно "търсачите на съкровища от големия изкоп" са търсили входа на златна мина... Като че опитите да изследвам долината привършваха. Обзе ме спокойствие, а после изпитах необикновена радост, пееше ми се. И тъй като наоколо нямаше жива душа, запях на воля и тръгнах към колата...

Привечер се върнах в манастира. Чакаше ме приятна изненада - гореше вечерният огън, на който искрено се зарадвах...

Игумен Гавраил, Димитър и Георги, седнали около пламтящия огън, с интерес изслушаха разказа ми за днешното пътешествие и когато приключих, Учителя ме потупа по рамото.

- Михаиле, златният купол, който си видял, не е на черква. Лодобна форма и изработка са имали много сгради в древността.

- Каква е тогава сградата със златния купол? - учудих се аз.

- Трезор със златен купол! - отвърна игумен Гавраил и аз го погледнах изненадан. - Да, огромен златен купол на трезор, ученико. Това, което си видял с духовното си зрение, действително съществува. Както прецени, куполът се намира на немного голяма дълбочина и представлява подземен частен трезор, в който някога хората, живели по тези места, са съхранявали скъпи вещи, ценности, накити и пр. Там са запазени и описите на всичко, което се намира в трезора.

- Учителю, разказах вече, че на десетина крачки

разстояние от златния купол видях таен вход на подземие, от което по каменни стъпала се слиза на двадесет метра дълбочина под земята.

- Да, вярно е. Тези стъпала достигат до тунел, който води до трезора.

- Мисля, че няма пречка да се достигне тази дълбочина - заявих въодушевено аз. - И на по-големи дълбочини се е разкопавало и прониквало в подземия, доколкото ми е известно.

- Съгласен съм, но тук нещата са по-различни. Все още проникването в трезора не е възможно! - Думите на игумен Гавраил попариха моя ентусиазъм, а Димитър побърза да ме избави от неприятната ситуация и попита:

- Игумен Гавраиле, брат Михаил каза, че на около петнадесет метра от трезора видял дълбок изкоп като за кладенец. Защо иманярите не са продължили да копаят по-надълбоко и да достигнат до входа за трезора?

- Защото изкопът ги е затруднил. Доколкото виждам, те са спуснали сонда, ала тя е проникнала само на два метра дълбочина и е опряла на препятствие. Препятствието, на което са натъкнали копачите представлява плоча, изработена от много твърд материал, непознат на нас, съвременните хора.

- Игумен Гавраиле, от кого е построен трезорът със златното кубе? - попита Георги. - От атлантите ли?

- Трезорът е бил направен от атланти. В него те са съхранили за следващите поколения свои ценности. В по-късни времена там са влизали посветени траки, но не са добавили нищо в трезора от своята култура. Вследствие на природни катаклизми и разместване на земните пластове, част от купола е бил разрушен. Древните тракийски майстори са го възстановили и са добавили още злато, за да подсилят блясъка и попълнят липсващите му части.

- Да разбирам ли, че трезорът още от самото начало е бил построен под земята? - намесих се аз.

- Както всички подземни градове и съкровищници, така и трезорът е бил изграден под земята. Той не се е намирал никога на повърхността ѝ.

- Освен за съхраняване на ценности, трезорът използван ли е и за други цели? Питам, защото видях и няколко разклонения на тунели...

- Не, не е бил използван с друга цел. Всичките тунели отвеждат към отделни негови сектори и зали.
- Учителю, кого е обслужвал този трезор?
- Обслужвал е живеещите в този атлантски град.
- Знае ли се името на града? - попитах аз.
- Наричали са го Церн-Икта.
- Римляните влизали ли са в трезора? - любопитства Димитър.
- Не са влизали.
- В трезора има ли останали ценности? - продължи да любопитства Георги.
- Да, все още има останали ценности - успокои го игуменът.

Може би Георги щеше да пропусне най-съществения за мен въпрос, затова се намесих:

- Учителю, ще кажеш, че отново идва ред на традиционния ми въпрос, само че...
- Добре, добре - махна примирено с ръка игумен Гавраил и с леко повишен глас изрече: - Входелите ще бъдат достъпни за хората в началото на Пето измерение.
- Кога ще стане това?
- Земята навлезе частично в Четвъртото измерение в края на септември 2012 година, но хората още не са. Това ще стане, когато тези от хората, които са достигнали необходимото духовно ниво и вибрации ще направят този преход и ще продължат с Планетата своя път напред към Пето измерение. Тогава повечето от илюзорните пречки и прегради ще изчезнат и входовете на различните подземия ще се открият за тях.

Огънят бавно загасваше. Заревото около огнището все повече и повече се стесняваше, въглените мъждукаха в тъмнината и накрая потъмняха, разсипаха се и останаха да тлеят едва-едва под пепелта...

Стояхме заслушани дълго в тишината на вечерта. Загасихме огъня и си тръгнахме.

ЗЛАТНИЯТ ЗМЕЙ

Първите слънчеви лъчи се прокраднаха през стволите на малката брезова горичка, обагриха със златиста светлина лицето на дядо Станчо и той отвори очи. Надигна се внимателно, погледна жена си, спяща до него, чу

равномерното ѝ дишане и бавно стана от леглото. Обу протрития си панталон и гол до кръста излезе на двора. Сутрин обичаше да ходи бос по тревата, да усеща по ходилата си живината на росата, която го караше да се чувства бодър. Стигна до зидания кладенец, освободи ръчката на геранилото и пусна синджира с кофата в .него. Чу пляска ѝ във водата, наведе се, погледна надолу и като видя, че се е напълнила, започна да върти дръжката, за да я изтегли. Щом кофата се изравни с кладенеца, я придърпа, закрепи я върху широкия му перваз и като я придържаше с една ръка я наклони към себе си. Приклепна, подложи глава под кофата и плисна водата върху оредялата си коса. Стана му хубаво, водата се стичаше по лицето му, той потръпна от удоволствие и отново наклони кофата. Водата миеше старческото му лице, а той сумтеше, търкаше с ръка очите, ушите си и щом водата свърши, се изправи и отново пусна кофата в кладенеца. Разклати синджира наляво и дясно, за да се напълни по-бързо с вода, изтегли я и с шепи започна да гребе от нея. Изми се до кръста, изля вода и върху краката си и доволен седна на дървената пейка до къщата. Наближаваше седемдесетте години, цял живот бе живял на село и работил неуморно на няколкото ниви, пръснати на различни места из къра. Имаше десетина овце, две крави и всяка година отглеждаше по две прасета, за да има храна за през зимата. Беше жилав старец, почти не познаваше болест, само бъбреците го мъчеха от време на време и често ходеше да си носи вода от лековития извор на няколко километра от селото. Днес се беше накарал да ходи пак за вода, искаше му се час по скоро да свършат с варенето на лютеница, щеше му се и да се поразходи до реката за раци, когато долови мирис на кафе. Жена му Тодора, няколко години по-възрастна от него, се бе събудила. Тя винаги усещаше, когато той станеше от леглото, ставаше и тя, като бързаше да се измие в пристройката, където Станчо бе пригледил тенекиен съд с чучурка, в който винаги имаше вода. После тя щеше да сплете плитката си, да налее вода в кафеничето, да сложи по две лъжички печена и смляна на ръчната мел-ничка ръж, леблебия и да добави бучка

захар. Кафето беше завряло, каймакът се бе вдигнал до гърлото на медното калайдисано кафениче, ала той знаеше, че тя още на два пъти ще го остави да заври, да достигне до ръба на джезвето и чак тогава щеше да изсипе ароматната течност в двете кафени порцеланови чашки. Бяха подарък от баща ѝ. Станчо видя, че тя вече вървеше с дървения поднос към него. Каза му добро утро, целуна го по бузата, седна на пейката до него, постави подноса върху коленете си и го покани да пийне кафе. Бавно, много бавно двамата шумно отпиваха от кафето и умуваха кое най-първо да започнат да правят през деня. Станчо рече, че най-напред ще отиде за вода, докато слънцето не е напекло много силно, а щом се върне ще запали огън и ще довършат приготвянето на лютеницата. Щяха да поставят затворените буркани със смлени домати, печени чушки и чесън в големия котел, пълен с вода, ще почакаят водата да заври и след петнадесет минути ще са готови. Изпи кафето, погали Тодорка по главата, целуна я по челото за благодарност и влезе в къщата. Намери стъклената десетлитрова дамаджана, оплетена с върбово лико, obu на мокрите си крака сандали, плетени лично от него от листата на недоузрели царевични мамули, нахлупи на главата си избелелия летен каскет и тръгна към дворната врата.

Свикнала да го напътства и този ден Тодорка не пропусна случая да му напомни да не се застоява дълго на извора, че работа има да се върши.

Изпрати го до дворната врата и се загледа след него как бавно се отдалечаваше и едва когато навлезе в долчинката, тя го загуби от поглед и тръгна обратно към къщата. Имаше някакво неприятно предчувствие, ала не знаеше какво щеше да се случи.

Изминаха около три часа откак Станчо отиде до левковития извор за вода и трябваше вече да се връща, но той не идеше и тя започна да се тревожи. Той и друг път идеше ли за вода се бавеше и не бързаше да се върне в къщи - събираше гъби или донасяше билки, но днес нея я глождеше тревожно чувство, че нещо нередно се е случило и не я свърташе на едно място. Шеташе често из двора дано го зърне, че си идва, но като не го видя да се

задава се прибра в стаята, взе кутията с кибрит, приближи се до закачената на стената дървена икона на Исус Христос и запали фитилчето на кандилото. Прекръсти се и усърдно взе да се моли за спасението на Станчо. Малко поуспокоена след молитвата, тя взе да шета из къщата, ала всичко, до което се докоснеше, го вършеше механично, без всякакво желание. Тревогата, стягаща гърдите ѝ, не ѝ даваше покой и тя припряно отново излезе на двора в очакване на стопанина си.

И тогава видя змея! Огромен крилат златен змей летеше в безоблачното небе, сякаш идеше откъм брезовата горичка и сърцето ѝ заби глухо. Стомахът болезнено я присви, тя приседна на земята и ужасена продължи да следи полета на змея. С всеки замах на крилата златните люспи по тялото на змея проблясваха на слънчевата светлина. На тласъци той бързо се отдаляваше и потъна в синевата на далечината, докато накрая се изгуби от погледа ѝ.

Тя седеше на земята онемяла, уплашена и знаеше, че нещо се е случило със Станчо! Замисли се и се зачуди наистина ли бе видяла с очите си крилат змей? Привидял ли ѝ се бе златният змей, или беше поличба за нещастие? Някога от старите хора бе слушала какви ли не приказки за крилати змейове, ала никой не ги бе виждал. Приказки, а сега какво да мисли? Да разкажеше на съседите за змея? И то не какъвто и да е змей, а крилат и златен. Съседите бяха добри хора, уважаваха се и си помагаха взаимно, но като чуеха за какво става дума, щяха да я вземат за смахната или най-малкото ще ѝ се присмеят. Измина още час, а тя седеше безпомощна на земята и не смееше да предприеме нищо. После изведнъж стана, приглади коса и хукна към близките къщи. Щеше да разкаже на хората истината и да ги помоли да отидат до лековития извор и да потърсят Станчо. Можеше да му се е случило нещо, я да е припаднал, я змия да го е ухапала или мечка нападнала...

И съседите веднага се притекоха на помощ, дори бай Мирчо бе нарамил стара пушка, зер можеха да срещнат мечка. Не вярваха напълно за златния змей, макар разказаното от Тодорка да ги бе смутило. Някъде дълбоко в

сърцата им тлееше отдавнашен спомен за крилати змейове...

Още отдалеч видяха тялото на дядо Станчо, проснато до извора. До него лежеше счупена десетлитровата дамджана, от която бе изтекла част от лековитата вода. Затичаха се притеснено към него, не знаеха жив ли е или е мъртъв старецът. Той лежеше отпуснат, безжизнен, не помръдваше, не издаваше никакви признаци на живот. Тодорка първа дотича до него, вгледа се в лицето му, приведе се над него, залепи ухо до сърцето му и затаила дъх се заслуша. Трепереше и отначало не можеше да долови пулса на сърцето му, ала най-после го чу. Биеше бавно, глухо, ритмично, звукът идеше някак отдалече, сякаш в гърдите на Станчо бе скрит старият им будилник, захлупен с възглавница и цъкащ приглушено. Сърцето му биеше, беше жив, тя плачеше, хлипаше на пресекулки върху гърдите му и на глас благодареше на Бог за спасението му. После се зае да разтрива краката му, а други заляха лицето му с вода и накрая дядо Станчо отвори очи. Огледа с неразбиращ поглед насъбраните около него хора и бавно взе да се надигна.

- Какво стана? - попита объркан той, обхванал с ръце главата си. - Защо сте тук? - Поиска да стане, ала Тодорка го помоли да полежи още малко и да разкаже какво му се е случило. Каза му, че много се е забавил и затова са дошли да го търсят.

Станчо се отпусна върху тревата, чувстваше се все още зашеметен, не бе сигурен какви повреди ще намери по себе си и заопипва с ръце тялото си. Не откри болешки, въздъхна дълбоко с облекчение и се загледа в Тодорка, която му заговори:

- Може и да не вярваш, ала видях крилат златен змей да лети в небето. Идеше откъде извора и ...

Тя не довърши. Дядо Станчо не се сдържа, надигна се и рече:

-Ти видя змея да лети, а аз се срещнах с него. Видях го да изскача от извора. Огромен, с блеснали очи и крила, блъсна ме и повече нищо не помня....

Разказах историята със змея на игумен Гавраил, а той поклати глава и попита:

- Случайно да си спомняш за други подобни случаи? И сега е същото. До извора е имало водно хранилище, в чиито недра е живял древният змей.

- Бил златен...

- Гледай ти! Казваш златен? - учуден Учителя повдигна вежди и едва се сдържа да не се засмее. - Баба Тодорка навярно така го е видяла, но истината е, че водните капки по тялото на змея са отразявали слънчевата светлина и са блестели като злато.

НАЙ-ГОЛЯМАТА СЪКРОВИЩНИЦА В БЪЛГАРИЯ МАТЕИЦА

Един опис от "Таен иманярски дневник" на Кръстю Пулев продължаваше да влудява "търсачите на съкровища" мотивирайки ги да работят неуморно, без да жалят сили, средства и време. Те дори не ползваха съвременна техника, а с къртовски труд - изцяло на ръка и при екстремни условия, с риск за живота си, копаеха на ръба на наклонената към реката гора, без да премисляха за възможността да се окажат затиснати от тонове земна маса или да паднеха в пропастта. Само с кирки, лопати и кофи те продължаваха да прокопават двайсетметрови тунели в местностите Гущерското усое, Пайчови върби и Ханската стена край село Ветринци, Великотърновско, надявайки се да попаднат в някои от подземията, през които се влизало в съкровищницата, наречена Матеица.

От години в целия район между село Пушево и село Ветринци се търсеше прословутото съкровище на Вълчан войвода. В записките на Кръстю Пулев бе посочено, че най-важната от всички пещери и скални образувания, край двете великотърновски села, е пещерата Матеица, в която имало и подземен храм.

Беше дошло време да разкажа истината за Кръстю Пулев - откривателя на съкровища на територията на България, чийто "Таен дневник" се търси най-упорито и днес. Бързам да уточня, че този "Таен дневник" никога не е бил конфискуван от бившата Държавна сигурност, както се пише по вестниците. Твърдя това, защото познавах сина на Кръстю Пулев - Панайот, който притежаваше

оригиналния дневник на баща си допреди няколко години. Да, намират се много преписи на този дневник, но никой не се е докоснал до оригинала! Ще попитате, а аз как съм се сдобил стози опис? Отговорът ми е: "от сина на Кръстю Пулев." Ако обаче попитате къде се намира оригиналният дневник, най-чистосърдечно ще ви кажа, че не знам. И може би по-добре бе, че не знаех!

Скъпи читатели, в "Тайните подземия на България" писах няколко пъти за Кръстю Пулев и за Матеица. Сега публикувам препис от дневника му за пещерата Матеица, с малки съкращения. Написаното от Кръстю Пулев не е фантазия!

МАТЕИЦА

"Райски дол"

"Най-богатото съкровище в света" (Посещавано, според Кръстю Пулев, от извънземни същества.)

Препис от оригиналния дневник на Кръстю Пулев.

Подземната пещера е била открита от римляните. В писмо, останало от тях, се споменава, че до 1600 година Матеица и пещерите около нея са били посещавани от представители на извънземни цивилизации. В пещерата са намерени много предмети - странни и несъществуващи на Земята. На папирус, който се намирал в пещерата пишело, че този, който се опита да изнесе нещо от нея го очаквала сигурна смърт.

Храмът в пещерата е построен от чужда цивилизация, размерите му са 163 на 105 метра и височина 80 метра. Храмът има голям олтар с височина от 25 метра и ширина 8 метра. Отляво и отдясно на него са построени по три малки олтара, като всичките седем олтара са едно цяло. Левите и десните по-малки олтари са и парадни входове за залата. От главния олтар до подиума, изработен от платина, водят стъпала от чисто злато с ширина от три до пет метра. Отдясно и отляво, където завършват по-малките олтари, има огледала в платинени рамки, с размери 6 x 6 метра, които осветяват големия подиум. На подиума в дясно, като застанеш срещу олтара, има гравирана космическа летяща чиния, заградена в кръг. На златен трон е седнал владетел със скръстени крака. От

дясната му страна е окачена голяма елипсовидна картина в златна рамка с размери 3,5 на 2,5 метра, на която са изрисувани две ракети, политащи в небето.

Долу, при големите огледала, има два стъклени слона, вдигнали нагоре глави. Десният слон е чисто бял, а левият е сив и с богато украсено наметало. На гърбовете на слоновете има по един седнал човек, със златна чалма на главата, който държи в ръка дълъг златен жезъл. Отляво сивият слон е покрит със синьо наметало, обкичено със скъпоценни камъни, а на гърба му стои и едно животно, подобно на куче, направено от чисто злато. До белия слон в колесница са впрегнати коне, встрани от тях ездач е яхнал камила, в истински размер, от чисто злато. На гърба на камилата стои нещо като грамаден самовар от платина, от който се спускат надолу бродирани нишки от скъпоценни камъни в бяло и зелено.

Има и два параклиса. До десния параклис има друг по-малък, чийто под представлява гравюра, изработена от скъпоценни камъни. Тук е поставен и най-скъпия камък на света - диамант с големина около 1,5 метра на 80 см - бял с форма на мида. На покрива на параклиса има златна тераса, на която са издигнати златни скулптури на девойки с разперени ръце, загърнати в зелени воали, подобни на паяжина.

Пред средния парапет на подиума стоят три черни лебеда със змийски глави. На главния подиум има вградена халка, изработена от сто цветни камъка, с размер метър на метър. Над халката е поставена ваза в сиво, розово и светло червено, а най-горе вазата е обгърната от златен змей. От двете страни на змея стои по един пазач, а всеки от тях държи в ръка златен бастун. Пред сивия слон е застанал грамаден лъв, покрит с бяло бродирано наметало. Всичко, което се вижда в този храм е от злато, изумруди, платина, диаманти. Може би тези съкровища са донесени от друг свят и оставени в този храм.

На огледалата можеш да се видиш от всички страни едновременно, но приближиш ли се на метър до тях образът изчезва.

Има камък, колкото човешки юмрук, донесен от космоса. Когато камъкът се постави във вода, температурата

й се повишава веднага до 2000 градуса.

Всичко, което може да се види в този храм е неописуемо и на нашата земя няма по-голямо богатство от това. Не може да се опише. В голямата зала на храма има много скулптирани хора, изработени от злато в естествена големина, които са облечени в скъпи дрехи. Животните също са направени от злато в естествените им размери. И те, и хората са като истински.

На папирус са записани всичките четири входа на храма като са посочени местата, където са разположени, сточните им размери.

Главният вход има две летящи железни врати с релефни изображения отвън и отвътре. До вратите лежи голям боен чук. За да се влезе в храма трябва с този чук да се удари главата на змията, тогава тя потъва навътре и вратите се отварят. Те се затварят сами след определено време. Когато искате да излезете направете същото и от вътрешната страна. Отвън на вратите има прикрепен кръгъл метален прът, който се слага на релсите, за да не се затворят след като влезете. Пак отвън - на два метра под централния вход има кръгла метална плоча с топка по средата, към която е запоено насмолено метално въже. По въжето трябва да се спуснеш в пропастта, която е дълбока 70 метра. Долу следва тунел с много препятствия, а в края му има змиярник с отровни змии.

Движете се в тунела само в лявата страна на разстояние 1,50 до 2 метра от стената. На всеки три метра има площадка за почивка.

Вход 2. Долно ниво на реката, входът е затворен с голям гранитен камък... (не се разчита), който се премества отвътре, с помощта на стоманено въже и зъбни колела.

Вход 3. Минава се по 11 стъпала, след което следва тунел. Шест стъпала до една от двете зали.

Вход 4. Резервен изход от горната част - посока юго-изток.

НАЛИЧНОСТИ В ЗАЛИТЕ

1. Храм.
2. Хранилище на златни римски и египетски монети, пръстени, хиляди съдове, сандъци със златен обков, много

злато.

3. Склад на скъпоценни камъни, изумруди, много папируси в сандъци. Една зала, в която са подредени 60 000 златни тухли, които са с размери 30 x 15 x 4 см и някога са били ползвани. В тази зала има и някакъв метал, които не е познат на земята. Има и уред, наподобяващ на кандило със златни жици, с който може да се откриват златни метали и скъпоценни камъни на големи разстояния. Когато се търси съкровище от злато и диаманти, уредът издава звуков сигнал и колкото е по-близо до мястото, където се намира то, звукът се усилва.

Подредени са сандъци с много книжа, документи и карти на космоса, звездите и други небесни тела.

На 10 юли 1921 година заедно с моя приятел - турчина Али, с когото работех пет години в секретен архив в Анкара, стигнахме във Велико Търново, изкачихме масива, реката и започнахме търсене на входа на подземната черква (карта №1) в Матеица или "Райския дол." По картата успяхме да намерим централния вход на масива, който е доста широк и висок. С апаратура, която откраднахме от турския архив, лесно намерихме входа, макар че тя работеше само на тъмно. Червените и зелените светлини на екранчето посочваха, че входът се намира на югозапад, на разстояние 26 метра. С подемна макара отместихме голям камък и се отвори дълбока дупка, подобна на бунар. Дебело телено въже, осмолено, водеше до долу и се спуснахме на около 70 метра дълбочина.

При второто ни идване с въже спуснахме куче, което остана долу и лаят му слабо се чуваше. Изчакахме до следващия ден и точно по обед на 22 юли 1922 година аз слязох пръв долу, като се спуснах със здраво въже. Слязох на дъното, намерих се в сводеста дупка като малка пещера, а на запад се виждаше тунел. Запалих фенерите, които носех и след около 30 минути

Али слезе долу при мен. Тръгнахме по тунела, в който имаше около 20 см вода и в края му спряхме онемели пред грамадна желязна врата, разделена на две половини. На дясната страна на вратата имаше два релефа със змийски глави. Според превода, който в продължение на месеци ни

бяха направили в Египет, до вратата трябваше да се намира тежък чука. Открехме го. Взех чука и ударих здраво главата на змията. Тя изведнъж изчезна навътре, чу се силно скърцане на вериги и вратата се отвори. Гледката беше неопишуема. Цялата зала и всичко в нея светеше като ден. Мислехме, че сънуваме. Гледахме със затаен дъх, сякаш бяхме в друг свят. Купища злато, метални сандъци със смарагди и диаманти, безценни камъни. На лявата страна на тази зала имаше грамаден куп от около 60 000 златни тухли с размер 30 x 15 x 20 см а на другата страна бяха наредени сандъци със златни монети с различна големина. А колко бяха съдовете, обсипани с диаманти - хиляди! В съседната зала видяхме по-интересни неща. До нея отидохме трудно, защото се минаваше през подземна река и мостчето бе хлътнало от едната страна. Ние го ремонтирахме. Залата беше пълна със сандъци със златни обкови, натъпкани с книжа и папируси.

До входа на черквата видяхме скелети на мъж и жена и тази гледка ни изкара за кратко време от релсите. Нещо внезапно се бе случило и смъртта ги бе покосила. До тях се намираше торба, изработена от златни нишки и диаманти в най-различни цветове. В торбата открехме много дебела книга, с размери 40 x 45 x 18 см, със златен обков. Върху корицата на книгата имаше изобразен релефен кръст с разпънатия Исус Христос. На книгата пишеше: "Съкровищата на България" и под надписа стоеше името на Вълчан войвода. Книгата беше с 900 страници като на всяка обратна страна на листа имаше начертана подробна карта.

До женския скелет стоеше малко сандъче, цялото беше от злато с красиви орнаменти. То бе пълно с бижута - огърлици, пръстени и малко огледало 10 x 10 см в което като се погледнеш можеш да видиш само очите си. (Повече подробности в записките.)

Щом влязохме в черквата онемяхме. Цялата беше в светлина! Две големи огледала, от двете страни на олтара светеха като ден и в тях се виждаха хора и животни в цял ръст. В огледалата се разхождаха тигри, слонове, камили и коне. Имаше огромен подиум от платина, обграден с

парапети. Над олтара беше поставен грамаден камък, приличащ на отворена мида, който излъчваше силна светлина, сякаш сияеше. Не може да се опише това чудо, защото е много необикновено и сякаш човек сънува. Всичко, което преживяхме с Али, ще опиша допълнително.

Излязохме към пет часа следобед на 22 юли 1921 година, а няколко дни по-късно - на 27 юли се върнахме отново. Взехме златни монети и по две-три шепи скъпоценни камъни и затворихме входа.

На 10 октомври моят приятел Али внезапно почина. Къщата му изгоря до основи заедно с него.

4 декември 1921 година.

Днес бяхме на Матеица, защото трябваше да вземем малко злато. Ето какво заварихме там с моя приятел Сали: планинският масив бе разкопан на доста места. Търсили са входовете. Някой е попаднал близо до резервния вход и е могъл да влезе, но не е успял. Всички други входове проверихме и се оказа, че не е влизано в черквата, никой не е бил в нея от последното ни идване тук преди 4 години.

На 13 август слязохме на дъното пред централния вход. Влязохме, въпреки че ни беше трудно, защото аз съм зле със здравето и имам чувството, че това ще ми е последното посещение на Матеица. Взехме около 50 кг златни монети и 10 кг диаманти, изумруди и други неща. Носех специален фотоапарат за цветни снимки. Снимахме всичко вътре с цветен филм.

Времето беше много лошо, а долу гъмжеше от змии. Една от тях ухапа Салито и той за кратко време умря и предаде богу дух. Погребах го долу, близо до златните тухли. Много трудно излязох горе. Бяха ми нужни седем часа, но успях. През целия следващ ден работех по закриването на входа. На главния вход сложих много пръст на първата площадка, а плочата законтрих с металното въже така, че който не знае тайната ѝ не може да я вдигне. Затворих входа добре и заминах за София. Всички украшения, които снимахме ги извадих на гланцова хартия и са добре скрити от мен. Всичко, което замах със заровил в Д.Д. на лозето на майката на Катерина, в пчелина. Останалото от изнесените съкровища съм скрил

на друго място, което ми е под ръка, защото в Матеица не ще мога да отида вече. Просто ме е страх сам да слеза долу. Ето какво съм заровил там, на два метра дълбочина:

1. Около 100 кг златни монети - различни.
2. Около 250 различни златни съдове.
3. Метален сандък с диаманти, опали, изумруди, всякакви други скъпоценни камъни.
4. Трите уреда за търсене на злато, които взех от Матеица и са толкова необикновени. Те могат да се видят на цветните снимки, направени от мен.

Единият уред, който наподобява кандило, може от 5 км. разстояние да покаже къде има нефт с точност до 1 - 2 см. Като се сипе нефт в най-горната част на уреда и ако той започне да се върти около оста си, това показва, че там има нефт. Линиите на уреда показват и на каква дълбочина се намира.

Уредът с топката е много интересен. С него можеш да чуваш разговори, на каквата и дълбочина, височина, дължина желаш. Той е като робот, от него се чуват и гласове от космоса на неразбираем език. На горната му част, където са копчетата, излиза екран и ти можеш да наблюдаваш какво става в космоса, на слънцето и останалите планети. Тези уреди съм сложил в златен сандък и са на 60 см под съдовете. Запомни, това е страшно нещо. "Кандилото" вечер пуска синкаво-червен лъч по посока на заровеното златото и те води до самото място, където е закопано.

Местото, където съм ги заровил е наклонено от север към юг. Там съм подложил големи камъни, за да не се получи свлачище от дъжда, затова внимавайте. По-добре да останат заровени там уредите, защото те не са от Земята.

При поредното ми слизание в подземията Матеица с Али и Самурая попаднахме на интересно нещо. Когато влязохме в черквата, този път, един от олтарите-пазители изведнъж се обърна обратно и пред очите ни се появи странна гледка. Човече около 80 см високо, с големи очи, с по четири ходила от глезените надолу. Очите му ни гледаха втренчено. То имаше сиво-зелен цвят, цялото беше покрито с метална мантия като кожа на гигантски

гущер. На моменти издаваше странен звук, подобен на нещо, което се движи, и очите му започваха да светят в огненочервено. В ръката му имаше метално сандъче, което ние не можахме да вземем, защото е невъзможно. Може би там са сложени някакви извънземни части, с които то живее. Куфарчето през три дни добива яркозелен цвят и тогава се чуваха странни шумове като мелодия с някакъв шифър. В Ямбол за малко не запалихме къщата с това чудо. Очите му следят непрекъснато нашите движения.

На 7 август 1949 година го изнесохме от Матеица. Качихме го на автомобил "Опел", но автомобилът изобщо не можа да тръгне, нито чухме някакъв звук от него. Петнайсет минути след качването на човечето в колата тя пламна и изгоря и ние с мъка успяхме да извадим човечето със сандъчето от огъня. Как стана запалването на автомобила близо до вход № 1 на Матеица знаем, но не знаем защо. Изплашихме се, на земята остана само едно черно петно. Успяхме да качим човечето със сандъчето на каруца и се придвижвахме в продължение на много дни, докато се приберем. Каруцата много му хареса. Интересното беше, че когато влязохме в Койнец, всичките 777 свещи, които светеха още отпреди християнската ера, изведнъж започнаха да светят яркожълто, а не както беше досега. С това човече успяхме да открием в Койнец три погребения и гробниците. От тези гробници взехме всичко ценно и го преместихме - виж бележките към дневника на стр. 141. По същия начин и чрез бастуна, който поставих точно пред човечето, ние открихме съкровището на цар Мурад на Косово поле в Югославия. Открихме също съкровища в България, за които никой не знаеше. Близо до София, на около 10 - 15 км се намира пещера с много интересен произход и в нея се влиза по план № 5 от архива. В пещерата има златна жила с 999 процента злато. Жилата е дебела точно 52 см, а пещерата в устието си е широка 27 метра. Това чудо в целия свят го няма. Това находище мислех да го дам на държавата, но после реших, че не трябва. Струва ми се, че ще ме ликвидират, ако разкрия тази пещера.

В същата пещера има жила със зелени изумруди. Мое момче, не я казвай на никого!

В двора на баба ти зарових описание № 4, един къс с размери 160/80 см с дебелина 52 см. Тежи 276 кг. Там съм сложил и една буца от 6 кг изумруди. Зарових и около 200 000 броя монети на римски императори. Спазвай всичко от картите, защото капаните са страшни.

1952 година 6 август.

Да входа на Матеица може да се иде по следния път, за който ще ви кажа. Ако тръгнете по пътеката на северозапад, ще стигнете голямата скала, която има форма на зъб. Зад нея се изкачвате по наклонена поляна. Щом стигнете най-високата точка на билото, завивате надясно и под вас остава пътя, по който сте дошли. Щом застанете с лице към големия зъбест хребет ще видите два камъка големи, през които можете да минете. Ако минете през тях на двацет и седем крачки от левия камък в посока североизток е равно място. Там е затрупан входът с метална плоча на 1,50 метра дълбочина. С апарат може да се открие, защото сложих 3 железни гюлета, а под тях на един метър три златни.

С продължение от Матеица - 1953 година.

Последно влизане в подземната черква на 4 септември 1953 година.

Синът на Салито ме помоли да го заведа на гроба на баща му. Слизахме през входа на билото, защото той беше най-стабилен, През залата, където е мостчето успяхме да влезем и стигнахме до гроба на баща му. Стояхме там кратко време. Взехме монети. Дадох на момчето му около двацет килограма монети. На три километра от входа ни чакаше моят приятел с кола. Условието беше момчето да бъде с вързани очи при излизане оттук и през по-голяма част от пътя.

Невероятното е, че този път намерих нещо много интересно, за което имах сведение отпреди, но досега не го бях открил. Това е уред, подобен на кандило, направен от злато и с който може да се лекува всичко. Достатъчно е да го потопиш в чаша с 200 грама вода, която се изпива. И един друг уред, който представлява навита змия пълна с течност. Щом я наведеш обрат- но, от опашката на змията, излиза една капка, която се смесва с 50 г спирт - получава

се мехлем, който лекува всякакви отравяния, екземи, шипове, бургери, всички костни заболявания, когато се намаже болното място. Течността вътре, в уреда, не свършва. Третото чудо също е за лек на най-тежките болести: проказа, чума, холера, рак и всякакви други. Обръща се и от него изтича течност, която се смесва с 200 грама вода, 50 грама чист спирт и се изпива. За три дни болестта минава веднага. Организмът, който е болен и разрушен, веднага се възстановява много бързо и болестта изчезва за три до пет дни. Тези уреди са уникални за медицината. Сложих ги и тях при останалите три и те станаха общо шест броя. Поставих ги пак в специалния смолест сандък, където стояха на два метра встрани от другите.

На десетия ден от моето завръщане научих, че внезапно бе починал синът на Салито от много загадъчна смърт. Той е взел нещо от Матеица, без да го видя, което му е докарало смъртта.

21 септември 1953 година Д.Д.К.П.

Опасности от Матеица план № 1 Д

След спускане по въжето долу и щом тръгнете по тунела ще видите, че на всеки три метра има обръщаща се плоча с размери 1,50/1,50 метра, а под тях има прокопан дълбок канал, който гъмжи от змии и черни плъхове с размери на котка. Трябва още в началото на тунела да отворите плочата като върху нея хвърлите камък, който тежи 15 кг. Тогава пуснете отворена бутилка с окис и излезете обратно горе, докато се проветри каналът. Всички змии и плъхове, за двайсет минути, ние унищожихме по този начин при последното ни спускане в Матеица.

При голямата желязна врата има въртяща се плоча - забавите ли се повече от три минути, пред или зад вратата, плочата се завъртва и ще попаднете в канала, откъдето не ще можете да излезете. Ние сме проучвали в продължение на година тези опасности, преди да влезем в Матеица и се подготвихме добре.

От зала 1 в зала 2 се влиза със завъртване на масивна ос-камък, който тежи тонове. Движете се в тунела на разстояние един и половина метра от стената в ляво,

когато влизате, а при излизане вървете обратно в дясно.

Зала 2 е пълна с метални сандъци, в които има злато. Трябва много да се внимава, като се взема злато от сандъците, защото щом теглото на златните монети в сандъка намалее до 50 %, той се затваря, от пода се появява плоча с остри шипове, които се изстрелват наоколо. Не вземайте повече от 10 - 20 кг монети. Внимавайте и когато отваряте сандъците с диаманти, защото на всяка десета минута капациите им автоматично се затварят със страшна сила. Капакът на всеки от тях тежи по 200 кг и ще ви убие.

Златните тухли са наредени по-навътре в залата върху платформа, която със специален шифър се завърта наляво и се влиза в друг тунел. На двата края на платформата са пробити дупки, а до тях са поставени железни лостове с дебелина една педя. Вкарайте лостовете в дупките отляво и дясно и можете да преместите всичките 6 000 тухли, където искате.

Ако се опитате да вземете големия светещ камък, който е с формата на мида, поставен пред главния олтар, в подземие то ще стане тъмно като в рог и ще излезе от стената една тръба, през която ще се изхвърли отрова на прах и тя ще унищожи всичко живо в цялото подземие.

НЕ ПИПАЙТЕ КАМЪКА!

Секретите с документацията сме обезвредили. Оттам сме взели някои неща и книги. Преведени са лечебният албум и двете книги, в които са посочени огромните съкровища на територията на България. Картите за движенията на звездите и планетите не ги взехме, защото те трябва да стоят на определена температура, след като се махне парафинът от тях.

Д.Д. 10 септември 1955 година.

Моето момче Пончо,

След смъртта ми някои неща ще са в твоите ръце. Ти си ми истинският наследник. Специално в Матеица не стъпвай. Това място е прокълнато. В Анкара взехме от архива 4 712 материала и карти, с надпис "строго секретно" Между тях имаше карта и документи за Матеица. На папката за Матеица пишеше: "Пещера със

строежи и посетители от други светове " Убиха четирима, които пазеха секретните шифри на сейфовете от архива.

Уредихме с Арито да отидем с група заминаващи за Египет, в Александрия. Трябваше да придружим от Египет пратка за Турция на стойност дваисет милиарда долара, неща, които бяха взети от пирамидите в Египет и от "Долината на царете". Успяхме да вземем с нас уникати, които още не бяха размумифицирани, една глава на фараон със златна маска, бастун от злато и диаманти, опали и изумруди. Бастунът, за който се говореше, че е от друг свят, има свойството вечер, щом го поставиш на открито, но само при ясно небе и звезди, тогава пуска лъч на разстояние до три километра, който те отвежда до центъра на съкровище с отклонение от 1 - 2 см. Тези неща, моето момче, ще бъдат твои. Матеица, Койнец, Мадара, Съкровището на Мурад, Златната мина, Златния тунел в Маджарово, Съкровището на Осман паша в Плевен, Конската пещера до Хасково - в нея има златна жила дебела 50 см и с дължина пет километра. Всичко това и други съкровища сме открили с този бастун. В Анкара аз имах фалшиво турско име, но за пет години научих много, мое момче. Избери си честен приятел - умен, спокоен и да не е алчен. Всичко ще е в твои ръце. Светът може да бъде ваш. Тези неща, за които ти пиша, са на лозето на Д.Д. Не бързай да ги вадиш. Намери по-сигурно място от това, където са сега и тогава ги мести. Ще ти опиша по-долу какво точно съм заровил в Д.Д., на лозето на баба Велика. Пазете къщата да е ваша. В лозето закопах на три метра дълбочина всичко, което съм взел от Матеица. Ето какво е то, мое момче: медният проводник е закачен така, че да те закара при трите сандъка със скъпоценностите, но ако случайно бъдат открити от други хора, те ще умрат. При вторите три броя - топките са прикачени с механизъм и когато го издърпаш се отваря бутилка, под налягане със силна отрова. В продължение на един месец, в разстояние от 100 метра, всичко живо, което мине оттам ще умре. Бутилката изпуска газ, който е смъртоносен. Не дърпайте въжетата от вторите три топки. Пази се, момчето ми. На страница 144 от моя дневник съм описал всички подробности, които трябва да знаеш.

Отвориш ли сандъка те чака същото - смърт. Вземи и прочети най-подробно всичко и тогава пипай там. В къщата съм заровил достатъчно злато за смяна. Дори в последния момент пренесох от лозето монети, за да не се полакомиш и да загинеш. На същата страница 144 има обяснение за къщата и дворовете на баба ти Велика. Там са заровени около 70 000 златни монети. Всичко е закопано дълбоко и е необходимо да вземеш бастуна или апарата, които са заровени отделно. За бастуна Анкара даваше на този, който го намери десет милиарда долара и още толкова за крадците - за мен и за Алито, ако ни открият. За да няма смъртна присъда, ние все пак бяхме оставили следи от нашите имена - прочетени обратно Кръстю и Нешо. По-подробно ще прочетеш в записките за Анкара. И така, внимавай с тези неща, защото много хора умряха през моя живот. Много труд съм вложил, да съхраня тези ценности. Вземи да прочетеш записките ми за Станчов полигар или Омагьосаната скала. Там си заслужава да влезеш. Ние бяхме долу седем дни с Алито.

Ето какво има, момчето ми, в къщата на баба ти Велика Д. Д.:

1. На три места заровихме злато, затова на тази милиметрова хартия ти оставям план. Внимавай добре, когато вадиш златото, защото хората не спят и това може да ти коства живота. По план № 1; Делва с размери 80/43 см, пълна догоре с монети на брой 70 000, с грамаж между 20 и 40 грама. Монетите са от Матейца. Делвата е намазана със смола отвътре и отвън, за да се запази. Тя е изработена от сандалово дърво и е много скъпа. Върху нея, със златен релеф, е гравирани ритуал на фараоново погребение. Не чупете капака, с който е затворена. Използвай златото при нужда да си купиш дом, автомобил и други неща. Продавай умно и не давай повод да се разбере, че имаш злато, за да не посегнат на живота ти. Дай пари на Марчето и Цветан.

а. Сандъкът със слоновата кост, който струва един милион долара, е поставен в друг метален сандък с парафинено покритие и е заровен на дълбочина два метра. Ето какво има още там: От Матейца съм взел около 20 кг индийски скъпоценни камъни - опали, смарагди,

диаманти, изумруди в естествено състояние, необработени (нешлифовани) - един брой струва 5000 долара. Във втория сандък от Койнец съм сложил три златни негърски глави, на които очите са светещи и са направени от най-скъпоценния изумруд. Няма цена. Главата на единия негър е без едно око; втората глава е без ухо; третата е без нос. Произходът на тези чудеса е от Египет. След това има три глави на овен. Първата глава на овена е без рог; втората е без око; третата е без ухо. Тези чудеса са от чисто злато и платина. Не ги предлагай на никого! Тези глави са ценни антики. Не ги продавайте, те са непробаеми.

Искам да ти кажа и за моя личен Самурай, чийто живот откупих със злато. На Койнец той пръв застана пред платинената врата на подземиято и в момента, когато посегна към вратата от един отвор под нея излетя метална птица и за миг отсече главата му. Уплахата още я помня, моят най-верен приятел почина. Същият, който ми спасяваше живота на много места.

Третият сандък, най-ценният, е с големина 2 метра и 50 сантиметра. Той е железен шкаф, в който е поставен метален човек с размери 80 см, с четири ръце, два крака, с по две стъпала на всеки крак. Не е възможно сглобяването му, защото прешлените са покрити с някаква сплав, подобна на броня на гущер, със зеленикав цвят. Главата му е с големина на човешката, но очите му са като чаени чаши и заемат по-голяма част от лицето му. Очите му са огненочервени, гледат и премигват като при жив човек. Ушите му също са големи. В ръката му има желязно сандъче, което, като посегнеш да го вземеш, започва да свисти и човекето придобива червен цвят. Странно нещо за гледане. В Матеица, когато го намерихме с Алито и моя Самурай, интересното беше, че "кадилницата", "бастуна" и "змията" за лекуване бяха пред краката му. Най-особеното беше, когато ние посегнахме към тухлите от злато, тогава човекът ставаше червен, сякаш бе нагрятото желязо и светеше, издаваше страшно съскане като някакво животно. Каквото не трябваше да изнесем оттам той ни подсказваше. От него знаехме какво може да вземем и какво не. Това бе най-ценното, което съм откривал в моя

живот, но не можах да разгада почти нищо за него. Когато го изнасяхме от Матеица, той се промени много.

В "Койнец" влязохме с металния човек и с моя Самурай и щом имаше заложен капан, той ставаше огнен, очите му святаха много силно. Човечето с пискливи звуци ни предупреждаваше, когато се запътихме към платинената врата и дори се извъртя обратно, щом Самураят посегна към нея, но ние не го послушахме и се случи най-лошото. Човечето също ни подсказа какво можем да изнасяме от Койнец. Това, малкото човече по-добре не го изкопавай оттам. Остави го, защото не трябва да е с теб. Трудно се крие и в най-неочакван момент започва да дими, да пуши и да издава шум. Прочети по-подробно за това метално чудо. През цялото време съм си мислил, че това същество е от друг свят и че е живо. В дебелия том съм описал подробно всичко. Значи, обект № 3 по-добре не пипай!

* * *

Скъпи читатели, в описа - част от Таен дневник, Кръстю Пулев е маркирал само най-характерните моменти от преживяното в Матеица и Койнец, за да може по-късно да ползва тези записки за написването на "дебелата книга" която завеща на сина си. Не публикувах картата на Матеица, която притежавах, защото не беше оригинална, а копие. Копието беше препис от "оригинала", направено от Вергиний Кацаров, и бе неточно. Бих искал да предупредя търсачите на съкровища, че всички закупени карти на Матеица, както и на други съкровища,, от сина на Кръстю Пулев са неточни! В картите и упътванията към тях са посочени някои от "нишаните" на издирваните съкровищата, които действително съществуват и заблуждават търсачите, че те са автентични и ще открият търсения вход, но чертежите и надписите ги насочват към фалшиви места. Познавам хора, закупили на баснословни цени такива карти, открили част от описаните нишани, копали с дни и аха да извадят няколко тона злато и ...нищо! Задавам на наивниците само един, единствен въпрос, а именно - като купувате картите и описите попитахте ли продавачите им защо те самите не извадят съкровищата, след като притежават тези "безценни" карти? Можете да бъдете сигурни, че отговорът винаги ще

е един и същ - липса на финансови възможности. Е, тези от вас, които притежават финансови средства да продължават да ги купуват, да издирват съкровища по въпросните карти и да копаят, да обработват земята. Тя, земята, се нуждае от обработка...

Днес след обяд дълго време се разхождах около манастира и мислех за Матеица. Имах безброй въпроси за изясняване, които естествено трябваше да задам на игумен Гавраил. От прочита на описа прави впечатление, че Кръстю Пулев съвсем лаконично е посочил къде се намира входът на подземие. Описал е всичко така, че дори материалът да попадне в чужди ръце, нищо да не помогне за откриване на подземие.

След вечеря с игумен Гавраил излязохме на хладина и седнахме на поляната пред манастира. Димитър и Георги бяха по работа в София и щяха да отсъстват. Но Рая и Ира тутакси дотърчаха и се настаниха до нас. От време на време лекият ветреца носеше от гората полъх с дъх на маточина, гугутките, приютили се на стария дъб, и те се готвеха за сън сред тишината на манастира.

Седях мълчалив, замислен за тайните, които криеше Матеица и търсех да намеря думите, с които да започна да питам. Носех в джоба на ризата си описа за подземие и след като реших, че е настъпил моментът - го извадих и подадох на Игумен Гавраил. Той погледна описа и небрежно подхвърли:

- Отдавна го имам. Даде ми го Вергиний Кацаров...

Изненадах се. Игуменът притежаваше ръкописа, но не бе споменал и дума за него. Погледнах го озадачено, а той се усмихна по своему и погали кучетата.

- Учителю, защо не ми спомена за този опис?

- Защото времето не бе дошло. Трябваше да измине известен период, за да може да говорим за него. Нужно ли е да ти обяснявам защо?

- Не, разбирам необходимостта да се изчака идването на Новото време - 2013 година и едва тогава да говорим за всичко, описано от Пулев - казах аз, но въпреки това се бях ядосал. Защото бях пропуснал повече от десет години, за да проведе този разговор. Но така е трябвало.

- Е, хайде, щом си разбрал каквото е трябвало и вече

се успокои, да започнем с въпросите. Питай!

- Учителю, Кръстю Пулев е писал, че подземието в Матеица е една от най големите съкровищници в света. Надявам се написаното да отговаря на истината. - Затаих дъх в очакване отговора на игумена.

- Е, не може да се каже, че е едно от най-големите съкровища в света - попари отведнъж надеждите ми игумен Гавраил. - То е едно от най -големите подземия в България. Разположено е на няколко нива, с много отделни зали. Но не приемай всичко, написано от Пулев за чиста истина - доста е поукрасявал нещата, а някъде е и преувеличавал.

Приех с нежелание истината, но бях доволен, че все пак подземието бе едно от най-големите в България.

- Пулев твърди, че подземието е открито от римляните...

- Нямало е как да знае, че преди тях то е било открито и ползвано от траките.

Чухме плясък на криле - една гугутка кацна на земята, недалеч от нас, и започна да ни наблюдава, въртейки глава наляво и надясно. Кучетата мигом стъпиха на крака и със скокове се отправиха към нея, но тя литна и ги остави с отворени уста. Разочаровани от неуспеха си, те тихомълком се добраха до краката на игумена и заеха местата си.

- Всяко пернато, което лети може да се яде, но не се хваща лесно - обади се развеселен игумен Гавраил по повод неуспешния лов на кучетата и ги погали за успокоение.

- Учителю, и преди писах за Кръстю Пулев, но сега искам по-обстойно да проуча истината за оригиналните кожени карти и документи, които е притежавал. Откъде се е сдобил с тях?

- Наследил ги е от баща си, който пък ги е получил от близък родственик на Вълчан войвода. Хайдутите са придобили картите при различни нападения над турски военни отряди и над римски пратеници, минаващи през страната ни на път за Истанбул или Рим.

Знаех за тези нападения от многото описи, приписвани на поп Мартин, в които се разказваше за какви ли не

битки и приключения на Вълчан войвода. Написаното от Пулев заслужаваше внимателно изследване.

- В описа за Матеица Кръстю Пулев споменава, че се е научил да говори перфектно турски език, че е живял под фалшиво турско име и е работил в секретен архив в Анкара цели пет години... Това негово твърдение ме шокира... - Игумен Гавраил само поклати глава, но не разбрах дали е съгласен с моята подозрителност към живота на Кръстю Пулев в турската столица и работата му в секретния архив, затова продължих: - Съмнявам се, че турските власти биха допуснали такава фатална и непоправима грешка да назначат недостатъчно проверен човек в сектор, където се пазела най-ценната държавна документация. Като знам колко прецизни и подозрителни са турските специални служби при проучването и подбора на хора, струва ми се, че това е било малко вероятно. Поточно - невъзможно!

Отново игуменът замълча. Замълчах и аз. Искях да разбера прав ли съм, или има друго обяснение. Най- после игумен Гавраил престана да гали кучетата, опря гръб в ствола на дъба и накрая наруши мълчанието.

- Имаш правото да се съмняваш в твърдението на Пулев, но все пак написаното от него съдържа частична истина. Той наистина е работил в турските архиви за известно време.

Неочаквано се сетих за феноменалния Волф Месинг

- пророк, ясновидец, хипнотизатор и телепат, докоснал се до личности като Хитлер и Сталин през 1936 година, предсказвайки бъдещето им с невероятна точност. По-късно Месинг бил принуден да напусне родината си заради прогнозата му, че ако Германия тръгне на Изток я очаква крах, а фюрерът ще се самоубие. Но животът му бил в опасност и в Съветския съюз, където по обясними причини пророкът намерил убежище. Подозрителният Сталин го подложил на изпитания и за да се увери в качествата му поискал Месинг, без всякакъв документ, да изтегли 100 000 рубли от банка. Волф не само успял, но дори отишъл до кабинета на Сталин, преминавайки през строгата охрана, като им показвал най-обикновен празен лист хартия вместо пропуск, който бил "подписан" лично

от Сталин.

Може би Пулев имаше нещо общо с уменията на Месинг. Може и да нямаше, но това си мислех и затова попитах:

- Как е станало това допускане на Пулев до архива в Анкара, Учителю? Да не би да е притежавал качества, подобни на хипнотизатора Месинг?

Игумен Гавраил поклати глава и скептично присви устни. Разбрах, че сбърках в преценките си, но къде?

- Казах ти, че Пулев е работил в граждански архив, но не и в най-секретния архив на Анкара. Той не е изнесъл карти оттам.

Прав бях. Турските власти никога не биха назначили човек, който да работи дълго време в секретен архив, без да проучат биографията му до десето коляно и тогава фалшивата му личност щеше да бъде разкрита за кратко време. Тук Пулев не казваше цялата истината.

- А италианецът? - предположих аз.

- Не, не е италианецът. Но по време на работата на Пулев в Анкара той се е запознал с италианеца, с когото си е партнирал. Казвал се е Джорджо Луиджи Пиетрола и е станал негов съдружник.

Нямах допълнителна информация, по която можех да правя догадки на кого Пулев би възложил изпълнението на тази деликатна задача и да е сигурен в успеха ѝ.

- Тогава някой друг... - подхвърлих аз.

- Този някой друг е Али - изненада ме игуменът. За Али изобщо не бях помислил. Приемах го за второстепенен "герой" и бях подценил качествата му. - Да, Михаиле, този някой друг е Али, който е имал достъп до секретните документи чрез друго лице, което е изнесло от архива някои карти и документи.

Ето как второстепенните изпълнители в определена ситуация се превръщаха във водещи - помислих си аз. - Знаех, че никога не трябва да се подценява всеки изпълнител при дадена операция. И сам воинът е воин!...

- Навярно са подкупили служителите от архива с много злато?

- С твърде много. Пулев и Али са били богати като царе. Дори и по-богати от тях...

Излишно бе да питам откъде са се сдобили със златото. Искях да изясня и целта на пътуването им.

- Пулев пише, че след изнасянето на документите от секретния архив са заминали с кораб за Египет.

- Заминали заедно с Али в Египет, за да се скрият за известно време, докато се убедят, че не ги търсят. Турските власти обаче разкрили кражбите от секретния архив, разбрали, че под фалшивите имена се криели други лица и по описание, дадено от задържаните, започнали да ги издирват.

- В Египет Пулев плаща със златни монети на египетските власти, да освободят от затвора арабски маг. Защо Пулев се интересувал от този маг? Навярно му е бил нужен, но за какво?

- Не е точно така. Пулев не е дал нито една златна монета за освобождаването на мага, за когото се носели легенди за знанията и способностите му. Пулев го е подпомогнал финансово. Бил му е полезен при превода на документите и картите и след като са го освободили от затвора, магът му се е отблагодарил с някои знания. Подарил на Пулев една книга със заклинания и магически ритуали.

- Магът е идвал в България?

- Не, не е идвал. Двамата тук не са работили.

- Книгата със заклинанията в Египет ли е останала, или е била донесена в България? Къде се намира?

- Намира се в пещерата, в която Кръстю Пулев е оставил дневниците си и предметите, които е изнесъл от други съкровищници.

- Извинявай, Учителю, но искам да те предупредя, че по житието и битието на Кръстю Пулев ще имам много въпроси...

- Ами, давай! Какво още чакаш? - шеговито ме подкани той. - Тъкмо започна да изясняваш най-тайнственото. Действай!

Учителя ме поощри, имах усещането, че разговорът ще протече леко и интересно.

- Кръстю Пулев посочва, че от Матеица е взел два "извънземни" апарата. Единият определял местонахождението и дълбочината, на която се намирало златото, а

другият засичал различни честоти в зависимост от вида и количеството на златото.

- Така е - потвърди игуменът.

- Как в онова далечно време през 1921 година Пулев е могъл да се справи със сложността на тези непознати за него уреди? - учудих се аз.

- Бил е инструктиран как да работи с електрониката на апаратите! - Гласеше телеграфният отговор и не попитах за начина, по който е бил инструктиран Пулев. Знаех, бил е ръководен и са му помагали.

- Пулев пише, че в Матеица се намирал най-големият диамант в света. Интересно, как е могъл да прецени големината му спрямо другите диаманти по света, които никога не е виждал. Допускам да е прочел в някакво списание за големината на диамантите.

- Това е била лична негова преценка. Михаиле, най-големият диамант в света не се намира в Матеица - Игумен Гавраил опроверга твърдението на Пулев и се разсея. Плесна с две ръце и тихичко повика Рая и Ира, заиграли се недалеч от нас, а те с радостно скимтене дотърчаха и послушно легнаха в краката му.

Знаех какво означава това "разсейване" и търпеливо зачаках да заговори, без да задавам допълнителен въпрос, макар да изгарях от нетърпение да науча къде в света се намираше най-големият диамант. Мълчанието му продължи дълго, дали пък наистина не се бе разсеял? Не изтърпях и попитах къде се намира най-големият диамант в света.

Той въздъхна, махна с ръка и не отговори. Сви рамене и каза, че не знае. Наистина ли не знаеше?

- Михаиле, наистина не знам къде се намира най-големият диамант в света, защото той не е един. Има диаманти с различни форми, големини и цветове. Също не може да се каже, че има и едно най-голямо съкровище в света.

Навярно бе така, може би някога и той като мен е питал своите ръководители по този въпрос и не бе успял да уточни нещата, които са го интересували.

- Учителю, Пулев описва златен трон, на който седи мъж със скръстени крака...

- Така е, има златен трон и седнал на него мъж.

Скулптурата е с дървен произход...

- Атлант ли е мъжът?

- Скулптиран е владетел от формираната се монголска раса.

Останах изненадан. Нима е възможно монголската раса да се е формирала на нашите тракийски земи? Не, това не е възможно! Каква е тогава златната статуя на монголския владетел, поставена в съкровищницата на Матеица? Възможно ли е монголската раса да е пребивавала по земите на траките в древността? Объркан погледнах игумен Гавраил.

- Ей, колко много загадки... - замислен поклати глава той и ме шляпна закачливо по врата. - Изработеният трон и владетелят са от времето, когато а раните започнали да се смесват с потомците на клонингите от жълтата раса.

Думите му отново ме смутиха и накараха да помисля, че монголците наистина са живеели по нашите земи и тук са се смесили с араните. Невероятно!

- Не са живеели тук - чух гласа на игумена и съвсем се обърках.

- Тогава как владетелят се е озовал в подземиято?

- Пренесен е от завръщащите се в нашите земи потомци на араните. Бил е поставен на площада на дървен монголски град и по-късно е пренесен в подземиято.

Това бе друго. Само две изречения и объркването изчезна. Олекна ми.

- Един ден ще научим ли нещо повече за този владетел? Как се е казвал?

- Мулвех Сатбаян.

Мулвех Сатбаян навярно е бил велик и тачен пълководец, щом е бил скулптиран от злато и поставен на градския площад. Пред него се кланяли и клели воините, там на площада са празнували и победите си. Трудно ми бе да предположа как араните са спечелили сърцата на монголците, та да се разделят със златната скулптура на един свой владетел и да я подарят на араните. Явно и араните са ценели пълководеца, щом са го пренесли през степите на Монголия и го съхранили в Матеица.

- Пулев твърди - поднових въпросите си аз, - че Вълчан войвода е влизал в подземиято и е оставил много книги и

записки за съкровища в България, а също и други писания с лечебни рецепти...

- Така е!

- В подземие то се намирала и библиотека...

- Да, една обособена част от подземие то представлява голяма библиотека. Съдържа различни носители, някои от които са още от времето на лемурийската раса. Те са с различно съдържание - литература, изкуство, описи, философия, закони, история, техника, лечение, енергии, практики...

- Пулев описва непознати уреди...

- В Матеица Пулев намира разнообразни уреди, някои от които са с неизвестно приложение.

- Какви, Учителю, не разбрах добре?

- Как да уточня, предмети и машини с непознато приложение днес, което прави невъзможно и описанието им.

- Предполагам, че към тези предмети и уреди е имало инструкции за приложението им - настоях аз.

- Ех, Михаиле, не ме слушаш добре... - намръщи се той.

- Да, към някои от уредите е имало и указания за използването им, но все още те не могат да бъдат преведени на съвременните езици.

Извиних се, бързах да науча повече и не обърнах внимание на думите му за невъзможността уредите да бъдат описани.

- Учителю, какво е мнението ти за уредите, които лекуват?

- Я да ги видя... - Престана да се занимава с кучетата и се съсредоточи. Премигна няколко пъти с очи, явно фокусираше предметите, и заговори: - Те представляват "пръчки", ако така мога да се изразя, с нееднакви по големина размери, изработени от благородни метали като в единия край на всяка една има монтирана спирала, с нужната дължина. Пулев ги е изпробвал върху себе си и е установил, че при допир до тялото в зависимост от комбинацията от "пръчки" се предизвикват различни усещания и заключава, че са направени с лечебна цел. Да, вярно е, но не е единственото им приложение.

- Какво още може да се върши с тях?

- Много неща - отвърна той, отправил поглед някъде в подземието. - Лечебните "пръчки", когато са поставени в различни комбинации върху специално изработена поставка, могат да променят въздуха, свойствата на водата, а също вибрациите и енергийните стойности в няколко помещения или зони, могат да действат и на открито при определен периметър.

Единственото нещо, което си помислих бе това, че описаните уреди са безценни. Безценни, скрити и недостъпни за ползване от хората. Но защо?

- Учителю, интерес предизвиква и бастунът. Какво представлява този уред? За какво се използва и какви функции има?

- Я да го поогледам... Хм, прилича на бастун, но това е уред с дължина около метър и петдесет. Направен е от черен материал, наподобяващ дърво. В горната му част има златни обръчи с различна ширина и дебелина, а най-отгоре уредът завършва със златна топка, леко заострена на върха. За бастуна е имало указание за употреба, което Пулев се опитал да разчете, но не успял. Разчел е само отделни символи и е предположил, че става въпрос за уред, с който може да се откриват съкровища. Не го е изнесъл от подземието.

- Учителю, не каза за какво се използва уредът - напомних му аз.

- Използвал се е за промяна на материята, тоест на свойствата, състава, структурата и трансформация на енергийните стойности.

Отново направих своето заключение - още един безценен уред бе "забравен" да бъде даден на нашата цивилизация за напредък в развитието на науката ни. И веднага мислено чух гласа на игумен Гавраил: "С право не е даден на науката, ученико! Вместо напредък, възможностите на уреда щяха да донесат бедствия, войни. Но времето за ползването на този уред приближава..."

Погледнах го. Стоеше все така съсредоточен и очакваше въпросите ми, които нямаха край.

- Огледалата на Матеица са портали към други светове, нали, Учителю?

Въпросът ми сякаш го изненада. Рязко вдигна глава.

Бях го извел вън от подземието.

- Те имат различно предназначение, включително и преминаване в други светове и боравене с енергиите на по-висшите измерения.

Отговорът беше сложен, затова реших, че е по-добре да питам за по-разбираеми неща.

- Учителю, Пулев описва метален предмет, с големина на юмрук, който поставен във вода за секунди я затопля и тя достига 2000 градуса топлина по Целзий. Какво е приложението му?

- Парчето метал реагира с водните молекули по начин, който предизвиква отделянето на топлина в пространството и нагриване на водата, но не и до 2000 градуса. На Пулев не е било известно предназначението му и не го е взел. Но парчето метал има и други приложения.

- Какви, Учителю?

- Обикновено металното кубче се е използвало в комбинация с други уреди... - Не уточни с какви и трябваше да се задоволя с този отговор. Може да е по-добре, че не попитах. Навярно щях да се насадя на формули за ядрени реакции и кой знае какви сложни програми.

- Пулев е изнесъл от Матеица книга, тежаща четиридесет и два килограма, със сто хиляди страници, която описвала начините за мумифициране, но никой не е могъл да разчете написаното. Сто хиляди страници? Това е невъзможно. Ти какво ще кажеш?

- Книгата е дебела, но не е тежала толкова. Листовете й са били, по-плътни и дебели, но нито тежината й е четирийсет и два килограма, нито страниците й са сто хиляди. Книгата описва не само техники за мумифициране, а и методи и практики, свързани с алхимията и магиите. Езикът, на който е написана, е смесица от атлантски диалект и ранно арански език.

- Пулев и Али не са могли да я разчетат и са пътували до Египет, Сирия, Индия, Америка и някои други страни, като са търсили човек, който да успее да я преведе, но не са успели. Наистина ли са посетили тези страни?

- Ходили са в Египет и Индия, но никой не е успял да разчете езика, на който е била написана книгата.

- Учителю, през коя година араните-траки заминават от

територията на България за Азия? Как са пътували? С "летящи чинии" или други превозни средства? През коя година отново се завърнали в България, когато са донесли от Монголия подарения им златен трон? С какво са пътували на връщане? Логично е да помисля, че отново са използвали същите превозни средства. Така ли е?

- Араните-траки, които тръгнали към Азия и Шамба- ла са клоновете, предприели разселване в тази посока около 450 години след установяването им в България. Пътували са с коне, но са притежавали и атлантски коли, използващи принципа на придвижване на въздушните възглавници, с които са пътували много по-бързо. Завръщат се в България преди около 14 000 години. На връщане са използвали същия начин на придвижване.

- Пулев описва апарат, с който можело да се слушат разговори от Космоса.

- Всъщност устройството представлява нещо като съвременен диск, но има много по-голяма памет, на него са записани различни файлове - картинни и звукови, даващи информация на земната раса. Съвременните хора нямат способността да разчитат и разбират езика, на който се предава информацията.

- Трите уреда за лечение са били изработени от атлантите, нали?

- Ще се изненадаш... - Учителя направи кратка пауза и с гордост заяви: - Изработени са от първите арани- траки, които тогава са имали високо духовно ниво и са ползвали за направата им знанията и уменията, наследени от атлантите. - Не успях да изразя задоволството си от наученото, а той вече описваше уредите: - Първият има форма на кандило и е направен от висока проба злато. На дъното му е поставен кристал със специфични настройки и памет. Уредът, потопен във вода, подава информация от кристала и водата, запаметила данните, се превръща в лековита течност, която щом попадне в организма неутрализира причинителя на заболяването.

Вторият уред представлява златна спирала, навита като змия, стояща върху поставка и е прикрепена към нея с две малки оси, които позволяват навеждането ѝ назад и напред. По-голямата част от спиралата е пълна със смес от

вода, натурално концентрирано растително масло и специфична есенция, добавена към общата смес. Нагоре, към "гърлото на змията", има две различни по форма и вид кристалчета, закрепени за вътрешните стени и разположени на известно разстояние едно над друго. Едното кристалче е по-ниско вляво, а второто - по-нагоре, вдясно на гърлото. Течността в спиралата-змия стига до първия кристал и го покрива до половината. Той предава на течността запаметените в себе си лечебни свойства. При накланяне назад, към опашката, от спиралата изтича лечебната капка. След като се върне в изходно положение, за да възстанови загубената капка спиралата се накланя напред и течността достига и покрива втория кристал. Той притежава свойства, които предизвикват делене на някои от молекулите в трите съставки и се образува ново количество течност, равняващо се на загубеното. След това спиралата-змия застава в изходно положение.

Третият уред е с цилиндрична форма. Най-отгоре се намира нещо като бутало, което след като се натисне надолу и се издърпа обратно помага за смесването на две различни субстанции, след което се отделя необходимата течност.

Премислих чутото, което вече бе запаметено в диктофона. Щях да го прослушвам десетки пъти...

- Учителю, беше ми казал, че Кръстю Пулев е изнесъл робот от подземията под Мадарския конник, но той пише, че го е взел от Матеица.

- И пак твърдя, че е взел и робот от подземията на Мадарския конник. - Свих рамене, той видя недоумението ми и се засмя. - Слушай, приятелю, човечето, с височина осемдесет сантиметра е взето от един от олта-рите-пазители. Но тъй като Пулев не успява да разгадае устройството му, както и неговите функции, го връща в подземията в Матеица. То е един от материалните му пазители. А роботът, който е изнесъл от подземията на Мадара, е скрил при съкровищата си. Този от Матеица е притежавал сложна електроника. Конструкцията, механиката и електрониката са много сложни и непонятни за нашето време. Роботът променя цвета си в зависимост от

режима на работа, а в металната му мантия са поставени множество чипове, датчици и сензори. Очите му, при определена команда светват в червено. Роботът е настроен в режим на активно действие.

- Каква е тази метална птица, която убила личния телохранител на Пулев?

- Тя представлява сложен механизъм-пазач на един от входовете на Койнец.

- Самураят японец ли е?

- Самураят не е японец. Пулев го е наричал така, защото е бил готов във всеки момент да жертва себе си, за да го защити. Бил е от ирано-египетски произход и Пулев го е взел със себе си, когато е бил в Египет. Но той не е магът, който е бил в затвора.

- Учителю, местата с ценностите, които Пулев е заровил, точни ли са?

- И местата са точни, и предметите, които описва също са реални.

- А пещерата със златната и изумрудената жила до София?

- Не се съмнявай, приятелю. Всичко това съществува и Пулев е взел правилното решение да не я съобщава, защото за разкриването ѝ е било още много рано.

- Но къщата, в която Пулев е заровил късовете златна руда, тежащи двеста седемдесет и шест килограма и шест килограмовата изумрудена буца, не се намират в село Добри дол, нали?

Игумен Гавраил ме погледна, премига, наклони глава и полушеговито кимна.

- Ти май искаш да издадеш мястото със заровените съкровища и току-виж половин милион "археолози" тръгнали да ги издирват...

- Тъкмо ще се оживи селото, ще се наемат копачи. Ще се намали безработицата.

- Копачи ли? Как ли не. Веднага предприемчивите търсачи на съкровища ще докарат багери... Но дори и да докарат багери и за един ден да преровят двора, пак няма да открият каквото търсят.

- Учителю, уверен съм, че написаното от Кръстю Пулев за заровените от него златни монети в двора на къщата

му, в село Добри дол, е истина. - Игуменът ме погледна въпросително, а аз поясних: - Синът на Пулев - Панайот е извадил голям брой златни монети.

- Отговаря на истината. От двора на къщата в село Добри дол наистина са били извадени много златни монети. Останалите съкровища не са намерени и за по-голяма сигурност всички места, където са били заровени са добре скрити.

- Къщата на Пулев в село Добри дол е продадена, въпреки неговото желание да не се продава.

- Да, Михаиле, къщата е продадена и ти навярно живо се интересуваш дали в двора все още има заровени ценности? Има, но както казах и с багер да се прерови двора, нищо няма да се намери! Дворът вече е прекопан и прослушван многократно от иманярите и от властите с най-съвършена електронна апаратура за откриване на злато, но без всякакъв успех.

Казаното от игумен Гавраил отговаряше на истината и по този повод си спомних как преди време Стоян, внукът на Кръстю Пулев, ми разказа за една безлунна лятна вечер, когато баща му Панайот го е помолил да пази някой да не го види, докато разкопава и вади от двора златни монети. Стоян тогава бил десетгодишен и сред извадените златни монети видял и други, с големина, колкото отвора на чаена чаша. В по-късни години, когато баща му излиза от затвора (Панайот Пулев изтърпява присъда за незаконна търговия с благородни метали - злато) и семейството нямало финансови средства, той го попитал защо не извадят от двора и други монети, а баща му казал, че колкото и да копае никога повече няма да намери и една златна монета.

- Учителю, искам да доизясня още нещо за пещерата, намираща се на около десет-петнадесет километра от София, в която се влизало по план № 5, взет от секретния архив. "Там се намира жила от 999 процента злато. Жилата е дебела точно 52 см а пещера е широка в устието си 27 метра. Това чудо в целия свят го няма." Това вярно ли е?

- Пещерата наистина е била с широк отвор, който е затрупан по-късно в резултат на земни трусове и свличане

на земни маси.

- От пещерата Пулев е пренесъл златни и диамантни късове в село, на което не споменава името. Предполагам, че то е било в близост до пещерата. Някъде в околностите на София.

Игуменът поклати отрицателно с глава.

- Михаиле, навярно ти прави впечатление, че в описа на Пулев са дадени точни данни само за това, което е видял вътре в Матеица, без да е описал подробно входа за проникване в подземие. Пресметлив и предпазлив е бил Пулев. За да заблуди търсачите, тръгнали да изкопаят съкровищата му, той дава лъжливи указания. Селото, в което е скрил златните късове не се намира близо до София, а в района на град Годеч.

- Ще ми кажеш ли името на това тайно село?

Погледнах игумена. Надявах се да ми посочи името на селото и търпеливо зачаках. Погледите ни се срещнаха и разбрах, че той искаше сам да открия и назова името на селото. Премислих, че в планинския район около град Годеч навсякъде би могло да се намери подходящо място за укриване на скъпоценности. Нямах никакви опорни точки, чрез които да открия селото и пещерата и вдигнах безпомощно рамене. Предавах се.

- Не е чак толкова трудно, колкото си мислиш - промърмори недоволен той, без да спомене как да се ориентирам. - Намира се в селце, северозападно от София.

Невероятен ориентир... Дори не трябва да се уточняват географски дължини и ширини!...

- Добре де, добре, селото се намира до град Годеч. Какво, пак ли си недоволен? Хм, нарича се Лопушна. Село Лопушна.

- Благодаря - изговорих с половин уста. - Не разбирам, впрочем трудно ми е да си представя, как Пулев е пренасял златните късове руда и диаманти през гората на осемдесет километра разстояние.

- Защо на осемдесет километра?

- Защото от София до село Лопушна са горе-долу толкова километра. Ходил съм в това село и затова знам разстоянието...

- Тогава ще трябва да уточня местонахождението на

пещерата, нали? - Едва не подскочих от радост, а той нарочно понижи глас и едва чуто прошепна: - Пещерата се намира в района на Долни Пасарел...

Естествено, останах много доволен, но с добре отработения си навик продължих да задавам въпросите си.

- Учителю, как да си обясня пренасянето на тежки късове злато и на диаманти на голямо разстояние?

- По най-обикновен човешки начин. От пещерата в село Долни Пасарел късовете са пренасяни на няколко пъти, а не в един ден.

- Пулев и в село Лопушина ли е имал къща?

- Не е имал къща. Пренасял е ценностите в скална кухня близо до селото, но трябва да доуточня някои подробности. - Наострих слух и зачаках. - Трябва да знаеш, че Пулев е изнасял ценности от две различни пещери - тази до Долни Пасарел и тази до Долни Богров.

- Долни Богров е разположен в равнина и няма скалиста местност...

- Пещерата до Долни Богров не е била в скален масив, а се е намирала в неголям хълм, възвишение, което през годините се е слегнало и е предизвикало затрупването на входа ѝ.

Странно, всичко, което исках да открия се оказваше затрупано.

- Учителю, ти каза, че пещерата с широкия отвор е била затрупана. Кога е станало това?

- Била е затрупана на няколко пъти в периода 1908 - 1924 година. А окончателното затрупване се е случило в периода 1941 - 1947 година.

Знаех си! За тези случайности няма да коментирам...

- Да попитам, пещерата била ли е използвана от траки и римляни като златен рудник?

- Експлоатирана е от по-късните траки и много малко от римляните до средата на II век сл. Хр.

- Навярно по-възрастните хора от селото имат спомен за тази пещера?

- Да, има все още спомени у по-старите хора, но само спомени за нещо, което някога го е имало, а не точна информация, която може да посочи пещерата.

- Разбирам, трудно ще локализирам мястото. Ще

трябва да чакам. Докога, Учителю?

- Пещерата ще бъде открита, но не по-рано от 2020 година...

- Учителю, най-близките хора, с които работи Кръстю Пулев са Али и Салито. За тях не разполагам с никакви данни. Ще ми кажеш ли поне къде са живеели?

- Живели са в село, на североизток от София, в северните склонове на Стара планина.

- Притежавали са и ценности...

- Да, притежавали са ценности, но много по-малко от тези на Пулев, и са ги съхранявали в скална кухня, намираща се югозападно от селото им. Не са я съобщили на никого и днес не се знае къде се намира тя.

- Няма да питам за скалната кухня, моля те само да ми кажеш името на селото.

- Нарича се Гостилица, Великотърновско. Али и синът му са живели в малка къща в покрайнините на това село.

- Ще питам още... - Учителят премига, сякаш ми казваше "да", все още не бе уморен от "разследването" и аз побързах, да не пропусна благоприятния момент: - Как се е казвал Али по баща? На колко години е бил, когато е починал?

- Бащата на Али се е казвал Халил, но са му викали Мусата, по името на неговия баща. Али е бил на петдесет и четири години, когато умира.

- Кръстю Пулев навярно е бил закрилян от боговете, за да може да пренася съкровища до смъртта си, без да бъде заподозрян от властите.

- Навярно... - съгласи се той. - Но имай предвид и това, че Пулев е пренасял ценностите винаги нощем и не по пътища, а по тайни пътеки, затова никога, никой не е успял да го види.

- Остава да разбере истината за загадъчната смърт на Али... Къщата му се запалва и той изгаря в нея.

- Да, смъртта му е останала загадка за разследващите, а истината е, че е бил отровен, като е бил прободен с нож, потопен в отрова. Ножът е бил с много красива изработка...

- Убит? От кого? - изненадах се аз и въпросите ми отново заваляха: - Убиецът ли е запалил къщата му?

- Али бил убит от иманяр, предлагащ му да купи красив нож, намазан с отрова, като е предполагал, че ще успее да получи информация за входове към съкровища. Но тъй като Али не се е съгласил да го купи, той го убива. След смъртта му убиецът претърсва цялата къща, защото е мислил, че ще намери скрити ценни предмети, монети, накити, карти или описи. Не открива нищо и в яда и разочарованието си запалил къщата.

Мълчах известно време. Убийството беше останало неразкрито и бе покрито с давност. А и нямаше как да се възстанови разследването...

- Учителю, Пулев е видял дебела книга, в която Вълчан Войвода е описал съкровищниците в България.

- При едно от влизанията си Вълчан войвода е оставил в Матеица книга с описания на някои от съкровищниците в България.

- Известно е, че само някои от четниците на Вълчан войвода са влизали в Матеица. С Вълчан най-често са били поп Мартин и Миленко войвода. През кой вход е влизал Вълчан? През който е влизал и Пулев ли?

- Вълчан влиза в Матеица през един от другите входове и тогава е оставил опис на голяма част от местата, където се съхраняват съкровища в България, списък с лечебни растения и тяхното приложение и упътване за използването им. В Матеица винаги е влизал с поп Мартин и Миленко войвода.

- Писах преди, че Кръстю Пулев е бил масон.

- Не е бил масон, но е бил много близък с някои от по-висшите членове в организацията.

- Добре де, да разбирам ли, че масоните са възложили на Пулев да вземе от турския архив секретните документи, и те с какво са се сдобили след като Пулев ги е взел? Навярно при масоните са останали важни документи и карти. Къде са сега тези документи? Кой по това време е бил ръководителят на масоните в България?

- Какво са получили масоните? Получили са от Пулев десетина карти, но те установили, че картите са шифровани и когато разбрали, че не ще открият обозначените обекти на тях, ги унищожили. От други източници масоните също са придобили множество досто-

верни описи, които и сега се намират в личните архиви на някои от тях.

- Ще ми кажеш ли имената на ръководителите на някогашните масони?

- По това време ръководителят на масоните е бил наричан с различни титли, прозвища, обръщения, но никой не е знаел истинското му име.

Не настоях повече да науча името му. Явно не трябваше да се знае. Може би бе свързано с родово наследство и днешното име на масон...

- Учителю, един важен въпрос - как турците са получили описа за Матеица?

- Важен? - погледна ме многозначително, вече предусещах накъде бие. Ама и аз съм един криминалист...

- Важен казваш, а не започна от него. След падането на България под турско робство, турски висш началник намира карти и древни писания за българските земи в резиденция на Шишмановци в началото на XV век. Някои от картите са били написани на къснотракийски език, а други - с текст, който е бил смесица от еврейски и не добър арабски.

- Масоните са знаели за това и ...

- И Пулев получил от тях задача да издири тези карти в Анкара. Сега стана ли ти ясно?

- Напълно. Как тогава да си обясня факта, че турските служби са притежавали картите и описите цели пет века, а не са успели да ги разчетат и да влязат в Матеица? Не им било разрешено "отгоре" ли? - Посочих с пръст небето.

- Можеш ли да разчетеш нещо написано на език, който не разбираш? Турските учени не са успели да преведат тези документи, защото едни от картите са били написани на вече забравен език - тракийски, а другите на някаква объркваща, неразбираема смесица от еврейски и арабски. В тях е бил използван по-специфичен, кодиран иврит. Освен това, Матеица е защитена от невидими сили и пазители, които не са допуснали тайните на пещерата да се разкрият пред турците.

- Интересно, откъде пък евреите са притежавали сведения за Матеица?

- През Средновековието евреите са били в добри тър-

говски отношения с държавите по Средиземноморието. Някои от еврейските търговци са създали много добри отношения с определени лица, близки до Ватикана, и са изтъргували от тях карти и документи. Завръщайки се в земите си, те са ги превели на добре закодиран, неразбираем иврит. В част от тези документи се съдържа информация и за Матеица.

- Учителю, в документите за Матеица не се споменава за саркофаг, използван за възстановяване на здравето и за посвещение, но в друг документ го има. Каква е истината?

- Истината е, че в подземието има "саркофаг" и ако човек легне в него, и е готов за това, получава видение и духовно посвещение.

- Пулев описва част от подземието като черква. Какво в същност представлява Матеица?

- Сградата в Матеица не е черква, а вещохранителница с олтар. Матеица на всички нива е изцяло съкровищница. В нея има запазени скъпоценности от различни епохи.

- Пулев не е писал, че в Матеица има летателни апарати, но аз съм уверен, че има...

- Не пише, защото не е успял да влезе във всички зали. Да, в Матеица има летателни апарати и те са разнообразни по форма и структура. Има апарати от времето на атлантите, както и такива, принадлежали на други цивилизации. Някои от тях биха могли да се използват и сега, но вече са много остарели и за предпочитане е да се използват знанията и уменията от Новото време.

Много бих искал да видя тези древни летателни апарати, мислех си дори да помоля игумен Гавраил да ме "пренесе" за малко в Матеица, но понеже не ми предложи подобна екскурзия бързо забравих за желанието си и продължих с въпросите.

- В описа за Матеица Пулев съобщава, че е видял статуи на хора в цял ръст, облечени в скъпи дрехи. Какви са били тези хора?

- Статуите са на владетели и уважавани посветени от различни времена - уточни игумен Гавраил и многозначително се усмихна. - Добре, че Пулев не ги е описал

подробно, защото щеше да питаш...

- Бих питал, когато ги видя... Искам да поговорим за смъртта на Салито. Пулев пише, че в подземиеето Са- лито е ухапан от отровна змия и веднага е починал. В България няма змия, чиято отрова да действа мигновено, подобно отровата на кобрата, и да причини смърт за броени минути.

- Наистина няма. Пулев е предположил, че Салито е ухапан от змия и е починал от отровата ѝ. Той не е знаел, че преди да отидат в подземиеето Салито също е разглеждал ножа, намазан с отрова и предлаган преди това на Али да го купи. Леко се е одраскал на острието, не е обърнал внимание, а отровата е проникнала в него и по-късно това е довело до неговата смърт.

- Остава неизяснена и загадъчната смърт на сина на Салито? Пулев се съмнява, че без негово разрешение той е взел нещо от подземиеето, което е довело до смъртта му.

- Истината е друга. Синът на Салито е бил отровен от същия човек, който е предлагал ножа за продан и на баща му. Той често го е следял. Сложил му е отрова в храната. Отнел му е злато и други ценни предмети.

- Учителю, откъде убиецът на Али, а след това и на Сали, е притежавал този нож, намазан с отрова?

- Историята е доста дълга за обяснение. Ако искаш да правиш пълно разследване, по-добре вземи и напиши роман за Матеица. Засега ще трябва да се удовлетвориш само да научиш, че ножът навремето е бил притежание на турски ага, убит и ограбен. Ножът е бил у турчина, когато е бил убит.

Нямаше да напиша роман за Матеица, щеше да ми отнеме много време, а в него щях да говоря за част от богатствата на България. Съкровищата не се съхраняваха само в Матеица, а бяха по цялата българска земя. Предпочитах да запозная читателите си с още други разнообразни сведения.

- Учителю, на повърхността трябва да има изграден таен вход за Матеица, през който се пренасяли скъпоценностите в съкровищницата. Така е, нали?

- Е, щом трябва да има... значи е направен. Михаиле, първият вход на Матеица е изграден от атлантите и той се

намира отгоре на самата повърхност на земята, но е невидим, защото е създадена мощна енергийна защита, която пази входа. Енергийното поле не позволява да се разкрие входът на подземие. В него се влиза само с разрешение на Пазителите от Космоса.

- Значи ще поискаме разрешение от Пазителите...
- Може, но когато определеното време настъпи. Тогава енергийната защита ще падне и ще има достъп до входа.
- Как се създава това енергийно поле?
- Енергийните полета, пазещи съкровищата, се самосъздават и зареждат от енергийните потенциали на Земята или от заложените и настроени под подземията енергийни пирамиди или комплекси. Както Земята е жив организъм, така и фините енергии, които формират защитните полета са мислещи, интелигентни. Те "разпознават" вибрационното ниво на времето или на индивида, опитващ се да проникне вътре.

Помислих си за смъртта на хората, които по една случайност бяха попаднали в Матеица. С изключение на Кръстю Пулев, всички бяха загинали. Затова попитах игумен Гавраил, а той ми отговори така:

- Хората, които са успели да влязат в подземие, без да имат съответното разрешение и не са били посветени, а са използвали отвори и цепнатини, образували се през годините по пещерата, заобикаляйки защитното поле, поемат в себе си нехармонични за тях потенциали. Това довежда до сериозен дисбаланс в личните им полета и предизвиква последствия от различен характер. Кръстю Пулев не е бил посветен, но е осъзнавал отговорността, която носи към съкровищниците, в които е влизал.

- Точно заради това вярвам, че Вълчан войвода и някои от хората му са били посветени. Влизали са през тайния вход, с разрешение от Пазителите.

- Логично, Уотсън. Вълчан войвода е влизал със своите хора неведнъж в Матеица, като е използвал два от входовете - централния и още един. Няма ли да попиташ къде се намира другият вход?

- Няма. Друго искам да науча - вярно ли е, че Кръстю Пулев изнася от архива в Анкара 4 712 документа?

- Вярното е това, че от архива са изнесени документи,

но броят им не е 4 712, а около 3 000. Пулев е преувеличил броя им.

- От описанието се разбира, че Матеица не е била известна само на Вълчан войвода и Кръстю Пулев, а и на други лица, които са проникнали в пещерата и там са умрели. Учителю, как мъжът и жената, чиито скелети са открити в пещерата, са успели да се спуснат на цели седемдесет метра дълбочина? Откъде са знаели и как са проникнат в подземие?

- Били са партньори в иманярството. Използвали са въжета с различни приспособления за закрепване и обезопасяване. Сведенията за Матеица са получили от възрастен селянин, който е знаел за нея от стари предания, и е успял да намери този вход, но сам не се е спуснал долу.

- Пулев не е знаел за причините, довели до смъртта на мъжа и жената. Според мен смъртта им е настъпила внезапно, тъй като двата скелета лежат един до друг.

- Отровили са се. Отворили са кутия, в която е имало прах, който при взаимодействие с въздуха отделя отровни пари.

- Учителю, каква е постоянната температура в съкровищници като Матеица?

- Приблизително между 10 и 20 градуса по Целзий.

В долината денят се прощаваше с пъстрота на полята. Вечерта напредваше и покриваше с прозрачна сивота най-ниските им части, изкачваше се по дърветата и безмълвно пълзеше към върховете на далечните планини. Време беше да приключвам с въпросите си.

Мислех си за Матеица - една от съкровищниците на България, съхранила непознати за нас уреди, с чиято помощ бихме могли да живеем много по-добре и да се усъвършенстваме, да се лекуваме успешно и безплатно, да търсим нефт и злато, без да дупчим земята на стотици места... Помислих си със съжаление, че дори да притежавахме древния уред за търсене на нефт, нямаше да имаме полза от него. След десетина години нефтът нямаше да бъде използван за гориво. Игумен Гавраил прекъсна размислите ми:

- Нефтът ще се употребява още известно време, преди

да се премине към използването на други източници. Освен това уредът може да бъде пренастроен и използван и за други цели.

- Учителю, вярвам, че всичко написано, в книгите ми за съкровищата на България е предназначено за цялото ни общество и за бъдещите ръководители на българската държава.

- Да, ученико, всичко, написано в книгите ти за съкровищата на България е предназначено за хората с ново съзнание, без значение дали са управляващи, или хора от народа. След време отношенията между управници и народ ще бъдат съвсем различни. Тогава съзнанието на всички ще бъде на еднакво високо ниво и мислите, и делата на хората от нашата цивилизация ще са отправени в една посока.

* *

Скъпи читатели,

Календарът на майте завършваше с датата 21 декември 2012 година. Той отбелязваше края на един земен период от време, но не означаваше, че с настъпването на този период Земята трябва да загине. За щастие не се сбъднаха коментарите за настъпване на края на света. Скрити и все още неразчетени в календара на майте остават други етапи от земното развитие...

Заслуга на съвременните учени е предвиждането на Прецесионни цикли (или прецесията на оста), които се случват приблизително на 25 920 години и такъв цикъл трябва да приключи на 21.12.2012 година, а Земята да премине от трето в четвърто измерение. Какво стана на 21 декември 2012 година?

Порталът се отвори, но Земята и човечеството не преминаха през него! И веднага възникна тревожният въпрос - защо? Нещо непредвидено ли се бе случило? Не можем да си отговорим.

Слънцето изгря, както се очакваше, в обичайното си време на 22 декември 2012 година, но само част от нашата планета мина през Портала. И това не стана рязко, с тридневен мрак, характерен за преминаването от едно измерение в друго. Порталът продължава да бъде отворен (до началото на лятото на 2013 година) и част от

планетата Земя, както и известен брой хора приеха вибрациите на четвърто измерение. Процесът не се случи изведнъж, той ще продължи плавно и постепенно, което означава, че в момента повечето хора притежават вибрации на трето измерение, а някои хора

- на четвърто. Поради причината, че преминаването ще се извърши плавно, а не с рязък скок, вибрациите ще навлязат на етапи през три Портала.

Преминаването на планетата Земя през три Портала е описано много добре от Сал Ракели в книгата "2012. Измененията на Земята и бъдещето на човечеството. Послания от Основателите".

Сал Ракели пише, че трите Портала ще се отварят поетапно през 2012, 2017 и 2030 година и уточнява, че след 2012 година "ще има електромагнитни промени и на 5 май 2017 година, когато кометата Ананутак ще премине през Слънчевата система (веднъж на всеки 10 500 години), и отново на 30 януари 2030 година, когато планетоидът Нибиру (минаващ приблизително на всеки 3 600 години) ще се приближи до Земята.

Всяка от тези промени ще даде възможност за ускоряване на духовното ви израстване и възприемане на висшите истини, които винаги са съществували и винаги ще съществуват." (Това послание е предадено на Сал Ракели от Основателите.)

Какво ще се случи в бъдеще?

Акаша съобщава, че затварянето на портала в началото на лятото на 2013 година ще спомогне за балансирането както на полетата, така и на балансираното на вибрациите у тези, които са приели вече от новите вибрации на четвъртото измерение. А до затварянето на първия Портал ще навлязат още нови вибрации, които ще бъдат усвоени от Земята и хората, започнали процеса на приемането им.

Твърди се, че Земята е капсулирана и развитието ѝ е спряно. Това не е точно. Може да се каже, че Земята е затънала в третото измерение, обвита в съответните му вибрации, това е "капсулата", за която говорят някои, но тя не е непробиваема. През нея в Земята са навлезли и част от вибрациите на четвърто измерение. Първият пробив в тази "капсула" стана в края на септември 2012

година. Поради това, че процесът на преминаване от трето в четвърто измерение е плавен, приемането на новите вибрации е поетапно, а хората, които са ги приели, съвместяват новите с все още валидните стари вибрации - тези, принадлежащи на трето измерение.

Заедно с планета Земя още дванадесет планети трябваше да преминат Портала на 21.12.2012 година. От тях седем планети го направиха с рязък скок. Две опитват модела на преминаване на Земята, а три отложиха преминаването за по-следващ етап.

СЪДЪРЖАНИЕ

Тайната книга	5	
Разговор със Сивите	14	
От записките на Софроний. Кивота на Орфей	19	
Българските императори на Япония	27	
Небесен град, плаващ в космоса	32	
От записките на Софроний. Пещерата на лилячите	36	
Древно апокрифно Евангелие	40	
Когато интересите не стихват	43	
Бог Болг, българите и славяните	52	
Съществува ли Чупакабра	56	
Сребърни кюлчета за 150 милиона евро	60	
Кои са били Нефилимите.....	62	
Гробът на Левски.....	69	
От записките на Софроний. Подземните хора	72	
Желязната птица в Странджа.....	80	
Разследване за три милиарда евро	82	
Паисий Хилендарски	88	
Хазната		93
НЛО в Балтийско море		104
Трованти.....	110	
Будистка статуетка от метеорит на 1000 години	114	
Гигантски мегаполис на 200 000 години	118	
Погребан град под село Хухла	122	
Битката за Средец	136	
МFKZT - Загадъчният бял прах	145	
Гигантска ръка в пустинята Атакама.....	156	
От записките на Софроний. Светилището		

Станимар(к)	160
Една разказана история	163
Загадките на Маркауаси и Ламбайеке.....	166
Секретната мисия на нацистите	175
Каменните дискове от Китай.....	181
Корабът на атлантите.....	194
Пресконференцията.....	
Етруската винарна	221
Старият Орхей в Молдова	226
Тайните на египетските власти	231
Извънземно, открито в гробница в Лахун	240
Потънал атлантски град до Куба.....	243
Единствени в света.....	247
Разрушаването на Йерихон	251
Мел Гил.....	257
Нито човек, нито птица.....	261
ДНК на българина	267
От записките на Софроний. Царската съкровищница ..	270
Този страшен тридневен мрак	276
Трезорът на Церн-Икта	282
Златният змей	287
Най-голямата съкровищница в България	292